

LINDA HOWARD

Autoarea bestsellerurilor *CAPCANA*,
LA VÎNĂTOARE DE BĂRBAȚI

ÎN TRE DORINȚĂ
ȘI PERICOL

LINDA HOWARD

Între dorință și pericol

Traducere: MIHAELA MARCULESCU

EDITURA ORIZONTURI
2004

Iran, 1994

În micuța baracă improvizată era foarte frig. În ciuda păturilor atârinate peste unica fereastră, pentru a camufla lumina, și peste ușa dărăpănată, aerul înghețat pătrundea înăuntru. Niema Burdock sufla în palme ca să și le încălzească și respirația ei lăsa un ușor abur în lumina chioară a singurei lămpi cu baterie, la care avea dreptul doar Tucker, conducătorul echipei.

Soțul Niemei, Dallas, părea că se simte la largul său, în tricoul cu mâneci scurte, și împacheta calm calupurile de explozibil Semtex, așezându-le în compartimentele echipamentului pe care urma să-l poarte. Niema îi urmărea cu atenție mișcările, încercând să-și ascundă neliniștea. Nu în privința materialului exploziv își făcea ea griji; explozibilul plastic era atât de stabil încât soldații din Vietnam îl utilizaseră chiar și în loc de combustibil. Dallas și Sayyed trebuia însă să-l amplaseze în fabrică, iar treaba aceasta constituia partea cea mai periculoasă a misiunii lor, care și-așa era destul de dificilă. Deși bărbatul ei știa cu precizie ce are de făcut, Niema nu putea fi la fel de calmă ca el. Detonatorul acționat prin unde radio era unul artizanal. Optaseră pentru el în mod deliberat, ca o precauție pentru cazul în care ar fi încăput cumva pe mâini străine. Nimic din ceea ce foloseau nu trebuia să trădeze vreo legătură cu Statele Unite. Din același motiv se alesese Semtex-ul în locul explozibilului C-4. Pentru că dotarea lor nu era de cea mai bună calitate, Niema se străduise din răspuțeri ca măcar funcționarea să nu ridice probleme, în definitiv, degetul soțului ei urma să apese pe declanșator.

Dallas sesiză privirea Niemei ațintită asupra lui și îi făcu cu ochiul. Trăsăturile ferme ale feței lui se îndulciră când îi zâmbi.

— Hei, o încurajă el cu blândețe. Sunt priceput la treburi de felul ăsta. Nu-ți face griji.

Cuvintele lui o ajutară în efortul de a-și masca îngrijorarea. Ceilalți trei bărbați se întoarseră ca s-o privească. Nedorind ca aceștia să creadă că nu putea să-și stăpânească tensiunea generată de misiunea pe care o aveau de îndeplinit, Niema ridică din umeri.

— Iartă-mi, te rog, stângăcia. Ca nevastă sunt doar o începătoare. Mă

gândeam că, în această postură, se presupune că e obligatoriu să mă arăt neliniștită.

Sayyed surâse, în timp ce își pregătea propriul echipament.

— A dracului modalitate de a-ți petrece luna de miere! Născut în Iran și devenit între timp cetățean american, bărbatul subțirel și vânos, să tot fi avut vreo cincizeci de ani. Engleza lui, rezultat al unei munci asidue și al celor aproape treizeci de ani de când se afla în SUA, era impecabilă. În ce mă privește, continuă el, aș fi preferat insulele Hawaii, pentru călătoria de nuntă. Cel puțin acolo ar fi fost ceva mai cald decât aici.

— Sau Australia, interveni pe un ton melancolic Hadi. Acolo e vară acum. Hadi Santana era un arabo-mexican născut în SUA. Crescuse în sudul fierbinte al statului Arizona și ura, la fel de mult ca și Niema, munții friguroși din Iran. În timp ce Dallas și cu Sayyed ar fi plantat încărcăturile explozive, el urma să stea de pază, omorându-și timpul cu verificarea și răsverificarea armei sale, precum și a muniției.

— Am apucat să petrecem două săptămâni în Aruba, după ce ne-am căsătorit, zise Dallas. Extraordinaire locuri! făcu Niemei din nou cu ochiul, iar ea se văzu nevoită să zâmbească. Dacă Dallas n-ar mai fi fost până atunci în Aruba, ar fi văzut prea puțin, în perioada călătoriei lor de nuntă, cu trei luni în urmă. În timpul celor două săptămâni petrecute împreună, dormiseră până târziu epuizați de partidele de sex.

Tucker nu participă la conversație, însă ochii lui întunecați și reci zăboviră o vreme asupra Niemei, ca și când ar fi evaluat-o din priviri, întrebându-se dacă nu cumva greșise atunci când o acceptase în echipă. Ea nu avea experiența celorlalți, dar nici începătoare nu era. Mai mult decât atât, putea monta cu ochii închiși un dispozitiv de ascultare pe o linie telefonică.

Dacă Tucker avea vreo îndoială cu privire la îndemânarea ei, Niema ar fi preferat ca el să i-o spună direct. Iar dacă se îndoia de ea cu adevărat, atunci ar fi fost mai cinstit din partea lui să o fi respins. De altfel nici Niema nu era liniștită în privința lui. Nu că el ar fi spus sau ar fi făcut ceva rău în ce-o privea; nesiguranța care o făcea să fie circumspectă era de ordin instinctual, fără nicio motivație concretă. Niema ar fi preferat ca Tucker să fie unul dintre cei trei bărbați care urmau să intre în fabrică, nu să rămână împreună cu ea, în ariergardă. Gândul de a-și petrece acele ore în compania lui nu era nici pe departe la

fel de chinuitor ca acela de a-l ști pe Dallas în pericol, însă nu avea nevoie de altă sursă de stres, acum când nervii ei erau și-așa întinși la maximum.

Inițial, Tucker intenționase să-i însoțească, dar tocmai Dallas fusese acela care se împotrivise.

„Uite ce e, șefule, rostise în felul acela calm care-l caracteriza, nu-i vorba că n-ai fi în stare să te descurci cu treaba asta, pentru că ești la fel de bun ca și mine, însă nu e absolut necesar să îți asumi riscul. Dacă n-am avea încotro, atunci aș înțelege, dar nu e cazul. Apoi între cei doi bărbați avusese loc un indescifrabil schimb de priviri, după care Tucker dăduse scurt din cap, în semn de acceptare.

Dallas și Tucker se cunoscuseră încă dinainte ca Tucker să formeze această echipă și chiar lucraseră împreună. Faptul că soțul ei îl respecta și avea încredere în Tucker o mai liniștea pe Niema. Dallas Burdock nu era un găgăuță, ci unul dintre cei mai puternici și mai periculoși oameni pe care îi întâlnise vreodată. Niema îl considerase chiar cel mai periculos, asta până în clipa în care îl cunoscuse pe Tucker. Constatarea o speriasse, deoarece Dallas nu era chiar la fel. Cu cinci luni în urmă, ea nu-și putuse închipui că asemenea oameni există în realitate. Acum Niema era de altă părere. I se puse un nod în gât, în timp ce își urmărea cu atenție bărbatul, care-și controla, concentrat, echipamentul. Dallas putea face abstracție de orice altceva în afara sarcinii pe care o avea de îndeplinit; puterea sa de concentrare era teribilă. Niema mai văzuse o asemenea capacitate de concentrare doar la un singur alt bărbat, iar acela era Tucker.

Niemei aproape că nu-i venea să creadă că era măritată, și nu cu fitecine, ci cu un bărbat ca Dallas. Îl cunoscuse cu exact cinci luni în urmă, îl iubea cam tot de atâta vreme, dar din multe puncte de vedere era un străin. Ei doi învățau încet să se descopere reciproc, instalându-se în rutina căsniciei - mai bine zis în atâta rutină câtă își puteau permite, date fiind slujbele lor de agenți plătiți, pentru diverse afaceri, în special de către CIA.

Dallas era calm, priceput și de neclintit. Cândva ea ar fi identificat aceste caracteristici cu tipul ideal al bărbatului de casă, prea puțin atrăgător. Acum nu mai gândea la fel. În ceea ce îl privea pe Dallas, nu exista nimic tihnit. Aveai nevoie ca cineva să-ți dea jos pisica dintr-un

copac? Dallas se putea cățăra în acel copac, ca și cum el însuși ar fi fost o pisică. Aveai nevoie de un instalator pentru o reparație? Dallas îți repara totul, în doi timpi și trei mișcări. Trebuia să fii salvat din niște valuri înalte cât casa? El era un înotător desăvârșit. Aveai nevoie de cineva care să lovească o țintă dificilă? El era un trăgător de elită. Aveai nevoie de cineva ca să arunci în aer o clădire din Iran? Dallas era persoana ideală.

Părea extrem de greu ca cineva să fie mai dur și mai periculos decât Dallas, și totuși Tucker... părea că este. Niema n-ar fi putut explica de ce credea asta. Nu aspectul fizic al lui Tucker era de vină. Bărbatul era înalt și suplu, dar nu la fel de musculos ca Dallas. Exista însă ceva în privirea lui, în calmul pe care-l afișa, care îi spunea că acest bărbat, pe nume Tucker, reprezenta un pericol mortal.

Niema păstrase pentru ea îndoielile referitoare la liderul echipei. Ar fi vrut să poată merge pe mâna lui Dallas în aprecierea lui Tucker, deoarece avea mare încredere în soțul ei. În afară de asta, ea fusese cea care dorise ca el să accepte acest angajament. Dallas înclina mai mult spre o excursie în Australia, pentru a face scufundări. Poate că era doar încordarea firească provocată de situația în care se aflau. În definitiv, participau la o acțiune în care își puteau pierde viața dacă ar fi fost descoperiți.

Mica fabrică ascunsă în acești munți reci producea un agent biologic care urma să fie transportat la o bază teroristă din Sudan. Cea mai rapidă și mai eficace modalitate de a o distruge ar fi fost un raid aerian, însă s-ar fi declanșat o criză internațională, iar o dată cu fabrica ar fi fost distrus și fragilul echilibru din Orientul Mijlociu. Un război nu era dorit de nimeni.

O dată ce orice atac aerian era exclus, fabrica trebuia distrusă de pe sol, ceea ce presupunea ca explozibilii, cât mai puternici, să fie plantați manual. Dallas nu se baza doar pe Semtex; în fabrică se aflau combustibili și reactivi pe care intenționa să-i folosească pentru a fi sigur că va distruge din temelii obiectivul.

Cu cinci zile în urmă, intraseră în Iran legal. Niema purtase straie tradiționale, care nu lăsau să i se vadă ochii. Ea nu vorbea limba farsi - studiase franceza, spaniola și rusa însă conta pe faptul că, fiind femeie, nimeni nu se aștepta ca ea să vorbească. Sayyed se născuse în Iran. Tucker vorbea la fel de bine farsi ca și el, Dallas aproape la fel de bine,

iar Hadi ceva mai puțin bine decât Dallas. Niema constatase amuzată că toți cinci aveau ochi întunecați la culoare și păr negru, și se întrebase dacă nu cumva acest lucru jucase, pentru acceptarea ei ca membră a echipei, un rol la fel de important ca și priceperea dovedită în ale electronicii.

— Gata. Dallas își prinse de echipament emițătorul radio și își săltă pe umeri ranița plină de explozibil plastic. El și Sayyed purtau încărcături identice.

Niema asamblase emițătoarele, din piese de schimb, fiindcă cele cumpărate se dovediseră a fi defecte. După ce le dezmembrase până la nivel de componente elementare, reconstruise alte două emițătoare cărora le tot testase și răstestase buna funcționare, până când se convinsese că nu vor da greș. Niema se conectase, de asemenea, la liniile telefonice ale fabricii respective, ceea ce pentru ea fusese floare la ureche, date fiind echipamentele de telecomunicații demodate aflate în dotarea acesteia. Nu obținuseră pe această cale prea multe informații, însă li se confirmase faptul că ceea ce știau ei era adevărat - mica fabrică producea un stoc de antrax pentru teroriștii din Sudan.

Sayyed se furișase în fabrică cu o noapte înainte, iar la întoarcere desenase o schiță a zonei de testare și de incubare, ca și a celei de depozitare, unde el și cu Dallas ar fi urmat să plaseze cea mai mare parte a explozibilului. De îndată ce fabrica sărea în aer, Tucker și cu Niema trebuia să distrugă întreg echipamentul - care nu valora cine știe cât - și să părăsească zona împreună cu ceilalți. Apoi urmau să se împrăștie, să se descurce pe cont propriu cu ieșirea din țară, și să se întâlnească la Paris, pentru încheierea socotelilor. Niema, bineînțeles, ar urma să fie însoțită de Dallas.

Tucker stinse lumina, și cei trei bărbați se strecurară afară, în întuneric. Niema se gândi că ar fi trebuit să-l îmbrățișeze pe Dallas, să-l sărute pentru a-i ura noroc, indiferent de ceea ce ar fi gândit ceilalți trei. Lipsită acum de prezența lui, ea simțea parcă mai acut frigul.

După ce se asigură că păturile se află din nou la locul lor, Tucker reaprins lumina și începu să împacheteze grăbit lucrurile pe care urmau să le ia cu ei. Nu erau multe: câteva provizii, un schimb de haine, ceva bani, nimic din ceea ce ar fi putut stârni suspiciuni, în cazul în care ar fi fost opriți. Niema i se alătură ca să-l ajute și, în tăcere, amândoi

împărțiră i proviziile în cinci porții egale.

După ce terminară nu le mai rămase altceva de făcut decât să aștepte. Niema se apropie de radio și îi verifică reglajele, cu toate că mai făcuse acest lucru; în unicul difuzor nu se auzea nimic, fiindcă bărbații nu vorbeau. Niema se așeză în fața radioului, așteptând zgribulită.

Nimic în această acțiune nu fusese asemenea unui picnic, însă așteptarea aceasta era cel mai greu de suportat.

Întotdeauna se întâmpla la fel, dar acum când Dallas se afla în pericol, neliniștea Niemei era de zece ori mai mare. Se uită la ceasul ieftin pe care-l purta la mână. Trecuse doar un sfert de oră, deci cei trei nu ajunseseră încă la fabrică.

O păturică îi acoperi deodată umerii. Tresărind, Niema se uită la Tucker, care stătea în picioare, lângă ea.

— Tremurai, rosti el ca o explicație a gestului său neobișnuit, după care se îndepărtă.

— Mulțumesc. Se înfășură în păturică, stingherită, deși gestul lui nu fusese decât unul amabil. Niema și-ar fi dorit să poată ignora faptul că nu se simțea în apele ei în preajma lui Tucker, sau cel puțin să-și dea seama de ce era mereu în gardă. Încercase să-și ascundă încordarea și să se concentreze doar asupra misiunii, dar Tucker nu era un naiv, el știa foarte bine că, în apropierea lui, nu se simțea la largul ei. Uneori avea impresia că ei doi purtau o bătălie surdă, despre care nu știa nimeni altcineva. În rarele ocazii în care privirile lor s-ar fi întâlnit în mod întâmplător, ochii ei ar fi mărturisit neîncrederea, iar ai lui o ușoară ironie care ar fi trădat faptul că este conștient de ceea ce se întâmplă.

În ciuda acestui fapt, Tucker nu făcuse niciun pas greșit, ci evitase orice situație care ar fi putut evidenția încordarea latentă care mocnea între ei. Relația lui cu toți ceilalți trei bărbați era destinsă și profesională în același timp. Față de Niema, se dovedea de o politețe absolut neutră; această purtare ireproșabilă demonstra dimensiunea reală a profesionalismului său. Tucker îl respecta pe Dallas și nu avea de gând să dezbine echipa sau să pună în pericol reușita acțiunii, printr-un conflict vădit, cu nevasta acestuia. Un asemenea comportament ar fi trebuit s-o liniștească pe Niema, însă lucrurile nu stăteau deloc așa.

De când plecaseră ceilalți și până în momentul în care el îi pusese pătura pe umeri, ei nu schimbaseră niciun cuvânt. Niema ar fi preferat

ca această tăcere să continue. După părerea ei, cel mai sănătos lucru era să-l țină pe Tucker la distanță.

Bărbatul se așează și adoptă o poziție relaxată. Părea să nu simtă frigul, deși era îmbrăcat într-un tricou cu mâneci scurte, și cu niște pantaloni de salopetă. Dallas avea probabil același tip de cuptor intern, deoarece și el arareori simțea frigul. Oare ce se întâmpla cu acest gen de bărbați, ce îi făcea să ardă cu mult mai tare decât restul lumii? Poate că era vorba despre condiția lor fizică, dar și ea era într-o formă foarte bună și totuși suferise de frig, pe tot parcursul perioadei de când se aflau în Iran. Niema nu dorea ca și ei să sufere de frig, ci regreta doar că blestemata asta de fabrică de antrax nu fusese construită în deșertul fierbinte.

— Ți-e teamă de mine.

Acea constatare, venită pe nepusă masă, o făcu să tresară chiar mai tare decât atunci când el îi pusese păturica pe umeri, însă nu suficient de tare încât să-și piardă stăpânirea de sine. Rostise cuvintele calm, de parcă ar fi vorbit despre vreme. Niema îl privi cu răceală.

— Sunt doar precaută, îl corectă ea. Dacă el își închipuia că se va grăbi să-și nege stinghereala, așa cum ar face-o foarte mulți, atunci când se simt încolțiți, ei bine, se înșela amarnic. Așa cum ajunsese să afle Dallas, de cele mai multe ori amuzându-se, nu prea existau multe lucruri care s-o poată face să dea înapoi.

Tucker își sprijini capul de zidul rece de piatră din spatele lui și puse picior peste picior, rezemându-și cu lejeritate brațul pe genunchi. Ochii lui căprui o studiau cu interes.

— Fie, precaută, acceptă el. Aș putea să știu de ce?

Niema ridică din umeri.

— Poate din cauza intuiției mele feminine?

Bărbatul izbucni în hohote de râs. Râsul nu era ceva pe care ea să-l fi asociat până atunci cu persoana lui Tucker, dar i se păru sincer și spontan.

Niema îl urmărea, cu o sprinceană ridicată, cum încerca să se stăpânească. Nu-i venea nici măcar să zâmbească și cu atât mai puțin să râdă. Situația nu i se părea deloc amuzantă. Erau în mijlocul Iranului, făceau o treabă care-i putea costa viața, și, vai, ca să vezi, ea nu avea încredere, nici cât negru sub unghie, în conducătorul echipei, ha ha ha. Al dracului de nostim!

— Dumnezeu, gemu el ștergându-și ochii de lacrimi. Și totul numai din pricina intuiției feminine? O nuanță de îndoială se detecta în glasul lui.

Niema îi aruncă o privire rece.

— Vorbești ca și când eu te-aș fi atacat pe toate fronturile.

— Măcar n-ai făcut-o fățiș, recunosc el și zâmbi ușor. Dallas și cu mine am mai lucrat împreună, doar știi asta. Ce părere are el despre suspiciunile tale?

Bărbatul se relaxă în așteptarea răspunsului, de parcă ar fi știut ceea ce ar fi spus Dallas în cazul în care ea i-ar fi mărturisit simțămintele care o încercau. Dar Niema nu-i suflase lui Dallas o vorbă cu privire la presimțirile ei negre. Deocamdată nu avea nimic concret de spus și nu obișnuia să agite spiritele având drept argument doar intuiția ei. Ea nu își minimaliza neliniștea, însă Dallas era un om care avea de-a face cu realități dure; el se deprinsese să nu țină seamă de emoții, pentru a se putea descurca în periculosul domeniu pe care și-l alesese. Mai mult decât atât, era evident faptul că lui îi plăcea de Tucker, că îl respecta și îl considera demn de toată încrederea.

— Nu am vorbit cu el despre asta.

— Nu? Și de ce nu i-ai spus nimic?

Niema ridică din umeri. În afara faptului că nu avea nicio dovadă palpabilă, motivul principal pentru care nu discutase cu Dallas era acela că soțul ei nu fusese deloc încântat de participarea ei la această acțiune, iar ea nu voise să-i dea ocazia de a spune că avusese dreptate să gândească așa. Niema era foarte bună în domeniul ei, însă nu poseda experiența celorlalți în teren. Ca atare, era foarte atentă să nu producă neazuri. Și, recunosc ea, chiar dacă ar fi știut dinainte că nu se va simți bine alături de Tucker, tot ar fi venit. Ceva primar din constituția ei psihică o atrăgea spre primejdie, spre risc și aventură. Nu-și dorise niciodată o muncă de birou; îi plăcea aventura și dorea să fie în prima linie. În consecință, nu intenționa să facă ceva ce ar fi putut periclita succesul unei acțiuni la care se luptase să participe.

— De ce nu? insistă Tucker, de data asta pe un ton dur. Bărbatul ținea neapărat să primească un răspuns, iar Niema intuia că, de obicei, obținea ceea ce voia.

În ciuda acestei convingeri, Niema nu se simțea câtuși de puțin

intimidată. Într-un fel, această discuție explicativă cu Tucker, care scotea la iveală animozitatea dintre ei, îi făcea plăcere.

— Ce importanță are? Niema îl privi cu răceală. Indiferent de bănuielele pe care le am în privința ta, eu îmi văd de treaba mea și nu vorbesc în plus. Nu sunt obligată să-ți dau socoteală, însă pun pariu că numele tău real nu este Darrell Tucker.

Pe neașteptate el rânji, surprinzându-o.

— Spunea Dallas că ești încăpățânată. „O femeie cam îndărătnică”, așa s-a exprimat.

Niema îl auzise pe Dallas mormăind ceva foarte asemănător, după una dintre cele câteva ciondăneli pe care le avuseseră, așa că se trezi zâmbind.

— De ce crezi că numele meu adevărat nu este Tucker?

— Nu știi precis. Darrell Tucker este un nume tipic texan; eu am sesizat adesea un vag accent texan în glasul tău, deci accentul și numele s-ar potrivi - însă nu pari a fi texan.

— Am mai hoinărit și eu de când am plecat de-acasă, spuse el trăgănând vorbele.

Îl aplaudă zâmbind ironic.

— Bine jucat, n-am ce zice! Un exemplu strălucit de frazare, cu un accent ceva mai apăsător.

— Care pe tine nu te-a convins.

— Aș putea să jur că poți vorbi foarte bine și cu alte accente.

Tucker râse:

— Perfect, zise el, nu ai de gând să mă crezi, am înțeles. Dar asta n-are nicio importanță. N-am cum să-ți dovedesc cine sunt. Totuși, măcar un lucru ai putea să crezi, și anume că prioritățile mele actuale sunt distrugerea acelei clădiri și întoarcerea noastră acasă.

— Cum poți tu să asiguri întoarcerea noastră? Ai uitat că urmează să ne împrăștiem?

— Pregătind în prealabil foarte bine acțiunea, prin anticiparea a cât mai multor probleme care s-ar putea ivi și prin luarea măsurilor adecvate de contracarare a acestora.

— Știi bine că nu poți anticipa niciodată tot ce s-ar putea întâmpla.

— Dar mă străduiesc. De-aia mi-au și ieșit peri albi. Stau și mă frământ nopți întregi.

Părul lui era negru, fără un fir alb. Umorel lui se confunda cu malițiozitatea. Niema ar fi preferat ca el să tacă. Se întreba de ce începuse acel dialog. De ce încălcase chiar acum armistițiul?

— Am intrat.

Niema se repezi spre stația de radio; cuvintele șoptite se auzeau cu claritate în difuzor. Neîncrezătoare, ea se uită la ceas; trecuseră deja treizeci de minute de la ultima verificare. Fusesse așa de absorbită de înfruntarea cu Tucker încât uitase să-și mai facă griji. Îi trecu prin minte că Tucker vorbise tocmai pentru a o face să nu se gândească la ce se întâmpla. Se folosisse de unicul subiect pe care nu ar fi fost în stare să-l ignore.

Tucker se afla lângă radio, cu căștile Motorola pe urechi.

— Vreo problemă?

— Niciuna.

Asta a fost totul, doar patru vorbe rostite în șoaptă, însă de soțul ei. Aflase însă că, cel puțin până în acel moment, el era teafăr. Niema se rezemă de spătarul scaunului străduindu-se să-și controleze respirația accelerată de emoție.

În clipa aceea Tucker nu ar mai fi putut face nimic pentru ai distra atenția. Verifică reglajele radioului, deși știa că erau corecte. Ar fi vrut să mai poată verifica încă o dată și detonatorul radio, doar ca să fie sigură. Era însă convinsă că acesta va funcționa ireproșabil. În plus, Dallas știa tot ce are de făcut.

— Ți-a povestit vreodată Dallas despre pregătirea lui?

Niema îl fulgeră pe Tucker cu o privire agasă.

— Nu-i nevoie să-mi mai distragi atenția. Îți mulțumesc pentru că ai făcut-o adineauri, dar acum te-aș ruga să renunți. Bine?

Arcuirea abia perceptibilă a sprâncenelor trădă surprinderea bărbatului.

— Așadar ți-ai dat seama, spuse el în șoaptă și Niema se întreabă dacă n-o făcuse decât ca să-i distragă atenția. Tucker era atât de afurisit de evaziv încât atunci când credeai că l-ai „citit”, de fapt aflai numai ceea ce intenționase el să te facă să crezi. De data asta nu încerc doar să te liniștesc. Ești la curent cu pregătirea lui?

— Cu faptul că a fost instruit la GIS/S? Da. GIS/S însemna centrul de pregătire al Grupului de Intervenție Subacvatică al trupelor SEAL și

presupunea efectuarea unui stagiu de instruire atât de dur, încât doar un infim procentaj din numărul celor care încercau să-l urmeze reușea să-l încheie cu succes.

— Ți-a povestit cumva ce anume a învățat la acel curs?

— Nu, nu în mod amănunțit.

— Atunci, crede-mă pe cuvânt. Dallas poate face lucruri pe care un om obișnuit nici măcar nu visează că le-ar putea face vreodată.

— Știi asta. Și îți mulțumesc. Însă este și el doar un om, iar planurile pot da greș.

— El știe ce risc și-a asumat. Ca și ceilalți de altfel. Sunt pregătiți pentru orice eventualitate.

— Mă întreb de ce n-a vrut să-l însoțești.

Urmă o pauză atât de scurtă încât Niema nu-și dădu seama dacă fusese într-adevăr vorba despre o ezitare, după care, Tucker rosti:

— În ciuda a ceea ce a declarat, Dallas nu mă crede la fel de bun ca el.

Niema se îndoia de afirmația lui. Pe de-o parte, pentru că Dallas îl respecta prea mult și pe de altă parte, pentru că pauza aproape insesizabilă dinainte de a-i răspunde îi spunea că Tucker cântărise în minte răspunsul, iar ceea ce spusese nu fusese ceva ce necesita timp de gândire.

Oricine ar fi fost și orice ar fi ascuns era clar că ea nu avea să primească din partea lui niciun răspuns direct. Probabil că era genul acela, ușor paranoic, care vede peste tot numai spioni și dușmani și care, întrebat fiind dacă se prognozează pentru ziua următoare ploaie, își închipuie că tu ai pus la cale acea vreme rea.

Glasul lui Sayyed se auzi șoptit în radio:

— Probleme. Activitate în depozit. Pare că se pregătește un transport.

Tucker înjură printre dinți. Era imperios necesar ca armele bacteriologice stocate în magazie să fie în întregime distruse înainte de expedierea oricărui transport. De obicei depozitul era pustiu noaptea, santinelele fiind postate în exterior, însă acum activitatea ce se desfășura îl împiedica pe Sayyed să planteze încărcăturile explozive.

— Câți? întrebă Tucker.

— Eu văd... opt... ba nu, nouă. M-am ascuns în spatele unor butoaie și nu mă mai pot strecura în nicio direcție.

Nu puteau permite ca transportul respectiv să părăsească depozitul.

— Dallas. Tucker îi rostise numele încet.

— Am pornit-o înspre el, șefule. Eu mi-am plasat deja „marfa”.

Niema strânse pumnii. Dallas se pregătea să sară în ajutorul lui Sayyed, însă cei doi aveau să fie copleșiți de numărul adversarilor. Mișcându-se, soțul ei risca să se expună, întinse mâna după cealaltă pereche de căști; nu știa ce ar fi putut să-i spună lui Dallas, dar nici nu avu ocazia să încerce deoarece Tucker smulse conectorul din mufa radioului și azvârli cât colo căștile suplimentare, privind-o cu asprime.

Niema sări în picioare, cu umerii încordați și cu pumnii încheștați.

— Este bărbatul meu, rosti ea cu înverșunare.

Tucker acoperi cu palma minusculul microfon.

— Și nu are nevoie să fie tulburat, auzindu-ți vocea. Apoi adăugă pe un ton ferm: Dacă o să încerci ceva, o să te leg și o să-ți astup gura.

Nu era nici ea vreo neștiutoare în ale instrucției militare, iar Dallas, o dată ce înțelesese faptul că n-o va putea convinge să aleagă calea sigură și să rămână acasă, precum orice nevestică bună, o învățase câteva tehnici de luptă corp la corp despre care Niema nici nu visase, în cadrul cursului de autoapărare pe care îl urmărea. Cu toate acestea nu avea nicio șansă în fața unor adversari ca Dallas sau Tucker. Unica posibilitate de a-l învinge pe Tucker era să-l atace prin surprindere, din spate. Dar Tucker avea dreptate. Avea a dracului de multă dreptate. Niema renunță să comenteze, pentru a nu îl împiedica pe Dallas să se concentreze. Ridică mâinile într-un gest de renunțare, se îndepărtă la trei pași distanță de Tucker și se așază pe un pachet cu provizii, încercând din răputeri să-și potolească neliniștea care o năpădea.

Minutele se scurgeau extrem de încet. Niema știa că Dallas se furișa acum către zona depozitului, utilizând fiecare ascunziș disponibil, pentru a reduce riscul de a fi detectat. Și mai știa că fiecare secundă care trecea le era favorabilă teroriștilor. Dallas trebuia să facă un compromis între prudență și grabă.

Tucker rosti în microfon:

— Sayyed, raportează!

— Nu mă pot clintî. Camionul e aproape complet încărcat.

— Încă două minute, adăugă Dallas.

Două minute. Niema închise ochii simțind o transpirație rece pe șira spinării. „Te rog”, îl invocă ea pe Dumnezeu. „Te rog.” Doar atât mai

putea să gândească.

Două minute pot fi uneori o viață de om. Timpul însuși se dovedea elastic și fiecare secundă părea fără sfârșit.

— Am ajuns.

Aceste două cuvinte o făcură aproape să-și piardă controlul. Își mușcă buzele până la sânge.

— Cum se prezintă situația?

— Sayyed e într-adevăr la la-nghesuială. Hei, amice, câte boabe ai plantat deja ?

— Una.

— La dracu !

O singură încărcătură nu era de-ajuns. Niema știa câte încărcături estimase Dallas că trebuia plasate pentru a distruge integral fabrica.

— Hadi?

— Pe poziție. Nu prea am cu ce să vă ajut.

— Retrage-te. Dallas vorbea cu o voce egală. Sayyed, armează toată încărcăturile.

După câteva clipe de liniște, se auzi din nou glasul lui Sayyed:

— S-a făcut.

— Pregătește-te. Aruncă întreg pachetul sub camion și apoi fugi de-acolo cât te țin picioarele. Eu rămân în urmă și îți acopăr retragerea. Voi lăsa să treacă cinci secunde înainte de a apăsa pe buton, ca să ne putem retrage.

— Drace! Poate că ar fi mai bine să lași șase, zise Sayyed.

— Fii gata. Dallas nu-și pierduse calmul. Start!

2

Zgomotul sacadat al împușcăturilor năvăli din difuzor. Niema se crispă, ca și când ar fi fost lovită de câteva gloanțe, și își duse palmele la gură, pentru a-și opri urletul gata să izbucnească.

Tucker se întoarse spre ea, de parcă n-ar fi avut încredere că se va stăpâni. Nu avea de ce să se teamă; Niema încremenise acolo unde se afla.

Apoi se auzi un muget, ca de animal rănit.

— Nenorocitul dracului! Sayyed a încasat-o.

— Ieși de-acolo, spuse Tucker, însă un nou val de împușcături îi acoperi vorbele.

Din difuzorul dogit ieși un zgomot care îi făcu Niemei părul măciucă, un soi de horcăială acoperită de împușcături și de o lovitură surdă.

— Ah... la dracu! Cuvintele erau gătuite și ea izbuti cu greu să recunoască vocea lui Dallas.

— Hadi! lătră Tucker. Dallas e lovit. Ia-l de-acolo...

— Nu.

— Rezistă, amice, pot ajunge la tine. Îngrijorarea din glasul lui Hadi era evidentă.

— Nu te mai... osteni. Am fost împușcat în burtă.

Totul în jurul Niemei deveni dintr-o dată cenușiu. Se opunea din răspuțuri disperării care o asaltase, senzației de leșin, de greață și de sufocare. Împușcat în burtă. Chiar dacă Dallas s-ar fi aflat în clipa aceea în SUA, cu o ambulanță la dispoziție, situația lui tot critică ar fi fost. Aici, în acești munți reci și izolați, cu cel mai apropiat spital aflat la o depărtare de zile întregi de mers, rana aceasta reprezenta condamnarea la moarte. Minte ei știa foarte bine acest lucru, dar ea nu accepta evidența.

Împușcăturile se înteteau și se apropiau. Dallas încă trăgea, încă le ținea piept adversarilor.

— Șefule... Șoapta lui pluti în toată coliba.

— Sunt aici. Tucker rămăsese cu fața la Niema, fixând-o cu privirea.

— Este... Mă aude Niema?

Dallas trebuie să fi intrat în stare de șoc, dacă întreba așa ceva. Știa că ea auzea totul.

Privirea lui Tucker nu o slăbea nicio clipă. El răspunse:

— Nu.

Mai multe împușcături. Sunetul respirației accelerate a lui Dallas.

— Bun. Mai... mai am la mine detonatorul. Nu pot să-l las să plece cu... rahatul ăla.

— Nu, nu poți, rosti din nou Tucker. Glasul acestuia era aproape tandru.

— Să... să ai grijă de ea.

Fața lui Tucker era doar o mască imobilă, în timp ce o privea pe Niema.

— O să am, spuse Tucker, iar după o pauză adăugă: Fă-o!

Explozia zgudui coliba, făcând să cadă moloz din crăpăturile tavanului. Nici nu trecuse bine șocul exploziei, că Tucker se pusese în mișcare, scoțându-și căștile de pe urechi și aruncându-le cât colo. Puse mâna pe un ciocan și începu să distrugă cu meticulozitate stația de emisie-recepție. Hotărâseră să nu lase nimic ce ar putea fi folosit.

Apoi Tucker o dădu pe Niema la o parte de pe pachetele cu provizii și începu rapid să le refacă, redistribuind ceea ce urma să ia cu ei. Niema rămăsese năucită în mijlocul colibei, incapabilă să se miște sau să gândească. Simțea durere; o gheară nemiloasă îi prinsese inima ca într-un clește.

Tucker îi aruncă o haină groasă. Niema se holbă la ea, incapabilă să înțeleagă ce dorea bărbatul să facă ea cu haina respectivă. Fără nicio vorbă, el o îmbracă, băgându-i brațele pe mâneci ca unui copilăș, trăgându-i fermoarul și ascunzându-i părul lung sub guler, ca pe un fel de protecție suplimentară. Apoi îi puse mănușile și o căciulă de blană calduroasă.

Tucker îmbracă un pulover gros, și apoi haina. În timp ce își trăgea mănușile, de afară se auzi un șuierat slab și el stinse lumina. Hadi intră în colibă și închise ușa în urma lui. Tucker reaprinse lumina.

Fața lui Hadi era palidă și posomorită. O privi pe Niema.

— Dumnezeu, începu el, însă fu redus la tăcere de un gest scurt al lui Tucker.

— Nu e timp acum. Trebuie s-o luăm din loc. Tucker îi puse lui Hadi în brațe unul dintre pachetele cu provizii, iar pe celelalte două le săltă în spinare. Apucă o pușcă, o luă pe Niema de braț și o conduse spre ușă.

Mașina lor, un antic Renault, se defectase încă din prima noapte; cu toată măiestria în ale mecanicii, Tucker nu avu cum să repare osia ruptă. Hadi o privea cu îngrijorare pe Niema. Ea nu șovăise niciun moment, pe parcursul celor două zile de când se puseseră în mișcare; acționa ca un robot, ținând ritmul cu ei, indiferent cât de mult îi solicita Tucker. Când i se punea vreo întrebare, răspundea; când Tucker îi puneă în față de mâncare, mânca. Un singur lucru nu făcuse - nu reușise să doarmă. Se culcase ori de câte ori îi spusese Tucker, dar nu izbutise niciodată să

adoarmă și ochii ei erau încercănați de oboseală. Cei doi bărbați știau că ea nu va mai rezista mult, dacă nu va dormi.

— Ce intenționezi să faci? îl întreabă Hadi, în șoaptă, pe Tucker. Ne despărțim, așa cum plănuisem, sau rămânem împreună? S-ar putea să ai nevoie de ajutor, ca s-o poți scoate de-aici.

— Ne despărțim, îi răspunse Tucker. E mai bine așa. Atrage mai mult atenția o femeie care călătorește împreună cu doi bărbați, decât un bărbat însoțit de nevasta lui.

O luară spre nord-vest, trecând prin zona cea mai populată a Iranului, calea cea mai scurtă și în același timp cea mai sigură pentru a ajunge în Turcia. La vest era Irakul, la est Afganistanul și Pakistanul, la nord-est statele create după fărâmițarea fostei Uniuni Sovietice, la nord Marea Caspică, iar la sud Golful Persic, și un deșert care nu se arăta câtuși de puțin ospitalier. Turcia era unica destinație rezonabilă. Până acolo, Niema ar fi trebuit să poarte tradiționala costumație musulmană.

La început au călătorit numai noaptea, pentru a nu fi localizați de eventualii lor urmăritori, deși exista posibilitatea ca Sayyed și Dallas să fi fost considerați singurii sabotori. Tucker miza și pe posibilitatea ca nici măcar să nu se fi auzit de atacul asupra fabricii, dat fiind că era amplasată într-o zonă izolată, cu o singură linie telefonică în funcțiune. Poate că Dallas a apăsât pe buton înainte ca cineva să fi ajuns la telefon, presupunând că vreunul dintre cei de-acolo s-ar fi gândit să sune.

Clădirea era acum un morman de moloz. Tucker fusese în recunoaștere, lăsându-i pe Hadi și pe Niema să-l aștepte, îngrijorați. Ca de obicei, Dallas fusese foarte pedant: ceea ce nu reușise să distrugă explozibilul, desăvârșise incendiul provocat de acesta.

La întoarcere Niema îl întrebase cu o licărire de speranță în ochi:

— L-ai găsit?

Luat pe nepregătite, Tucker izbuti să-și ascundă surprinderea:

— Nu.

— Dar - trupul lui.

Ea nu se agățase de nicio speranță irațională: se gândise doar că Dallas ar trebui înmormântat.

— Niema. n-a mai rămas nimic din el. Tucker rostise aceste vorbe cu multă blândețe, conștient fiind că nu avea cum să atenueze lovitura, dar

încercând totuși s-o facă. Niema se dovedise o luptătoare pe tot parcursul acțiunii, însă acum părea de o fragilitate extremă.

N-a mai rămas nimic. Tucker știa că răspunsul lui o șocase. Din clipa aceea Niema n-a mai scos o vorbă, n-a cerut nici măcar apă. Tucker era foarte rezistent și putea trece mult timp până să-și dea seama că i s-a făcut sete, așa că nu se putea baza pe propriile lui nevoi ca să-și amintească de ale ei. În consecință, a stabilit niște repere temporale. Din două în două ore, el îi dădea femeii să bea apă. Din patru în patru ore, îi dădea să mănânce. Niema accepta, fără să protesteze.

Sosise timpul ca grupul să se risipească, după cum fusese stabilit anterior, dar Niema, în loc să fie însoțită de Dallas, urma să-și continue drumul împreună cu Tucker. Hadi trebuia să iasă din țară de unul singur.

Odată ajunși la Teheran, urma să se piardă în mulțime. Pe Tucker îl aștepta acolo un om de legătură de mare încredere care, dacă nu se iveau probleme, trebuia să le facă rost de un mijloc de transport. A doua zi ar fi părăsit și Turcia. Planul prevedea abandonarea vehiculului și continuarea drumului pe jos, noaptea, până într-un loc izolat, pregătit dinainte. Hadi urma să traverseze granița în alt punct.

Hadi își frecă barba. Cei doi bărbați nu se mai răseseră de două săptămâni.

— Poate o să dau o raită mâine, când ajungem în Teheran, ca să găsesc o farmacie și să-i cumpăr niște pastile de dormit, rosti Hadi. Trebuie neapărat să doarmă.

Se opriseră pentru a se odihni puțin, la adăpostul unui zid singuratic al unei mici cărămidării, de mult abandonată. Niema se așezase mai la o parte, izolându-se de cei doi bărbați. Stătea nemișcată, cu privirea pierdută în gol. Poate că ar fi mai bine dacă ar plânge, își zise Tucker. Poate că, dacă sar exterioriza, ar putea să doarmă.

Niema nu plânsese deloc; șocul fusese mult prea puternic, iar ea nu-și revenise. Mai târziu, aveau să vină și lacrimile.

Tucker se gândi la sugestia lui Hadi, deși nu agrea ideea de a-i da Niemei medicamente, deoarece s-ar fi putut să fie nevoie să se miște repede. Și totuși.

— Poate, zise el fără să mai comenteze.

După câteva minute Tucker se ridică în picioare, semn că pauza se

terminase. Se ridică și Niema, iar Hadi se gândi să o ajute să treacă peste câteva cărămizi împrăștiate. Ea nu avea nevoie de ajutor, însă Hadi devenise protector ca o cloșcă. El călcă pe o scândură. Aceasta se mișcă, mobilizând câteva cărămizi pe care tocmai călca Niema. Femeia își pierdu echilibrul, alunecă și căzu, lovindu-se la umărul drept. Ea nu scoase niciun sunet, antrenată fiind să nu facă zgomote inutile. Hadi înjură printre dinți, cerându-și scuze și o ajută să se ridice în picioare..

— La dracu, iartă-mă! Ai pățit ceva?

Ea scutură din cap, netezindu-și hainele și frecându-și umărul lovit. Tucker observă ușoara ei încruntare, atunci când își masă din nou umărul. Expresia contrasta cu indiferența exprimată de fața ei în ultimele două zile, încât el își dădu imediat seama că se întâmplase ceva.

— Te-ai lovit. Tucker ajunsese într-o clipă lângă ea.

— Te-ai lovit la umăr? o întreabă și Hadi, îngrijorat.

— Nu. Niema părea uimită, atâta tot. Apoi întoarse capul ca să își examineze umărul. Tucker o răsuci cu spatele la el. Cămașa i se rupsesse și sângele șiroia.

— Probabil că ai căzut pe ceva ascuțit, îi spuse el, gândindu-se că rana fusese produsă de un colț de cărămidă, însă imediat după aceea văzu cuiul ruginit al cărui vârf ieșea cu vreo doi centimetri din scândură putredă. A fost un cui. Bine că ai făcut vaccinul antitetanos. Tucker îi descheie repede nasturii de la cămașă. Niema nu purta sutien, așa că el nu îi desfăcu decât primii nasturi de sus, după care îi trase cămașa dezvelindu-i doar umărul rănit.

Cuiul intrase în partea cărnoasă de lângă braț. Tucker apăsă rana pentru a face sângele să curgă. Hadi deschisese deja sumara trusă de prim ajutor, din care scosese câteva feșe pentru a șterge sângele.

Niema rămăsese în tot acest timp nemișcată, lăsându-i pe cei doi bărbați să se ocupe de rana ei, pe care Tucker o găsea insuficient de gravă pentru a justifica îngrijorarea manifestată de amândoi. Orice rană care ar fi putut să-i întârzie pe drum era periculoasă, deoarece i-ar fi obligat să zăbovească mai multă vreme în Iran, fapt ce justifica îngrijorarea lor. Totuși Tucker fii nevoit să recunoască cum că, în mare măsură, această îngrijorare se datora instinctului masculin de a proteja femeia. Niema nu numai că era singura femeie aflată în preajma lor, dar era deja rănită emoțional, iar acum și fizic. În plus, era o tânără

minunată, care se alăturase cu trup și suflet echipei lor. Toate astea explicau de ce ambii bărbați săriseră cu promptitudine în ajutorul ei.

Tucker accepta toate aceste motivații de ordin instinctual, dar și pe cele de ordin personal. În ce-l privea ar fi fost în stare să mute și munții din loc, numai să nu-i sporească durerea care o apăsa. Îi promisese lui Dallas că va avea grijă de ea, și avea de gând să-și respecte promisiunea, indiferent cât l-ar fi costat asta.

Soarele făcea ca pielea de pe umărul Niemei să capete o tentă sîdefie. Femeia avea tenul destul de deschis la culoare, în ciuda părului și a ochilor ei negri. Tucker îi privea eleganta curbura a cefei și, în timp ce îi ungea rana cu o alifie cu antibiotic, nu se putu abține să nu-i admire silueta grațioasă. Niema era extrem de feminină, în ciuda îmbrăcăminții austere, a părului nepieptănat, și a faptului că avea într-adevăr urgentă nevoie de o baie bună. Părea atât de delicată și de elegantă, încât bărbatul fusese permanent surprins de forța ei lăuntrică.

„Îți vine să o așezi pe un pedestal și să ai grijă ca nimic să nu o murdărească sau să o rănească, îi spusese Dallas lui Tucker, înainte ca acesta să o fi cunoscut. Cei doi stabileau componența echipei care urma să plece în Iran. Dallas adăugase: „Este în stare să te doboare cu o bine plasată lovitură de picior în gură, în cazul în care ai avea nefericita inspirație de a o provoca”. Rostise aceste vorbe cu satisfacția masculului, deoarece Niema era a lui. Tucker scuturase uimit din cap, constatând faptul că Dallas Burdock însuși era atât de îndrăgostit, încât nu se sfia să-și arate sentimentele.

Tucker acoperi rana Niemei cu un pansament și îi trase la loc cămașa acoperindu-i umărul. Se pregătea să-i încheie nasturii, însă femeia făcu singură acest lucru, cu mare încetineală și meticulozitate. Reacțiile ei erau încetinite și mult atenuate, din cauza șocului și a epuizării. În cazul în care ar fi apărut vreo situație neprevăzută care ar fi necesitat un răspuns rapid, Niema n-ar fi fost la înălțimea așteptărilor, își zise Tucker. Trebuia să doarmă.

Tucker grăbi pasul și i se alătură lui Hadi.

— N-am de gând să mai trag de ea. Conform hărții, la vreo douăzeci și cinci de kilometri mai la nord, se află un sătuc. Crezi că poți face rost de o mașină?

— Nimic mai simplu.

— Să nu riști în mod inutil. Nu ne putem permite să fim deconspirați. Dacă e nevoie, așteaptă să acționezi după căderea nopții. Hadi dădu afirmativ din cap. Dacă nu te întorci până în zori, nu te mai așteptăm.

— Nu-ți face griji în privința mea. Dacă nu reușesc să mă întorc până în zori, ia-o de-aici.

— Asta și intenționez să fac.

Hadi luă ceva de mâncare, niște apă și, curând, dispăru din raza lor vizuală. Niema nu întrebă nimic, ci se așeză și începu să privească în gol. Nu, nu în gol, își zise Tucker, sesizând imensitatea suferinței care se citea în ochii ei.

Ziua era pe sfârșite. Tucker încropi un adăpost sumar, care să-i apere de soare pe timpul zilei și de vânt după lăsarea întunericului. Odată cu trecerea munților temperatura crescuse, dar nopțile erau încă foarte reci. Mâncară. De fapt mănca el, deoarece Niema nu acceptă decât vreo două îmbucături. În schimb, bău multă apă, mult mai multă decât de obicei.

Seara, obrajii ei erau ușor îmbujorați. Tucker îi puse mâna pe frunte și nu fu mirat să constate că frigea.

— Ai febră, îi spuse el. Din cauza înțepăturii de cui. Febra nu era foarte mare, așa că nu se îngrijoră, deși organismul ei numai de această nouă solicitare nu avea nevoie.

Tucker își luă cina la lumina lanternei. Febra îi răpise Niemei și bruma de poftă de mâncare pe care o avusese. Ea nu mănca nimic, în schimb bău multă apă.

— Încearcă să dormi, o sfătui Tucker, iar ea se întinse ascultătoare pe pătura pe care i-o pregătise el. Bărbatul îi urmări o vreme respirația și-și dădu seama că nu adormise. Pur și simplu zăcea cu ochii deschiși, copleșită de dorul pentru soțul ei care nu mai exista.

Tucker o privi. Niema și Dallas fuseseră reținuți în comportament și se abținuseră de la oricare efuziuni publice de afecțiune. Noaptea dormiseră unul lângă celălalt, Dallas lipindu-se protector de spatele ei și îmbrățișând-o. Niema dormise ca un prunc, simțindu-se în deplină siguranță la pieptul bărbatului ei.

Poate că acum nu putea dormi pentru că era dintr-o dată singură și simțea un fior rece pe șira spinării. Era un lucru obișnuit pentru cuplurile căsătorite confortul căldurii unui trup omenesc pe timpul nopții și sunetul respirației ființei iubite. Poate că acea încredere deplină,

acea intimitate însemna foarte mult și acum îi lipsea, împiedicând-o să doarmă. Tucker însă nu era deprins cu acest gen de intimitate, însă știa că dragostea și încrederea existaseră între Niema și Dallas. Moartea lui Dallas o depousedase de aceste sentimente și nu-și mai găsea confortul nocturn.

Tucker oftă în sinea lui. Oftatul era un fel de autocompătimire, fiindcă el știa ce avea de făcut, și cunoștea prețul care trebuia plătit în mod inevitabil. Luă o sticlă cu apă și se apropie de Niema, întinzându-se pe pătură în spatele ei și punând sticla cu apă la îndemână.

— Șșșt, îi șopti el atunci când o simți pe femeie crispându-se, dormi. Tucker se lipi de ea, transferându-i din căldura lui, din puterea lui. Trase peste ei o a doua pătură ca să le țină de cald, și își petrecu un braț peste mijlocul femeii.

Trupul Niemei era fierbinte din cauza febrei și tremura ușor. Tucker se lipi de trupul ei.

— Febra e un semn că organismul se luptă cu infecția, spuse el pe un ton scăzut. În trusa de prim ajutor există aspirină. Pot să-ți dau, dacă te simți prea rău, însă dacă febra nu se ridică prea mult, te-aș sfătui s-o lași să-și facă treaba.

— Bine, rosti ea cu o voce stinsă.

El îi mângâie cu blândețe părul și încercă să găsească un subiect care să-i abată gândurile. Dacă ea ar reuși să nu se mai gândească la unul și același lucru, poate că ar izbuti să adoarmă.

— Am văzut cândva o eclipsă de soare. Eram în America de Sud. Căldura era atât de mare, încât aerul părea lipicios. Dușurile cu apă rece nu aveau niciun efect. Toți eram îmbrăcați sumar. Tucker nu știa dacă ea îl asculta; de altfel, nu avea nicio importanță. El continuă să vorbească în șoaptă, cu un ton egal, liniștitor. Spera ca vocea lui monotonă să o ajute să adoarmă. La radio se anunțase că în acea zi va avea loc o eclipsă de soare, dar din cauza căldurii sufocante nimeni nu acordase atenție acelei știri. În acel sătuc, existau puțini amatori pentru a privi o eclipsă de soare. Până și eu uitasem de ea. Era o zi însorită, atât de strălucitoare încât nu rezistam fără ochelari de soare. Eclipsa m-a luat prin surprindere. Totul strălucea, cerul era albastru, și brusc am avut impresia că un nor mare acoperise soarele. Păsările s-au oprit din cântat, iar animalele din sat s-au ascuns. Unul dintre săteni a privit cerul și a

spus: „Uitați-vă la soare!” Abia atunci mi-am amintit de eclipsă. Le-am spus să nu se uite direct la soare, deoarece puteau să orbească. Lumina era ciudată, cerul devenise de un albastru intens, iar temperatura aerului scăzuse cu câteva grade bune. Se întuneca din ce în ce mai mult, dar cerul rămânea de un albastru închis. În cele din urmă soarele a fost total acoperit; haloul luminos din jurul lunii a fost spectaculos. Aveam impresia că suntem într-un bizar amurg total. Amurgul acela straniu a durat câteva minute, timp în care întregul sat a rămas încremenit. Bărbați, femei, copii, nimeni n-a mișcat și nici n-a rostit vreun cuvânt. Când a revenit lumina, păsărelele au reînceput să ciripească, găinile au ieșit din cotețe, și câinii s-au pornit pe lătrat. Luna înaintase pe traiectoria ei și aerul redevenise la fel de fierbinte ca înainte de eclipsă, dar nimeni nu se mai plângea de vremea aceea caniculară.

Două zile mai târziu, locuitorii aceluia satuc fuseseră masacrați, însă Tucker nu-i mai povestește și acest lucru.

Bărbatul așteaptă. Niema respira mult prea des ca să fi adormit, dar părea mai puțin încordată. Dacă s-ar fi relaxat total, poate că ar fi reușit să adoarmă.

Pe urmă el îi povestește despre un câine pe care îl avusese când era copil. În realitate Tucker nu avusese niciun câine, însă ea nu avea de unde să știe acest lucru. Câinele era de fapt o armă Heinz 57, cu un corp lung și subțire ca al unui șoricar și cu o husă plușată, asemenea blănii unui pudel.

— Pocitania, spuse el cu duioșie.

— Cum îl chema?

Vocea ei îl făcu să tresară. Era stinsă, aproape ezitantă. I se strânse inima de milă.

— Era, de fapt, o cățelușă, spuse el. Eu i-am spus Fifi, considerând că e un nume potrivit pentru un pudel.

Tucker îi spuse poveste după poveste despre năzbâtiile lui Fifi. Fusesse o cățelușă formidabilă. Putea să se urce în copaci, să deschidă singură ușile, iar mâncarea ei preferată era - Dumnezeuule, cum se numeau cerealele acelea pentru copii? — Parcă „Inelușe cu fructe”. Fifi dormea împreună cu pisica, ascundea pantofii sub canapea și o dată rosese caietul de teme.

Tucker brodă timp de o jumătate de oră pe tema cățelușei pe nume

Fifi, păstrând un ritm melodios și oprindu-se adesea pentru a-i asculta respirația care devenea tot mai rară și mai profundă, până când, în cele din urmă, Niema adormi.

Tucker se lăsă și el pradă somnului, însă unuia iepuresc, rămânând atent la orice zgomot suspect. De câteva ori se trezi de-a binelea, și îi controlă Niemei temperatura. Febra crescuse, deci erau semne de vindecare. O trezi totuși de câteva ori și îi dădu să bea apă. După cum bănuise, o dată ce reușise să adoarmă, oboseala își spuse cuvântul. După ce o trezea ca să-i dea de băut, Niema adormea din nou.

Orele treceau, fără ca Hadi să apară. Tucker avea răbdare.

Cel mai sănătos somn este cel dinainte de ivirea zorilor, iar Hadi aștepta probabil ca să nu-i deranjeze. Cu toate acestea, de fiecare dată când se trezea din moțăială, Tucker se uita la ceas și se gândea la ceea ce avea de făcut. Dacă ar lăsa-o pe Niema să doarmă mai mult ea ar prinde puteri și ar izbuti să meargă mai repede. Din păcate, nu-și putea permite să aștepte prea mult.

La ora cinci dimineața, Tucker aprinse lanterna și bău puțină apă, după care o trezi cu blândețe pe Niema. Bău și ea apă din sticla pe care i-o ținea el la gură, apoi se ghemui la pieptul lui, suspinând somnoroasă.

— E timpul să te trezești, îi șopti el.

Niema ținea ochii închiși.

— Încă nu. Se întoarse cu fața spre el și își petrecu un braț pe după gâtul lui. Mmmm. Se cuibări și mai bine, lipindu-și fața de pieptul bărbatului.

Era clar că îl confunda cu Dallas. Somnoroasă, cu mintea buimăcită de somnul adânc, probabil că își visase soțul. Era obișnuită să se trezească în brațele bărbatului ei, să se cuibărească la pieptul lui chiar dacă nu făceau dragoste.

Din nefericire, trebuia să o trezească, să-i dea de mâncare, să-i examineze rana de la umăr și s-o pregătească de plecare, indiferent dacă Hadi se întorcea sau nu. Tucker știa exact ce ar fi trebuit să facă, dar, pentru prima oară în viața lui, nu procedă în consecință. El o prinse pentru o clipă în brațe și o strânse, bucurându-se de senzația îmbrățișării ei de răspuns.

Nu, nu despre el era vorba. Ea pe Dallas îl strângea în brațe, pe soțul

ei pe care probabil că îl visase.

Îi trebui mai mult efort decât ar fi vrut, dar el inspiră adânc și se desprinsese din încheștarea ei.

— Niema, trezește-te, spuse el pe un ton blând, dar ferm. Visezi.

Niema deschise niște ochi somnoroși negri, la fel de negri precum bezna nopții. Tucker sesiză trezirea ei la cruda realitate, uimirea și apoi groaza din privirea ei. Femeia se retrase cu buzele tremurându-i.

— Eu am, începu ea, dar nu reuși să continue și izbucni în plâns.

Trupul îi era zguduit de hohote. Scoase un tânguit slab și prelung. Nu se mai putu controla. Niema plânse până la epuizare. Tucker spera că durerea ei se mai potolise, însă se înșela. Niema încă mai plângea când el auzi zgomotul unui autovehicul care se apropia. Ieși din adăpostul improvizat, pentru a-l întâmpina pe Hadi.

3

Atlanta, Georgia, 1999

Cursa aeriană Delta 183, Atlanta - Londra, avea toate locurile ocupate. Pasagerii de la clasa întâi se îmbarcaseră deja și așteptau decolarea citind sau bând ceva. Însoțitoarele de bord luaseră paltoanele și le atârnavă în garderoba avionului, conversaseră cu cei care se dovediseră prietenoși și trecuseră și pe la cabina piloților, pentru a vedea dacă nu cumva aceștia aveau nevoie de ceva.

Congresmanul Donald Brookes și soția acestuia, Elaine, plecau în vacanță, în prima vacanță după mulți ani. Lui Elaine aproape că nu-i venea să creadă că Donald acceptase în sfârșit să-și ia un concediu. De cincisprezece ani, de când fusese ales prima oară, el dedicase cu regularitate între optsprezece și douăzeci de ore zilnic activității profesionale. Deși lucra de atâta vreme în guvern, era animat de un idealism care îl determina să muncească pe măsura banilor încasați de la contribuabili, dacă nu și mai mult. Ea se obișnuise să meargă singură la culcare, dar se trezea întotdeauna când soțul ei venea și atunci cei doi se țineau de mână și stăteau îndelung de vorbă. În primii ani, nu se aflaseră pe lista VIP-urilor de prim rang, și ea își petrecuse multe seri singură cu copiii.

Lucrurile însă se schimbaseră între timp. Donald devenise

președintele Comitetului guvernamental pentru relații externe. Elaine era nevoită acum să-l însoțească la tot felul de recepții, dar cel puțin petreceau mai mult timp împreună.

E adevărat că, ocazional, merseseră acasă, în Illinois, în perioadele în care Congresul lua vacanță, dar atunci Donald obișnuia să rezolve problemele din circumscripția electorală pe care o reprezenta. De la prima lui alegere și până acum, ei nu mai avuseseră o vacanță adevărată.

Elaine se gândea cu plăcere că va putea dormi până târziu, că va apela la room service și va explora Londra pe îndelete. Urmau să petreacă cinci zile la Londra, apoi alte cinci la Paris. Veneau apoi la rând Roma și Florența. Era vacanța la care visase.

Aflat la două rânduri în spatele lor, absorbit de lecturarea ziarelor pe care și le scosese din servietă, Garvin Whittaker era președintele unei mari firme de software care în ultimii șapte ani ajunsese la un profit de cincizeci de miliarde de dolari. Nu era chiar de talia corporației Microsoft, dar nici de lepădat. Garvin estima că firma lui își va dubla profitul în următorii cinci ani, după ce proiectele la care lucra vor fi lansate pe piață. Cel puțin așa spera el. Nu se grăbea, își construia solid piața și își consolida puterea având grijă să nu-i deranjeze pe cei mari, însă visa că, atunci când va socoti că a venit vremea, va dezvălui sistemul realizat de el, unul atât de elegant, de simplificat și de protejat împotriva virusilor, încât îi va lăsa pe toți ceilalți în urmă.

În primul rând, ședea un delegat ONU din Germania, care își ținea lipit de frunte paharul cu băutură și cuburi de gheață, sperând că astfel îi va trece durerea de cap și va izbuti să doarmă în timpul zborului. Pe locul 2F, se afla o funcționară a băncii mondiale, adâncită în lectura *Wall Street Journal*. În adolescență, visase să devină neurochirurg sau stea de cinema, însă între timp aflase că banii erau cel mai puternic stimulent, mult mai puternic decât oricare drog. Călătorise în toată lumea: cinase la Paris, își cumpărase haine în Hong Kong, schiase în Elveția. Viața era frumoasă, iar ea intenționa să și-o facă și mai frumoasă.

Pe locul 4D, stătea un diplomat de carieră. În perioada în care la Casa Albă era șef Bush senior, fusese ambasador în Franța, dar ulterior primise doar însărcinări de importanță secundară. Era căsătorit recent, cu o femeie din lumea bună din Chicago, a cărei avere îi oferea perspective frumoase: se aștepta să fie numit din nou ambasador, și nu

în cine știe ce țară bananieră, greu de reperat pe hartă.

La clasa bussines, Charles Lansky își ștergea sudoarea de pe frunte, încercând să nu se mai gândească la iminenta decolare. Nu-l deranja zborul cu avionul, o dată ce aeronava se afla în aer, însă era înnebunit de frică la decolare și la aterizare. După o scurtă ședere la Londra, urma să zboare la Frankfurt, iar asta însemna două decolări și două aterizări. Doar o foarte importantă întâlnire de afaceri l-ar fi putut convinge să îndure un asemenea supliciu.

Avionul era plin de studenți care mergeau în excursie în Anglia, Scoția și Irlanda, fiecare purtând în spate eternul rucsac burdușit cu toate cele vital necesare: o sticlă de apă minerală Evian, un Cd player portabil, un teanc de CD-uri, o trusă de machiaj în cazul în care persoana era de sex feminin, un joc electronic în cazul în care era de sex masculin; și unul sau două obiecte de îmbrăcăminte de schimb. Cu toții erau bronzăți, plesneau de sănătate, semănau unii cu alții, dar erau îndeajuns de tineri încât fiecare să fie convins că este unic.

Obișnuita paletă de oameni de afaceri și de turiști formând un șir disciplinat umplu până la refuz avionul. Toți pasagerii se așezară cumiți pe locurile lor. O tânără strângea nervoasă în poală o sacoșă, până când însoțitoarea de bord îi atrase atenția că bagajul trebuia depozitat și se oferă să-i găsească un loc disponibil în compartimentele de bagaje de deasupra. Tânăra scutură din cap și băgă sacoșa sub scaunul din fața ei, în ciuda spațiului îngust care nu-i mai permitea să-i încapă confortabil și picioarele. Femeia era foarte palidă și transpira din abundență, cu toate că instalația de climatizare funcționa din plin.

În cele din urmă, uriașul L-1011 se îndepărtă de poarta de îmbarcare și a fost direcționat către șirul de avioane care își așteptau rândul la decolare. Înaintea lui mai erau alte șaptesprezece aeronave. Unul dintre piloți intervenea din când în când la interfon pentru a le oferi pasagerilor estimări ale orei de plecare. Cei mai mulți dintre pasagerii de la clasa întâi își scosese deja pantofii și își puseseră șosetele negre oferite gratuit pentru zborurile transoceanice de către compania aeriană. Se răsfoiau reviste, se scoteau cărți de citit, câteva persoane începuseră deja să sforăie.

Într-un târziu a venit și rândul cursei aeriene Delta 183. Imensele motoare începură să mugească și avionul prinse viteză pe pista de

decolare, până când își luă zborul. Se auzi zgomotul ridicării trenului de aterizare, roțile avionului pliindu-se și intrând în burta aeronavei. Zborul 183 țâșni spre bolta albastră, câștigând în mod constant altitudine. Undeva, pe lângă New York, avea să înceapă survolarea Oceanului Atlantic.

După treizeci și trei de minute de zbor, deasupra munților din Carolina de Nord, aeronava se dezintegrează, devenind o minge de foc care scuipa piese de fuzelaj în flăcări, fragmente care apoi cădeau pe sol.

4

Washington, D.C.

Cei doi bărbați stăteau, față în față, la un birou din secolul al nouăsprezecelea, din lemn de nuc. Lemnul avea o strălucire roșiatică, iar blatul biroului era confecționat din marmură trandafirie. Între ei se afla o superbă tablă de șah, cu piesele sculptate manual. Încăperea în care se aflau cei doi era mobilată confortabil, dar și ușor demodat; și asta nu pentru că Franklin Vinay nu și-ar fi putut permite luxul de a o remobilă, ci pentru că îi plăcea așa cum era. Doamna Vinay o redecorase cu un an înainte de a muri, iar Franklin își regăsea întotdeauna liniștea între acele obiecte pe care ea le alesese special pentru el. Tot ea achiziționase și jocul de șah, la o licitație din New Hampshire. Lui Dodie îi plăcuseră dintotdeauna licitațiile, își amintea cu duioșie Frank. Fusesse o ființă care se bucurase din plin de viață, găsind plăceri deosebite în lucruri mărunte. Se împliniseră zece ani de la moartea ei, dar nu trecuse nici măcar o singură zi fără ca el să nu se gândească la ea, uneori cu tristețe, dar de cele mai multe ori zâmbind, pentru că avea numai amintiri frumoase.

Ca de obicei, el și John dăduseră cu banul pentru a stabili care dintre ei va face prima mișcare. Frank avea acum piesele albe și deschisese, în mod agresiv și convențional, mutând cu două spații în față pionul din fața regelui. Uneori prefera mutările comune, plecând de la principiul că lucrul cel mai obișnuit putea fi surprinzător pentru adversar.

Frank știa că era un foarte bun jucător de șah, și cu toate acestea i se părea întotdeauna greu să-l învingă pe John, un bun analist, foarte

răbdător și în același timp agresiv. Și în șah, ca și în domeniul lui de activitate, aceste trăsături făceau din John Medina un adversar extrem de periculos.

Kaiser, un imens ciobănesc german, moțăia satisfăcut la picioarele lor, scoțând din vreme în vreme niște scheunături ca de cățeluș, cu totul nepotrivite cu dimensiunile sale, visând probabil că fugărește cine știe ce iepuri apetisanți.

Casa fusese controlată dimineața, pentru depistarea eventualelor nedorite dispozitive de ascultare și încă o dată seara, după ce se întorsese acasă Frank. Un zgomot electronic de bruijă făcea imposibilă interceptarea conversației lor de către orice microfon parabolic, în cazul în care cineva ar fi încercat să folosească acest procedeu de ascultare. Sistemul de securitate era de ultimă generație, încuietorile de la uși cât se poate de sigure, iar ferestrele protejate cu bare de oțel.

Casa, care pe dinafară semăna cu cea a unui om de o prosperitate moderată, era în realitate o adevărată fortăreață. Cu toate acestea, cei doi bărbați erau conștienți de faptul că până și cele mai solide fortărețe puteau fi penetrate. Pistolul de calibru 9 mm al lui Frank se afla în sertarul biroului. Arma lui John se odihnea în tocul ei, sub haină, camuflată în scobitura spatelui. Funcția lui Frank, de director adjunct operațional în cadrul CIA, făcea din el o țintă în lumea spionajului și din acest motiv, puține persoane știau unde locuiește. Numele lui nu figura pe niciun act și pe nicio factură. Toate apelurile telefonice către și dinspre casa lui erau redirectionate prin mai multe centrale, fapt care făcea nedetectabilă orice convorbire.

Cu toate acestea, se gândea cu tristețe Frank, dacă vreun guvern ostil ar fi fost în situația să aleagă între el și John Medina, l-ar fi preferat pe acesta.

John se uită la tabla de șah și atinse tura, în timp ce se gândea la următoarea mutare. Apoi se decise și mută nebunul.

— Ce mai fac prietenii mei din New Orleans?

Pe Frank întrebarea nu-l surprinse. Treceau luni, poate chiar ani, fără să se vadă cu John, dar când se întâlneau îi puneă întotdeauna aceleași întrebări.

— Bine. Acum au un copil, un băiat, s-a născut luna trecută. Detectivul Chastain nu mai lucrează în cadrul poliției și nici ca detectiv.

Este locotenent în armată.

— Și Karen?

— Lucrează la un spital de urgență, sau cel puțin acolo a lucrat, până când a născut. Acum este în concediu, pentru cel puțin un an, poate chiar mai mult.

— Cred că se va întoarce la meseria ei, atunci când va putea, spuse John pe un ton blajin, însă Frank îl cunoștea mult prea bine ca să nu sesizeze în glasul lui ceva ce suna a rugămintă - sau poate că era un ordin. Deși oficial Frank era superiorul lui John, acesta beneficia de autonomie.

— Cu certitudine, rosti Frank pe un ton plin de promisiuni.

Cu doi ani în urmă, tatăl lui Karen și tatăl lui John fuseseră asasinați în urma unui complot care avusese drept scop acoperirea senatorului Stephen Lake, care ordonase asasinarea propriului său frate, în Vietnam. Pe parcursul acțiunii de anihilare a acelui complot, John devenise un admirator al curajoasei Karen și al durului ei soț. Deși aceștia nu-l cunoșteau, el se străduise să înlăture anumite obstacole din calea lor.

— Și doamna Burdock?

Frank se așteptase și la această întrebare.

— Niema e bine. A realizat un nou dispozitiv de supraveghere, aproape imposibil de detectat. Agenția Națională de Securitate a apelat la ea, pentru câteva proiecte.

John se arată interesat.

— Un dispozitiv nedetectabil zici? Când va fi gata?

— Cât de curând. Drăcovenia interceptează convorbirile de pe firele existente, fără a produce scăderi de putere. Detectoarele electronice sunt incapabile să o depisteze.

— Și cum a reușit să facă asta? John mută unul dintre pioni.

Frank privi încruntat la tabla de șah. O mișcare aparent neînsemnată, dar care izbutise să mute jocul într-o cu totul altă direcție.

— E ceva legat de modularea în frecvență. Dacă m-aș pricepe, aș avea și eu o meserie ca lumea.

John râse. În rarele momente în care se putea relaxa alături de oameni de încredere devenea surprinzător de deschis. Dacă te agreea, puteai conta pe prietenia lui. Prudența în relațiile cu ceilalți se datora faptului că petrecuse mare parte din viață în situații primejdioase, sub diferite

nume și cu fețe de împrumut.

— S-a recăsătorit?

— Niema? Nu. Pe Frank îl îngrijora poziția pionului, și continua să se uite încruntat la tabla de șah, și nu fusese tocmai atent la răspunsul pe care îl dăduse. Nu se vede cu nimeni în mod regulat, continuă el. Mai iese, din când în când, cu câte un bărbat.

— Au trecut cinci ani.

Pe Frank tonul lui John îl puse în alertă. Ridică privirea, și-l văzu pe Frank încruntându-se ușor, de parcă ar fi fost nemulțumit că Niema Burdock tot necăsătorită era.

— Pare fericită?

— Fericită? Uimit de întrebare, Frank se rezemă de spătarul scaunului, lăsând baltă jocul de șah. Are foarte multă treabă. Îi place munca pe care o face, este foarte bine plătită, are o casă drăguță și o mașină nouă-nouță. De lucrurile acestea mă pot ocupa, însă nu-i pot influența sentimentele și nici nu i le pot cunoaște. Dintre toți cei pentru care John era un anonim înger păzitor, la Niema Burdock ținea cel mai mult. De când o scosese din Iran, după moartea soțului ei, John veghease să-i meargă bine.

Într-o clipă de mare intuiție, intuiție care îl făcea atât de valoros în meseria lui, Frank Vinay spuse, aproape fără voia lui:

— Tu o dorești pe femeia asta.

Arareori își exprima gândurile într-o manieră atât de sinceră, însă acum era foarte sigur de ceea ce afirma. Apoi se simți dintr-o dată jenat pentru faptul că îi scăpaseră acele cuvinte.

John îl privi uimit.

— Bineînțeles, rosti el degajat, ca și cum ar fi fost un lucru absolut evident și de notorietate publică. În sensul cel mai pur al cuvântului.

— Adică?

— Nu sunt în situația de a-mi lega destinul de cel al vreunei persoane. Nu numai că lipsesc luni în șir, dar există și posibilitatea de a nu mă mai întoarce niciodată. Rosti această tiradă fără pic de emoție în glas. Era conștient de riscurile profesiei sale, le accepta, și poate chiar avea nevoie de ele.

— La fel se întâmplă în multe alte profesii: militarii de carieră, anumiți lucrători în domeniul construcțiilor. Cu toate acestea, se

căsătoresc și au copii. Și eu am procedat la fel.

— Situația ta a fost cu totul alta.

Frank nu lucrase niciodată în operațiuni „inexistente”, asta voia John să spună, în vreme ce el era un specialist în asemenea misiuni strict secrete, finanțate din fonduri venite întotdeauna nu se știe de unde și care nu erau niciodată înregistrate. John avea grijă de toate cele necesare, fără ca guvernul să fie implicat, astfel încât să-și păstreze, la o adică, dreptul de repudiere.

De multă vreme intenționa să abordeze acest subiect într-o discuție cu John, iar acum părea că venise momentul.

— Și situația ta poate fi alta.

— Oare?

— Eu nu intenționez să mor la datorie; pensia mă atrage din ce în ce mai mult. Mi-ai putea lua locul cât ai zice pește.

— Să fiu funcționar? John scutură din cap. Eu acționez pe teren.

— Dar știi bine că poți acționa oriunde dorești. Ești croit pentru această slujbă. Ești chiar mai potrivit pentru ea, decât eram eu atunci când am preluat-o. Mai gândește-te. În clipa aceea sună telefonul, și Frank tăcu. Nu aștepta niciun telefon. Ridică receptorul, vorbi scurt, după care închise. Un agent ne aduce raportul, îi zise el lui John.

Jocul de șah fu dat uitării, prioritar devenind motivul real al întâlnirii lor. De când se prăbușise cursa 183, cu o săptămână în urmă, FBI-ul și Biroul Național pentru Securitatea Transporturilor scotociseră munții din Carolina, adunând fragmente, încercând să pună cap la cap faptele, pentru a înțelege cauza. Muriseră două sute șazeci și trei de persoane și trebuia să afle de ce. Nu existase un trafic radio neobișnuit, iar zborul fusese unul de rutină, până când avionul se prăbușise. Se găsisse cutia neagră, și rapoartele preliminare spuneau că piloții nu semnalaseră nimic neobișnuit. Totul se întâmplase brusc și, prin urmare, era extrem de dubios.

John auzise, de la unul din informatorii lui, că ar exista un nou tip de dispozitiv explozibil, care nu putea fi detectat de aparatele cu raze X din aeroporturi, și nici măcar de aparatele CTX-5000, utilizate pe aeroportul din Atlanta. El îl informase pe Frank, care luase decizia de a obține toate informațiile disponibile despre cursa 183, în clipa în care acestea ar fi fost adunate de către FBI și de Biroul Național pentru Securitatea

Transporturilor.

Terenul pe care se prăbușise avionul era foarte accidentat, și deci dificil de cercetat. Zona era împădurită și greu accesibilă. Resturile avionului fuseseră împrăștiate pe o arie imensă. S-au găsit resturi metalice cât și umane în copaci. Echipetele lucraseră nonstop, timp de o săptămână, adunând mai întâi rămășițele omenești, pe care le predaseră medicilor legiști, pentru aproape imposibila sarcină de identificare, după care căutaseră chiar și cele mai mici fragmente din corpul aeronavei. Cu cât reușeau să adune mai multe bucăți din avion, cu atât ar fi crescut șansele de a descoperi adevărul despre tragedia petrecută.

După cincisprezece minute, la ușa lui Vinay sună un agent, alertându-l pe Kaiser. John rămase în bibliotecă, pentru a nu fi văzut, în timp ce Frank, avându-l lângă el pe Kaiser, preluă raportul adus.

Frank ceruse două exemplare din raport și îi înmână lui John unul dintre ele. Apoi se afundă în fotoliul său și citi încruntat raportul, care nu era câtuși de puțin liniștitor.

— Este cert faptul că a avut loc o explozie.

Oamenii din zonă raportaseră că au auzit o explozie puternică și că au văzut o lumină orbitoare. Nu se știa exact dacă cineva a văzut ceva, deoarece avionul se prăbușise în munți, departe de eventualii martori. În general oamenii nu se prea uită la cer, însă dacă soarele se reflectase pe suprafața avionului și atrăsese atenția cuiva chiar în acel moment, putea exista cineva care să fi văzut avionul explodând. Totuși era mai mult decât probabil că, la auzul zgomotului exploziei, oamenii au privit împrejur, și abia apoi au zărit fumul și fragmentele de avion căzând, mingea de foc fiind doar în imaginația lor.

Au început imediat să circule zvonuri, potrivit cărora avionul ar fi fost doborât de o rachetă. La bordul cursei 183 se aflase kongresmanul Donald Brookes, președintele Comitetului guvernamental pentru relații externe. Probabil că cineva îl voia mort, dintr-un motiv sau din altul, însă toate informațiile apărute pe internet fuseseră cel puțin exagerate. Susținătorii teoriei atacului cu rachetă prezentau drept dovadă a complotului faptul că Brookes, care locuia în Illinois, plecase în vacanță, nu se știe de ce, cu un avion care decolase din Atlanta, și nu din Chicago. Acest lucru era, în mod evident, dubios. Chiar și după ce s-a descoperit faptul că fiul cel mai mare al lui Brookes locuia în Atlanta și că părinții

lui îi făcuseră o vizită de câteva zile înainte de a pleca spre Europa, teoria distrugerii unui întreg avion pentru a ucide un singur om a continuat să fie susținută, deși nu exista nicio dovadă a existenței vreunei rachete. Resturile de fuzelaj și incendiul probau faptul că avionul fusese doborât de o explozie din interior, care-l făcuse pur și simplu praf. Cea mai mare parte din fuzelaj, ca și întreaga aripă stângă, se pulverizaseră.

Analiza chimică preliminară indica utilizarea unui explozibil plastic, dar nu fusese găsit niciun indiciu că ar fi existat un detonator. Chiar și într-o astfel de explozie catastrofală, tot ar fi rămas probe chimice și microscopice.

— O asemenea deflagrație presupune o bombă de dimensiuni foarte mari. Aparatele din Atlanta ar fi trebuit s-o fi detectat. Frank era extrem de îngrijorat; toate bagajele fuseseră verificate, atât manual cât și cu aparate. În cazul în care dispozitivul era unul nedetectabil prin mijloacele tehnologiei curente, după cum credea John, însemna că ei se aflau în fața unei mari probleme. Toate bagajele, inclusiv cele de mână, ar fi necesitat o verificare manuală amănunțită, în plus, nu numai companiile aeriene deveneau vulnerabile. Posibilele întrebunțări ale unui asemenea dispozitiv erau înspăimântătoare. El putea fi trimis prin poștă, pentru a distruge clădirile federale sau oricare clădire publică sau pentru a sista transporturile și comunicațiile. Nimeni nu acorda atenție, în America, siguranței podurilor, iar în cazul în care câteva dintre acestea ar fi fost distruse, traficul ar fi fost paralizat.

Pentru a trece de aparatele din Atlanta explozibilul ar fi putut să fi fost prezentat sub forma unui obiect inofensiv. Sistemul de securitate mai dădea, din când în când, greș. Și totuși, ar fi trebuit să fie descoperită o urmă a detonatorului, existența unui receptor radio, a unui comutator cu mercur sau măcar a unui simplu temporizator prin intermediul căruia fusese declanșată explozia. În majoritatea cazurilor, bombe erau depistate din cauza detonatoarelor, acestea fiind mai ușor de detectat prin scanare.

John își frecă buza inferioară și puse raportul pe biroul lui Frank. Pe el îl interesase mai mult analiza chimică. Explozibilul găsit avea câteva componente asemănătoare celui plastic, dar existau și câteva deosebiri.

— Mă gândesc să nu fie cumva RDX.

RDX era un fel de ciclonit, care avea în compoziție și C-1.

Manipularea lui fiind periculoasă, era amestecat de obicei cu un plastifiant, și prezenta, ca urmare, aceleași elemente chimice ca și cele ale explozibilului plastic. RDX-ul putea fi turnat și modelat sub orice formă, inclusiv sub aceea a unor șireturi de pantofi.

Frank ridică privirea.

— Nu-mi vine să cred. Știi cu câtă neglijență sunt aruncate coletele și bagajele; un exploziv atât de instabil ar fi sărit în aer încă la sol.

— Și dacă inițial acest explozibil nu este instabil? Dacă substanța aceasta se modifică în timp și, la un moment dat declanșează o reacție chimică care îl va face să se autodetoneze? Presupunând că se știe exact intervalul de timp necesar producerii modificării acelei substanțe, momentul exploziei ar putea fi ușor de stabilit.

— Ceva care începe prin a fi la fel de stabil ca și explozivul plastic, dar care se modifică în timp, devenind autodetonant? Fir-ar să fie! Frank închise ochii.

— Există posibilitatea ca un sociopat oarecare, din cine știe ce laborator, să-l fi născocit, însă mie mi-a ajuns la urechi că treaba asta provine dintr-un laborator secret, de undeva din Europa.

— Să fie cumva amestecată și IRA?

— Sunt sigur că și IRA e foarte interesată să-și procure o asemenea jucărie, dar n-am auzit să și-o fi cumpărat.

— Și atunci cine să fie?

— Ai de unde alege, nu ducem lipsă de clienți.

Grupările teroriste proliferau în toată lumea. Existau cel puțin două mii cinci sute de organizații cunoscute; unele apăreau și dispăreau la scurtă vreme, altele aveau mii de membri și existau de zeci de ani.

— Și toți acești clienți ar putea pune mâna pe noua invenție sinistă.

— Cu condiția să aibă banii necesari pentru a o cumpăra.

Organizațiile teroriste puteau să coopereze, însă între ele existau diferențe. Un nou explozibil putea aduce bani frumoși, dacă răspândirea lui ar fi fost atent controlată astfel încât să nu existe decât un singur producător. Până la urmă, toți ar fi ajuns în posesia lui așa cum se întâmplă cu toate noile tehnologii. În același timp însă se realizează și mijloacele de detectare a noului exploziv. Era ca un joc de șah, cu mutări și contramutări.

— Dacă e vorba despre Europa și despre mulți bani, atunci trebuie să fie amestecat și Louis Ronsard, adăugă John.

Faptul acesta nu constituia în sine o mare problemă. Ronsard, un francez dubios, care nu se alinase nici unei grupări, era însă omul de legătură pentru multe organizații teroriste, serviciile făcute acestora aducându-i profituri imense. Probabil că nu el se afla în spatele acestei descoperiri, dar putea fi un mijlocitor, cel care se ocupa de plăți și de livrări, bineînțeles în schimbul unor onorarii grase.

Ronsard putea fi prins sau eliminat din joc deoarece nu se ascundea. Totuși paza lui era atât de strictă, încât prinderea se putea dovedi mai dificilă decât eventuala lui eliminare. Și chiar dacă ar fi fost prins, John se îndoia că Ronsard ar fi fost dispus să le ofere informații utile. Tehnicile cele mai sofisticate de interogare puteau fi contracarate printr-un intensiv antrenament și printr-un autocontrol riguros. În plus, Ronsard avea prieteni foarte influenți chiar în guvernul francez. El fusese lăsat în pace și pentru faptul că nu era nici sursa și nici utilizatorul acestor arme teribile, ci doar un intermediar. Dacă el ar fi fost eliminat, atunci un altul i-ar fi luat imediat locul.

Pentru John, cheia rezolvării enigmei consta în descoperirea sursei, dar și a celorlalți eventuali clienți. Iată de ce trebuia să ajungă la Ronsard.

Când se afla la Washington, John Medina nu dormea niciodată de două ori în același loc. De fapt, el nu avea nicio reședință. O locuință ar fi fost un punct de plecare pentru oricine l-ar fi căutat. Așa se făcea că el locuia numai prin hoteluri și moteluri, în diverse apartamente, în case închiriate, în cabane, în cort, într-o peșteră sau într-o groapă în pământ, adică în orice loc pe care-l avea la dispoziție.

John prefera apartamentele. Acestea erau mai discrete decât hotelurile și, spre deosebire de moteluri, dispuneau de mai multe ieșiri de urgență. Nu-i plăcea să doarmă într-un loc în care ar fi putut fi încolțit.

Hotelul pe care îl alesese avea la fiecare cameră câte un balcon cu balustradă din fier forjat, lucru determinant în alegerea făcută. Se înregistrase la recepție ceva mai devreme, verificase camera pentru a descoperi eventuale dispozitive de ascultare, studiasse sistemul de pază a hotelului, după care plecase pentru a se întâlni cu Frank Vinay. La

întoarcere, pe când trecea prin hol, către lifturi, nimeni nu l-ar fi luat drept cel care se înregistrase anterior la recepție.

Nu îi fusese greu să se deghizeze. Atunci când se prezentase la recepție, purtase ochelari, își dăduse pe păr cu un spray argintiu pentru a părea grizonat, își băgase vată în gură pentru a-și mai umfla obrajii și șchiopătase, folosise un accent nazal, din Rochester, New York, și purtase haine comune, care puteau fi cumpărate de la orice magazin de solduri. Acum renunțase la ochelari, își curățase părul de spray, își schimbase pantalonii din poliester gri cu niște blugi, cămașa cadrilată cu una albă, iar scurta verde, din fâș, cu un sacou negru, astfel croit încât să camufleze perfect arma pe care o purta.

Atârnase de clanța ușii de la camera lui cartonașul cu inscripția NU DERANJAȚI, pentru a-i ține la distanță pe angajații hotelului. Mulți oameni ar fi mirați aflând cât de des pe parcursul unei zile, în timp ce sunt plecați, se perindă prin camerele lor personalul hotelier. Cameristele, oamenii de la întreținere, cei din conducere - toți au câte o dublură a cheii și pot intra în orice cameră doresc. În plus, mai erau și hoții profesioniști specializați în hoteluri, care îi urmăreau pe oamenii de afaceri - pentru a ști când ieșeau, cât lipseau etc. Un hoț priceput putea oricând să intre într-o cameră încuiată. Pentru aceasta era suficient să-și aleagă victima, să stea prin zona recepției ca să afle durata șederii acesteia, s-o urmărească discret, pentru a afla în ce cameră intră. A doua zi dimineață, suna la camera cu pricina, ca să vadă dacă răspundea cineva, după care urca și ciocănea la ușă. Dacă nu-i răspundea nimeni, intra.

Cartonașul cu inscripția NU DERANJAȚI lăsa să se creadă că cineva se afla în cameră. John sunase și la un număr de telefon greu de detectat și lăsase receptorul scos din furcă; dacă cineva ar fi telefonat, ar fi recepționat un ton de telefon ocupat.

Pe dinăuntru atârnase de clanță o mică alarmă alimentată de la o baterie electrică. Dacă cineva nu s-ar fi conformat inscripției de avertizare și ar fi deschis totuși ușa, s-ar fi pornit o sirenă stridentă care ar fi atras cu siguranță atenția. John deconectă alarma acționând telecomanda pe care o avea în buzunar. Alarma aceea nu era decât o jucărioară care îl amuza, dar care ar fi speriat de moarte pe oricine ar fi încercat să pătrundă în cameră. Nu s-ar fi ostenit să o pună în funcțiune,

dacă nu și-ar fi lăsat laptop-ul în încăpere.

Camera era exact așa cum o lăsase la plecare. Căută totuși, din obișnuință, eventuale dispozitive de ascultare, gândindu-se la cel nedetectabil, inventat de Niema. Tehnologia era ca jocul hoții și vardiștii. Se inventa ceva nou și pentru o vreme cineva era în avantaj. Apoi se concepea un sistem de contracarare. În momentul acela dispozitivul Niemei îl avantaja pe el. Dar tehnologia nu putea fi ținută pentru multă vreme secretă și, până la urmă, băieții răi - teroriștii și spionii și guvernele ostile - ar fi ajuns și ei în posesia dispozitivului respectiv. L-ar fi putut folosi și împotriva lui. Probabil că Niema ar fi fost încântată dacă ar fi aflat că invenția ei contribuise la moartea lui. Numai că asta nu s-ar fi întâmplat; foarte puțini oameni ar fi aflat de moartea lui. El nu avea familie, nu avea prieteni sau colegi, iar cei care lucrau cu el nu îi cunoșteau identitatea.

Bineînțeles că nu trebuia să-și ascundă adevărata identitate și față de Frank Vinay sau Jess McPherson, un bun prieten deal tatălui său. În acele rare momente când se afla împreună cu unul dintre cei doi, își putea permite să fie el însuși, să se relaxeze.

Se așeză la birou, întrerupse legătura telefonică, după care își deschise laptop-ul și îl conectă la linia telefonică. Apoi accesă una dintre băncile de date ale CIA. John făcea parte dintre puținii oameni care mai foloseau sistemul de operare MS-DOS. El îl prefera oricărui alt sistem, care avea nevoie de un mouse pentru a da comenzile. Un mouse era foarte potrivit pentru navigarea pe internet sau pentru jocuri, însă descoperise că, atunci când lucra pe calculator, acesta îi încetineea ritmul. Putea să tasteze, în MS-DOS, mult mai repede neluându-și mâna de pe claviatură pentru a folosi morse-ul. În lumea în care activa, câteva secunde în plus sau în minus puteau însemna obținerea informației dorite și descoperirea sau nedescoperirea lui.

Găsi numeroase date despre Louis Ronsard - despre părinții acestuia, despre locurile în care crescuse, despre fișele matricole, despre prietenii acestuia, despre activitățile extrascolare. Tatăl lui Louis fusese un bogat industriaș, iar mama, o frumusețe provenită tot dintr-o familie bună, își alintase copiii - Louis și Mariette aceasta din urmă cu trei ani mai mică decât fratele ei.

Louis era student la Sorbona când mama lui a murit de cancer

ovarian. Cinci ani mai târziu a murit și tatăl său, într-un accident rutier pe o autostradă din Germania, unde se afla într- o călătorie de afaceri. Louis preluase frâiele afacerii de familie și, din motive necunoscute, a devenit cu timpul un renegat. Existau foarte puține informații despre el, deși era departe de a fi un pustnic.

Ronsard deținea, în partea de sud a Franței, o proprietate bine păzită de o mică armată care îi asigura protecția; pentru a fi angajat acolo, trebuia să corespunzi unor standarde extrem de severe. CIA își infiltrase totuși un agent, dar fără niciun rezultat palpabil; omul nu reușise să descopere nimic interesant, deoarece activitatea lui era îngrădită. Cu toate astea, agentul se afla încă acolo. John își notă atât numele real, cât și pe cel de acoperire, al agentului respectiv.

Exista și o fotografie recentă a lui Ronsard, care înfățișa un bărbat interesant, cu trăsături oarecum exotice și cu un ten măsliniu. Avea un păr lung și negru, strâns la spate. În fotografia cu pricina, Ronsard pleca de la un banchet, îmbrăcat într-un smocking, la brațul unei blonde splendide, Sophie Gerrard, o iubire pasageră, cu care acum nu mai avea niciun fel de legătură.

Lista iubitelor succesive ale lui Ronsard era lungă. Femeile îl considerau deosebit de atrăgător. Relațiile lui cu sexul opus nu durau mult, însă cu siguranță că era de fiecare dată un bărbat atent și tandru, până când ochii îi picau pe o altă „victimă”.

John mai găsi și o schiță a domeniului, dar nimic legat de casa propriu-zisă. Din când în când, Ronsard dădea petreceri, însă extrem de exclusiviste, iar CIA nu izbutise încă să infiltreze pe nimeni, nici printre invitați și nici printre servitori. Adevărul era că Ronsard nu fusese cap de listă printre prioritățile CIA, și nu se făcuseră prea mari eforturi pentru a infiltra un agent.

Acum, însă, lucrurile trebuia să se schimbe. Ronsard ajunsese în cele din urmă o urgență.

John mai parcurse câteva fisiere, căutând date despre situația financiară a lui Ronsard, despre cine proiectase și instalase sistemul de securitate al proprietății încercând să afle dacă nu cumva existau niște scheme ale cablajelor electrice și de telefonie. Nu găsi decât puține date în acest sens; fie Ronsard le ștersese, fie acestea nu existaseră niciodată.

Când John își termină treaba, era deja ora două dimineața. Se întinse

ca să se dezmoștească. Mai avea încă o întâlnire cu Frank, în seara care urma, și poate că până atunci amândoi vor avea acces la mai multe date în legătură cu prăbușirea avionului. Între timp, se putea odihni.

John făcu un duș și se culcă. De obicei adormea lesne, dar acum se surprinse uitându-se în tavan, la becul de semnalizare al sistemului de prevenire și stingere a incendiilor. Insomnia nu-l miră. Știa care este motivul: Niema.

Dallas era mort de cinci ani. Oare de ce nu se recăsătorise, sau de ce nu avea măcar un prieten stabil? Era tânără- împlinise douăzeci și cinci de ani cu puțin înainte de moartea lui Dallas și era frumoasă foc. În ultimii cinci ani, John evitase să se intereseze personal de ea. Își zise că sosise momentul ca să pună liniștit întrebări, să afle dacă avea cumva un soț și un copil sau chiar doi, dacă își trăise viața.

Oare se schimbase? Se îngrășase, îi apăruseră fire albe? Mulți începeau să încărunțească înainte de a împlini treizeci de ani. Oare ochii ei mari și negri mai erau la fel de adânci ca odinioară, atât de adânci încât un bărbat putea să se înece liniștit în ei, fără ca măcar să-i pese?

Ar fi putut s-o vadă, fără ca ea să știe. Și-ar fi putut satisface curiozitatea, ar fi zâmbit la gândul de a o fi admirat în taină, dar știa că n-o va face; unele despărțiri e bine să rămână definitive. El era cine era și se ocupa cu ce se ocupa, așa că nu avea niciun rost să viseze cu ochii deschiși, indiferent cât de plăcut ar fi fost acest lucru.

A fi conștient de realitate era pentru el un fapt obișnuit. A renunța la aceste dorințe era însă cu totul altceva. Avea de gând să facă ceea ce trebuia să facă, deși ar fi dorit să o strângă măcar o dată în brațe și să știe că el era acela pe care îl săruta, că el era acela cu care făcea dragoste. Măcar o singură dată ar fi vrut să o dezbrace și să fie a lui. O singură dată ar fi fost de-ajuns, deoarece nu ar fi îndrăznit să riște mai mult.

Conștient că erau șanse infime ca acest lucru să se întâmple în realitate, în cele din urmă renunță la a mai visa cu ochii deschiși, se întoarse pe-o parte și adormi instantaneu.

John sosi la Frank, la fel ca în seara precedentă, într-o mașină cu geamuri fumurii. Parcă mașina, cu spatele, în garajul ale cărui uși se ridicaseră în timp ce el se apropia, și care coborâra după ce pătrunse înăuntru. Își petrecuse ziua încercând să afle amănunte despre Ronsard și să conceapă un plan menit să-i permită să pătrundă pe domeniul

acestui pentru a obține datele de care avea nevoie. Deocamdată nu reușise, dar până la urmă era convins că va concepe un plan viabil.

Frank îi deschise ușa. Părea îngândurat și ținea în mână un teanc de hârtii. Se părea că Frank nu înceta nicio clipă să lucreze, nici măcar acasă; el doar schimba biroul de la serviciu cu cel de la domiciliul său. Cât trăise Dodie, se străduise să-și lase treburile deoparte și să stea cu ea, dar și atunci cădea adesea pe gânduri, iar soția îl trimitea în birou. Acum că Dodie nu mai era, Frank obișnuia să lucreze câte șaisprezece ore pe zi.

— Tocmai voiam să aduc cafeaua, îi spuse el lui John. Du-te în bibliotecă, am să ți-o aduc acolo.

John se opri, uitându-se întrebător la bunul său prieten. Frank nu era genul de bărbat casnic. Se străduia, însă nu se simțea deloc la largul său atunci când făcea o cafea. După moartea lui Dodie, John aflase destul de repede că, dacă dorea să bea o cafea ca lumea acasă la Frank, cel mai bine era să și-o facă singur.

Sesizând privirea înspăimântată a lui John, Frank îi explică nervos:

— Nu eu am făcut-o. A făcut-o Bridget.

Bridget era menajera lui, o salariată a CIA, care lucra pentru Frank încă de pe vremea când fusese numit șef de departament. Probabil că aceasta plecase acasă, după ce îi servise lui Frank masa și după ce făcuse curat în bucătărie.

— Bine, în acest caz, o să beau împreună cu tine o ceașcă de cafea.

John ieși din încăpere rânjind, în timp ce Frank rămase să toarne cafeaua mormăind:

— Ia nu mai face tu pe deșteptul!

Ușa bibliotecii era deschisă. John intră și rămase perplex. Apoi înjură în gând. Frank asta prea își băga nasul unde nu-i fierbea oala!

Niema Burdock se ridică încet din fotoliul în care ședea, în lumina molcomă din încăpere părea palidă. Ochii mari și negri deveniră tăioși, și ea rosti surprinsă:

— Tucker?

John se strădui să se urnească din loc și să se miște cu nonșalanță, ca și cum ar fi știut de prezența ei. În timp ce închidea ușa își zise: bine, Frank, fie cum vrei tu.

— Adevărul este, rosti el de parcă n-ar fi trecut cinci ani de la ultima lor întâlnire, că tu ai avut dreptate. Nu mă chemă Tucker. Numele meu

este John Medina.

John nu se prea pierdea cu firea; fusese antrenat să-și reprime panica, să nu scape lucrurile de sub control. Cu toate acestea, neașteptata ei prezență avu efectul unei lovituri sub centură. John își dădu seama cât de mult îl luase gura pe L dinainte și îi spusese pe nerăsuflăte un lucru pe care, cu cinci ani în urmă, i-l ascunsese cu îndârjire. Aproape niciunul dintre cei cu care venea în contact nu-i cunoștea adevărata identitate. Acum se întreba de ce se grăbise să-i aducă la cunoștință numele lui adevărat acestei femei care avea toate

Motivele, dacă nu să-l urască, cel puțin să-l evite. În definitiv, ea îl auzise spunându-i soțului ei să se sinucidă. În acea clipă i Niema îl privise încremenită, palidă de groază, auzind cum îl îndeamnă pe Dallas să apese pe butonul care avea să-i pună capăt vieții, ca să asigure succesul misiunii lor. Nu era Ț un lucru pe care o femeie să-l poată uita sau ierta vreodată.,

Acum ea era aproape la fel de palidă ca atunci. O clipă, John se gândi că ar fi fost mai bine ca Niema să nu mai fi auzit niciodată nimic despre el. În fond, el lucra numai în cadrul unor acțiuni „inexistente”, iar numele lui era rostit doar în șoaptă de către participanții la diverse misiuni. Ea lucra în cadrul departamentului tehnic și intra arareori în contact cu oamenii care activau în teren.

— John Medina nu este... decât o legendă, rosti Niema cu o voce încordată, iar bărbatul își dădu seama că ea auzise de el.

— Îți mulțumesc, replică el pe un ton degajat, deși nu prea agreez cuvântul „decât”. Sunt un om cât se poate de real. Vrei să muști din mine, ca să te convingi? John se așeză pe marginea biroului lui Frank, legănându-și un picior și afișând o atitudine total nonșalantă, în ciuda încordării care îl cuprinsese.

— Din câte știu eu, parcă ciupirea era procedeul folosit pentru așa ceva.

— E-adevărat, însă mie mi-ar plăcea mult mai mult să mă muști.

Niema roși ușor, dar privirea îi rămase dură.

— Dacă îmi amintesc, atunci aveai ochi căprui, rosti ea pe un ton acuzator. Acum văd că sunt albaștri.

— Purtam lentile de contact. Adevărata culoare a ochilor mei este cea de acum, albastră.

— Sau cine știe, poate că acum porți lentile de contact.

— Apropie-te, ca să te poți convinge, o invită John. Așa după cum se aștepta, Niema ignoră invitația lui și reuși să-și recapete stăpânirea de sine.

Se rezemă de spătarul fotoliului și puse picior peste picior, afișând la rândul ei o atitudine la fel de nonșalantă. Privirea lui John fu atrasă de picioarele Niemei. Până acum nu știa cum arată deoarece ea purtase întotdeauna pantaloni, de cele mai multe ori acoperiți de costumul tradițional iranian. Niema avea picioare foarte frumoase: suple, ușor bronzate. De altfel părea că se afla într-o formă excelentă, de parcă ar fi făcut zilnic exerciții fizice.

Conștientizând brusc efectul reacției reflexe de mascul, John se căzni să-și țină sub control emoțiile. Își ridică privirea și observă că femeia îl examina cu mare atenție. În clipa aceea se întrebă dacă nu cumva ea adoptase în mod intenționat acea poziție. În cazul în care răspunsul ar fi fost afirmativ, însemna că își atinsese scopul. John se simți dintr-o dată furios pe sine însuși; el știa că sexul reprezenta una dintre cele mai vechi și mai frecvent utilizate diversțiuni și, cu toate acestea, căzuse, ca un caraghios, în capcană.

Frank deschise ușa, rupând tăcerea care se așternuse între cei doi. Ducea o tavă pe care se afla un termos plin cu cafea și trei cești.

— Ați făcut cunoștință? întrebă el cu prudență, privindu-l întrebător pe John, și oferindu-i timpul necesar să opteze pentru numele pe care dorea să-l folosească cu această ocazie.

— El zice că, în realitate, îl cheamă John Medina, rosti Niema pe un ton calm. John se văzu nevoit să-i admire încă o dată perfectă stăpânire de sine. În urmă cu cinci ani, știam că se numește Darrell Tucker.

Frank rămase uimit aflând că prietenul său își deconspirase atât de repede adevărata identitate.

— El folosește foarte multe nume; lucrul ăsta face parte integrantă din meseria lui.

— Înseamnă că și John Medina ar putea fi tot un nume de împrumut.

— În privința asta nu-ți pot oferi satisfacție, spuse Frank mustăcînd. Îl cunosc de-o viață și te pot asigura că este Medina.

John o urmări pe Niema și remarcă neîncrederea din privirea ei. Femeia se întreba dacă nu cumva mințea și Frank. Nu era câtuși de puțin

o naivă, însă nu avea suficientă experiență pentru a-și ascunde gândurile și sentimentele.

— Care este motivul prezenței mele aici? întrebă ea pe nepusă masă, privindu-l țintă pe John.

Frank îi răspunse făcând-o să-și îndrepte atenția spre el:

— Avem o. problemă. Frank turnă cafea într-o ceașcă, și i-o oferă.

— Și ce amestec aș putea avea eu în problema voastră? îmi dai, te rog, niște zahăr și niște frișcă?

Acea simplă întrebare îl descumpăni pe Frank, care conștientiză nepriceperea lui în treburile casnice. Privi disperat tava, ca și când ar fi implorat în tăcere o materializare paranormală a produselor alimentare solicitate.

— Ăă... Eu.

— Lasă, nu e absolută nevoie, zise Niema sorbind din cafeaua neagră. Pot s-o beau și așa. Spune-mi, în ce anume constă problema voastră?

John își reținu un hohot de râs. Din câte își amintea, ea obișnuia să bea cafeaua fără niciun fel de adaos. Niema se folosisese de acest tertip doar pentru a-l pune în dificultate pe Frank. Se răzbuna astfel pentru că o pusese în situația de a face față unui asemenea șoc. Pe cât de uimit rămăsese John constatând cât de bună coechipieră se dovedise ea în Iran, pe atât de plăcut surprins era acum, când constata că se comportă ca o adevărată doamnă.

Frank se uită la John, de parcă i-ar fi cerut disperat ajutorul. John dădu din umeri. Dacă Frank regizase acest „spectacol”, n-avea decât să se descurce singur. John nu știa de ce o chemase Frank pe Niema, exceptând stângacele încercări a prietenului său de a le face „lipeala”. Probabil că Frank se gândise că el avea nevoie de o parteneră, iar pentru că recunoscuse că se simțea atras de Niema, procedase în consecință. Numai că Frank nu fusese împreună cu ei în Iran și nu văzuse expresia Niemei atunci când el îi ordonase soțului ei să se sinucidă. Dacă ar fi fost, și-ar fi dat seama că demersul lui era inutil.

— Aaa! Ne interesează în cel mai înalt grad dispozitivul nedetectabil de supraveghere pe care l-ai realizat. Avem mare nevoie de așa ceva. Tu știi totul despre acest dispozitiv, deoarece tu l-ai inventat. De asemenea, ai și ceva experiență de teren.

— Nu, îl întrerupse cu hotărâre Niema, eu nu fac muncă de teren. Se

ridică în picioare. Pălise și chipul i se crispase. Dacă acesta este unicul motiv pentru care ați vrut să stați de vorbă cu mine, înseamnă că ne-am pierdut cu toții timpul. Ar fi fost nevoie doar de un banal apel telefonic și nu v-ați mai fi ostenit atâta să mă aduceți până aici. Făcu o pauză, după care adăugă, pe un ton ironic: La drept vorbind, nici nu știu unde mă aflu.

— Dar n-ai auzit încă toate detaliile, insistă Frank aruncând o privire scurtă în direcția lui John. Sper că nu e cazul să-ți amintesc că ești o angajată a CIA, nu o agentă liber- profesionistă.

— Intenționezi cumva s-o concediezi, în cazul în care te va refuza? îl întreabă John mimând preocupare și reușind astfel să-l mai potolească pe Frank, și să-l determine să-și măsoare cuvintele.

— Nu, bineînțeles că nu.

— Atunci, nu mai avem ce discuta pe această temă, spuse Niema cu fermitate. Dacă se poate, aș vrea să fiu condusă acasă.

Frank oftă și abandona discuția.

— Desigur. Îmi cer iertare pentru deranj, doamnă Burdock. Nu era obișnuit să-și ceară scuze, dar se descurcă mai mult decât mulțumitor.

John îl lăsa pe Frank să pună mâna pe telefon, după care interveni și el în discuție:

— Nu te mai osteni, rosti el pe un ton degajat, ridicându-se sprinten în picioare. O s-o duc eu acasă.

Niema urcă în mașină și își prinse centura.

— N-ar trebui să mă legi la ochi? întreabă ea mai în glumă, mai în serios.

Ușa garajului se ridică în fața lor și John ieși cu mașina în stradă.

Tucker-nu, trebuia să se obișnuiască cu numele Medina — Zâmbi.

— Doar dacă ții cu tot dinadinsul. Să nu-mi spui că te-au legat la ochi, atunci când ai fost adusă aici.

— Nu, însă am ținut eu ochii închiși. Niema nu glumea. Nu dorise să afle unde locuiește directorul adjunct operațional al CIA. Cu cinci ani în urmă îi pierise definitiv gustul pentru aventură, iar cunoașterea adresei la care locuia Frank Vinay făcea parte din informațiile a căror deținere se putea dovedi, după părerea ei, periculoasă.

Surâsul lui Medina se transformă într-un rânjet. Niema îi privi chipul luminat doar de licărirea verde a bordului mașinii. E un bărbat arătos, își

zise ea. În ultimii cinci ani, își amintise de el doar ca de un participant la evenimentele petrecute și amintirea figurii lui îi dispăruse din memorie. Cu toate acestea, îl recunoscuse imediat, în ciuda faptului că nu mai avea barbă.

Revederea constituise pentru ea un șoc mai mare decât se așteptase. Nu-și închipuise că avea să-l mai întâlnească vreodată, deci fusese luată prin surprindere. Tucker - ba nu, Medina - era o parte intrinsecă din cel mai rău lucru care i se întâmplase în viața ei. Fusese suficient să-i audă glasul ca să se întoarcă brusc cu cinci ani în urmă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că lucrezi pentru CIA, nu ești un simplu colaborator. Realiza că se comportase prosteste, însă întotdeauna lucrurile devin mai clare după o vreme.

— Cum ai fi putut, când acoperirea mea era chiar aceea de agent independent, racolat prin contract de colaborare, pentru diverse misiuni?

Privind retrospectiv, Niema își dădu seama că Dallas știuse cum stau lucrurile, și de aceea insistase ca Medina să nu se expună riscului de a fi capturat. Dallas, un fost luptător în trupele de elită, obișnuit cu tot felul de informații strict secrete, păstrase numai pentru el această taină. Acum ea lucra în cadrul CIA și știa că acesta era mersul firesc al lucrurilor, în astfel de cazuri, nu poți dezvălui prietenilor sau vecinilor locul tău de muncă; discreția devine o a doua natură.

— Dallas a știut, nu-i așa? îl întrebă ea, deși era sigură de răspunsul pe care avea să-l primească.

— Știa că nu sunt agent mercenar, dar nu-mi cunoștea adevărata identitate. Când am mai lucrat cu el, știa că mă cheamă Tucker.

— Și de ce mi-ai dezvăluit mie adevărul? Nu era nevoie. Niema regreta că el se deconspirase. Dacă numai jumătate din legendele pe care le auzise ea despre invizibilul agent John Medina erau adevărate, atunci n-ar fi vrut să afle cine era el în realitate. În cazul acesta ignoranța era mai sigură decât discreția.

— Ba poate că era.

Medina părea îngândurat și nu-i oferi alte explicații.

— Atunci de ce te-ai folosit de acoperire, față de noi? Doar am format o echipă. Niciunul nu te-ar fi trădat.

— Dacă nu-mi cunoșteți adevăratul nume, în cazul în care unul

dintre voi ar fi fost capturat, nu ar fi existat nicio posibilitate de deconspirare.

- Și dacă tu ai fi fost cel capturat?
- Așa ceva n-ar fi fost posibil.
- Da? Și cum ai fi putut împiedica acest lucru?
- Otrăvindu-mă, răspunse el sec.

Niema se crispa. Știa că unii agenți operaționali, în timpul încordatelor zile ale războiului rece, purtaseră în permanență asupra lor o pilulă, de obicei cu cianură de potasiu, pe care trebuia s-o înghită pentru a nu cădea vii în mâinile dușmanului. Simți că îi vine rău de la stomac.

- Bine, dar.
- E mai ușor așa, decât să mori în chinurile torturii. John ridică din umeri. De-a lungul anilor, mi-am făcut mulți dușmani. Cu siguranță că mulți dintre ei ar vrea să se răzbune, făcându-mă bucățele.

Niema auzise multe despre isprăvile lui. Se zvonea chiar că își ucisese propria soție, după ce aflase că era agent dublu și intenționa să deconspire un agent infiltrat în cercuri sus-puse. Niemei nu-i venea să creadă, dar ea nu crezuse nici că John Medina este o persoană în carne și oase. Niciunul dintre cei care vorbeau despre el nu-l văzuse vreodată, așa că se gândise întotdeauna la Medina ca la un fel de. mit, chiar dacă circulația acestuia era restrânsă la cercurile serviciilor secrete de informații.

Niemei nu-i venea să creadă că el era o persoană în carne și oase, și cu atât mai puțin că ajunsese să-l cunoască. O surprindea faptul că accepta atât de firesc statutul de „erou”, de parcă notorietatea nu era decât prețul pe care trebuia să-l plătească pentru a face lucrurile pe care le avea de făcut.

- Dată fiind situația ta, n-ar fi trebuit să-mi spui nici acum. Faptul că o făcuse îi trezea suspiciuni.

— Adevărul este că revederea m-a uluit și mi-a ieșit din gură porumbelul, aproape fără să-mi dau seama.

Ideea că un asemenea superagent fusese luat prin surprindere era de necrezut și Niema nu era dispusă s-o accepte.

- Nu-mi vine-a crede. E prea gogonată.
- Dar este purul adevăr, șopti el. N-aveam habar că tu vei fi acolo.

— Nu știai că domnul Vinay vrea să... să fac ceea ce intenționa el să-mi dea de făcut? Și tu ai apărut acolo doar din întâmplare? Ți se pare verosimil?

— Nu prea, însă se petrec multe lucruri neverosimile.

— Frank se așteaptă ca tu să mă convingi să accept misiunea?

— Posibil. Nu știu sigur ce are el în cap. În glasul lui Medina se putea desluși iritarea. Presupun, însă, că el are cel puțin două unghiuri din care abordează problema. Va trebui să-l întreb pe el care anume sunt direcțiile pe care le-a avut în vedere.

— Dat fiind faptul că nu voi accepta misiunea, indiferent care ar fi aceea, motivele care l-au determinat n-au nicio importanță pentru mine.

Pe neașteptate, John zâmbi.

— Sunt absolut convins că nu se aștepta să fie refuzat, și încă într-un mod atât de categoric. Nu sunt mulți aceia care îi pot spune nu.

— Avea nevoie și de o asemenea experiență.

John rosti pe un ton admirativ:

— Nu-i de mirare faptul că Dallas era atât de înnebunit după tine. Nu existau multe persoane care să se poată ridica la nivelul lui. Era la fel de puternic precum arăta.

Da, într-adevăr. Dallas fusese ditamai namila - înalt de aproape doi metri și foarte bine făcut. Dar nu fizicului său i se datorase forța, ci minții lui ascuțite, voinței și puterii lui de concentrare. Aceste calități făcuseră din el bărbatul deosebit pe care îl iubise Niema.

Niema nu mai fusese în stare să vorbească cu nimeni despre Dallas. În cei cinci ani care trecuseră de la moartea lui, amintirile rămăseseră intacte. Nu avuseseră prieteni, căci meseria lor îi mâna dintr-o parte în alta. Se căsătoriseră în grabă la Reno, avuseseră acea minunată lună de miere în Aruba, iar după aceea Dallas lipsise șase săptămâni; ea lucrase la Seattle, în serviciul de supraveghere al Vămii. Prinși cu treburile, nu avuseseră când să-și cunoască, unul altuia, familiile.

După moartea lui Dallas, ea mersese în Indiana și se întâlnise cu familia lui. Plânseseră împreună, dar ai lui fuseseră atât de afectați de cele petrecute încât nu se mai gândiseră și la ea. Niema le mai trimisese din când în când câte o scrisoare. Cum n-avuseseră timp să stabilească o relație cu ea înainte de moartea lui Dallas, după tragicul eveniment nici ea și nici ei nu mai simțiseră nevoia de a încerca o apropiere.

Familia ei din Council Bluffs, statul Iowa, fusese înțelegătoare, dar nu-și putuse ascunde profunda dezaprobare privind hotărârea ei și a lui Dallas de a pleca în Iran. Părinții, frații ei, Mason și Sam, sora ei, Kiara, nu pretindeau de la viață mai mult decât un banal serviciu. Se mulțumeau să-și crească copiii, să trăiască toată viața în aceeași localitate, să se cunoască cu vecinii și să facă în fiecare săptămână cumpărăturile de la aceeași băcănie. Nu știuseră ce să facă cu puiul de cuc din cuibul lor, nu îi înțeleseseră neliniștea și setea de a vedea mai mult, dorința nestăvilită de a realiza mai mult. Toate acestea o făcuseră pe Niema să părăsească locurile natale și să plece în căutarea aventurii.

În ultimii cinci ani, ea se autopedepsise izolându-se, trăind din amintiri pe care nu le putea împărtăși nimănui.

Din vreme-n vreme, mai șoptea în gând numele lui Dallas, sau uneori, când se simțea însingurată și îndurerată, îl mai striga chiar cu voce tare, un strigăt trist la care știa că nu avea cum să primească vreun răspuns. Niema nu fusese în stare să vorbească despre el cu nimeni.

Medina, însă, îl cunoscuse, fusese acolo. El ar înțelege-o. Dintre toți oamenii din lume, el era singurul care putea s-o facă.

Niema nu se împotrivise propunerii lui de a o conduce acasă; sentimentul ei de vinovăție nu i se datora lui. Poate că ar fi trebuit să stea de vorbă cu el, pentru a izbuti să lase în urmă acel capitol din trecutul ei. Se gândise s-o facă, dar nu știuse cum să ia legătura cu el. După ce ajunseseră amândoi cu bine la Paris, bărbatul se făcuse nevăzut. Stătea cu mâinile în poală, și privea în față, în timp ce mașina gonea pe străzile pustii. Se întreba dacă Dallas ar mai iubi-o și acum, dacă măcar ar mai recunoaște-o pe femeia care devenise între timp. El se îndrăgostise de o tânără curajoasă, care avea gustul aventurii. Dar acele vremuri erau demult apuse. Nu mai voia să-și asume riscuri.

— N-am apucat nici măcar să-ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine, șopti ea.

Bărbatul înălță mirat din sprâncene, aruncându-i o privire scurtă.

— Să-mi mulțumești?

Niema avu impresia că el nu era doar mirat, ci de-a dreptul uluit.

— Pentru că m-ai scos din Iran, îi explică ea, întrebându-se în același timp de ce era nevoie să-i explice un lucru atât de evident. Știu că atunci am fost o povară pentru tine.

Cuvântul cel mai potrivit pentru a descrie starea în care se afla atunci era „letargie”. Lungi perioade de timp din acele zile i se șterseseră complet din memorie. Nu-și mai amintea cum plecaseră din colibă, însă își aducea aminte cum străbătuse acei munți reci și întunecați, marcată de o suferință sufletească atât de intensă, încât nu simțise niciun fel de durere fizică.

— Îi promisesem lui Dallas, spuse Medina.

O durea să audă numele lui Dallas rostit cu glas tare. În ultimii cinci ani nu trecuse o zi fără să se gândească la el. Nu mai simțea acea durere cumplită, însă o apăsa singurătatea, și îi era dor de el. De cele mai multe ori își amintea de clipele fericite pe care le trăise alături de el. Regreta că nu apucaseră să trăiască mai mult timp împreună, că n-avuseseră șansa să se cunoască cu adevărat. Auzind numele bărbatului iubit, pe Niema o cuprinsese dorul, acum ceva mai domolit, mai suportabil. Ea sesiză și regretul din vocea lui Medina.

Ceea ce timpul nu reușise cătuși de puțin să domolească era propriul ei sentiment de vinovăție, conștiința faptului că Dallas nu ar fi acceptat să participe la acea misiune, dacă ea nu ar fi insistat.

Și poate că nu era singura care se simțea vinovată. Medina, sau cum s-o mai fi numit el, îi lăsase impresia unui om care își îndeplinea conștiincios misiunea, după care nu-i mai păsa ce se întâmplă. Și totuși, îi păsase. Avusese grijă de ea, așa cum îi promisese lui Dallas, când i-ar fi fost mult mai comod s-o lase să moară de frig acolo, în munți. Nu-și dădea seama de ce o făcuse, dar îi era profund recunoscătoare.

— Tu crezi că te-am considerat vinovat? îl întreabă ea încet. Nu, niciodată n-am gândit asta.

Afirmația ei îl surprinsese. Uitându-se la el, Niema îi observă maxilarele încleștate.

— Poate că ar fi trebuit, replică Medina.

— De ce? Ce-ai fi putut tu să faci? Ea trăise și retrăise de mii de ori acea noapte cumplită, până când reușise să accepte realitatea. N-am fi putut să-l scoatem viu din fabrică, și cu atât mai puțin din Iran. Tu ai știut acest lucru. Și el l-a știut. A preferat să-și încheie misiunea cu succes, optând pentru o moarte rapidă, în locul uneia lente, cumplite. Niema încercă să zâmbească. Ca și tine, cu pilula ta de cianură, îi mai spuse ea.

— Eu sunt acela care i-a cerut să apese pe buton.

— Ar fi făcut-o oricum. A fost soțul meu, iar eu am știut, atunci când m-am măritat cu el, că este un erou. Ea știuse ce fel de om era Dallas, știuse că și-ar fi îndeplinit misiunea, chiar cu prețul vieții.

Medina conducea în tăcere. Ea îi dădu indicații privind traseul.

Niema locuia în Melean, pe același mal al râului pe care se afla și Langley.

Mai stătuse odată alături de John, în timp ce acesta conducea o mașină prin noapte. Aceasta se întâmplase după ce Hadi făcuse rost, din acel sat iranian, de un Ford Fairlane. Călătoriseră împreună până la Teheran. După aceea, Hadi plecase și ei doi își continuaseră drumul împreună. Febra, durerile și sentimentul de vinovăție o copleșiseră.

Medina avusese grijă de ea. Când i se infectase rana produsă de cuiul care îi intrase în braț, procurase o fiolă de antibiotic și îi făcuse o injecție. O convinsese să mănânce și să doarmă, și reușise să o treacă peste graniță, în Turcia. Îl simțise alături în primele momente de durere sfâșietoare, dar nu încercase s-o consoleze; știa că era mai bine să o lase să plângă în voie.

Una peste alta, ea îi datora acestui om viața.

I-ar fi fost mai comod să-l învinovățească pe Medina de moartea lui Dallas decât să se învinovățească pe sine însăși.

Dragostea ei pentru Dallas o făcea să refuze adevărul: atunci când Medina îi abordase în legătură cu acea misiune, Dallas fusese tentat să refuze, însă ea insistase să accepte. Considerase atunci că misiunea era una importantă, însă Medina ar fi putut recruta alți oameni dacă Dallas l-ar fi refuzat. E adevărat că Dallas era un as în domeniul explozibililor, iar ea o expertă în electronică, ce putea confecționa oricând un aparat radio, un detonator telecomandat sau dispozitive de ascultare pe o linie telefonică. Totuși existau și alții, la fel de pricepuți, care ar fi putut îndeplini la fel de bine misiunea, însă ea dorise cu tot dinadinsul să participe deoarece îi plăcea să riște.

În copilărie, ea era aceea care se cățara cel mai sus în copaci, cea care lega cearșafurile unul de altul pentru a coborî, pe fereastră, de la etajul al doilea. Îi plăceau la nebunie patinele cu roțile și surfing-ul. Încă din liceu cocheta cu ideea de a lucra în cadrul unui detașament de geniști. Spre bucuria părinților ei, începuse să studieze electronica și limbile străine,

însă curând aceștia au constatat că preocupările ei o îndepărtau și mai mult de casă, și o puneau într-un pericol chiar mai mare decât acela de a face parte dintr-un detașament de geniu.

Niema știa de ce e în stare. Îi plăcea la nebunie riscul. Asta căutase și atunci, însă rezultatul fusese moartea lui Dallas. Dacă n-ar fi fost ea, acum și-ar fi căutat o casă prin Carolina de Nord, pe țărmul Atlanticului, conform dorinței lui Dallas.

Dacă n-ar fi fost ea, Dallas ar fi trăit și acum.

Întoarsă acasă, renunțase definitiv la viața trepidantă care îi plăcuse atât de mult. Prețul plătit fusese prea mare. În ultima clipă a vieții lui, Dallas se gândise la ea, și acest lucru o determinase să nu-și mai pună viața în pericol.

Medina opri mașina și intră cu spatele pe aleea casei ei și opri. Niema coborî cu cheia de la intrare în mână. Și Dallas obișnuia să parcheze mașina la fel, o precauție care-i permitea să demareze rapid.

I se părea ciudat că nu se gândise și ea la acest lucru. Modalitatea de parcare adoptată de Medina o făcu să-și reamintească de starea permanentă de atenție, de ascuțimea simțurilor, de emoțiile care-i accelerau pulsul. Se trezi că scrutează întunericul din jurul ei, atentă să surprindă cea mai mică mișcare.

Medina procedă la fel, însă mult mai rapid.

— La naiba, rosti Niema pe un ton iritat, în timp ce înainta pe poteca betonată, îndreptându-se spre ușa casei.

— La naiba ce? John ajunsese lângă ea, mișcându-se cu agilitate, fără să facă zgomot. Ajunse primul la ușă fără să depisteze nimic. Niema își dorea să nu fi observat felul în care proceda el.

— La naiba, mi-am petrecut doar o jumătate de oră în compania ta, și deja mă surprind căutând asasini prin boschete.

— E foarte bine să fii vigilentă, mereu atentă la ceea ce se întâmplă în jurul tău.

— Asta în cazul în care aș lucra în Serviciul Secret sau dacă aș fi polițistă, ceea ce nu e cazul. Eu mă ocup de niște jucărioare. Prin boschetele de aici n-ar putea să se ascundă decât cel mult o pisică.

Medina întinse mâna ca să-i ia cheia, dar ea îl opri.

— Mă faci să mă comport ca o paranoică. Există vreun motiv pentru toate aceste precauții? îl întreabă ea în timp ce descuie ușa și o deschise.

Nu se întâmplă nimic, nu se auziră nici împușcături și nici explozii.

— Scuză-mă. E un gest reflex.

Niema lăsase câteva lumini aprinse, și el cercetă interiorul cu privirea.

— Nu vrei să intri? N-am apucat, acasă la Vinay, să ne bem cafelele. Până nu-și auzi cuvintele, Niema nu conștientiză că-l invita în casă. Ei doi nu se cunoșteau prea bine, însă rămăsese surprinsă constatând cât de ușor îi fusese să converseze cu el deși era John Medina, nu un funcționar, respectabil și la locul lui, care o invitase la o cină în oraș.

John păși înăuntru, cu simțurile încordate, privind în jurul lui, observând detaliile, urmărind-o cum deschide ușa de la debara și cum decuplează sistemul de alarmă. Niema își zise că John i-ar fi putut spune cu exactitate tot ce văzuse în acest scurt răstimp, eventual chiar și codul pe care ea îl folosisese pentru dezactivarea alarmei. Era pe punctul de a închide ușa debaralei, când el spuse:

— Fă-mi o plăcere. Pune din nou în funcțiune sistemul de alarmă.

Știind că John avea toate motivele să fie prudent în ceea ce privește siguranța lui, Niema se conformă fără să comenteze.

Niema cumpăraseră casa cu trei ani în urmă. O creștere de salariu îi oferise posibilitatea s-o cumpere în loc s-o închirieze, deși prețul locuințelor în zona respectivă atingea cifre impresionante. Casa era mult prea mare pentru o persoană singură; trei dormitoare și trei băi. O preferase, totuși, spunându-și că va dispune de suficient spațiu pentru eventualitatea în care i-ar fi venit în vizită toți membrii familiei, cu toate că aceștia nu-și manifestaseră niciodată dorința. De asemenea, se gândise că va putea s-o vândă mai repede dacă va fi nevoită s-o facă, tocmai datorită celor trei dormitoare.

Casa avea arcade la uși și la ferestre. Zugrăvisese singură pereții în culoarea piersicii. Mobilierul avea nuanțe de verde închis și de turcoaz. Peste mocheta bej pusese un covor cu modele geometrice colorate în verde, albastru și portocaliu. Interiorul era elegant și primitiv, fără prea mari pretenții.

— Drăguț, rosti John și Niema se întrebă cum o caracteriza el după ce văzuse felul în care își mobilaseră casa.

— Bucătăria este în direcția asta, zise ea și o luă înaintea, pentru a aprinde plafoniera. Îi plăcea la nebunie bucătăria ei. Încăperea, dreptunghiulară, avea un șir de ferestre pe peretele din dreapta și era

acoperită cu un mozaic de faianță albastră și cărămidie. La ferestre se aflau ghivece cu flori. În fundul încăperii crease o zonă intimă, pentru micul dejun; masa și cele două scaune erau înconjurate de niște ferigi luxuriante.

Niema se apucă să prepare cafeaua, în vreme ce Medina trase storurile la toate ferestrele.

— Nu te consumă, îl întrebă ea, să fii mereu la pândă?

— O fac de atâta timp, încât a devenit un automatism. Și, apoi, oricum trebuia să tragi storurile.

Cu mâinile în buzunare, John începu să se plimbe prin bucătărie. Se opri în fața stativului din lemn de stejar în care se afla setul de cuțite de bucătărie, îl trase pe cel mai mare, îi testă pe deget tăișul, după care îl puse la locul lui. Apoi se opri în fața ușii care dădea în spatele casei, a cărei jumătate de sus era din sticlă; trase și acolo storul și verifică încuietorea.

— Așa procedez și eu, de obicei. Nu caut cu lumânarea necazurile. În clipa următoare, își dădu seama că mințea. O căutase cu lumânarea, invitându-l în casă pe John Medina.

— E nevoie de o încuietore mai solidă, remarcă el în treacăt. De fapt, ai nevoie de o ușă nouă. La asta e suficient săi scoți geamul ca apoi s-o descui.

— O să mă ocup de asta mâine dimineață, la prima oră.

Probabil că el sesizase ironia, pentru că se uită la ea și rânji.

— Scuză-mă. Cu siguranță că știi și tu toate astea, nu?

— Da, zise ea și scoase din dulap două cești. În acest cartier rata criminalității este foarte scăzută, iar eu am un sistem de alarmă. Dacă cineva ar fi vrut, ar fi putut să-mi spargă oricare geam pentru a intra, nu neapărat pe cel de la ușa asta.

John trase unul dintre scaune și se așeză. Părea relaxat, dar Niema se întreba dacă el reușea să se relaxeze vreodată, ținând cont cu ce se ocupa. Turnă cafeaua în cești, îi oferii lui una, și se așeză față în față cu el.

— Ei, și acum te rog să-mi spui de ce m-ai condus acasă, dar să nu invoci nostalgia după vremurile trecute.

— Dacă așa vrei tu, n-o s-o fac. John sorbi din cafea îngândurat, însă oricare ar fi fost cauza îngândurării sale, aceasta dispăru rapid. Cât de nedetectabil este noul dispozitiv pe care l-ai realizat? Vorbește-mi, te

rog, despre el.

Niema se strâmbă.

— Știi, nu există nimic total nedetectabil. În orice caz, dispozitivul meu nu produce fluctuații de tensiune, deci nu poate fi detectat cu ajutorul unui osciloscop. Lucrurile se schimbă, dacă cineva folosește un detector de metale.

— Frank părea super încântat de drăcovenia asta.

Niema deveni dintr-o dată prudentă.

— Nu e chiar atât de grozav. După cum ți-am spus, este folositor doar în anumite situații. Dacă se cunoaște momentul utilizării detectoarelor de aparate de ascultare, dispozitivul meu este ideal. Mă întreb de ce ți-a vorbit Frank despre el.

Dispozitivul era extrem de util, însă era departe de a revoluționa lumea serviciilor de informații. Pentru ce se interesa de invenția ei însuși directorul adjunct operațional? De ce hotărâse să o convoace de urgență, acasă la el?

— L-am întrebat eu despre tine, iar el mi-a spus cu ce te ocupi în momentul de față.

Prudența Niemei se transformă brusc în neîncredere. Nu era exclus ca Medina să fi întrebat de ea, dar asta nu explica cum de era Vinay la curent cu preocupările ei actuale.

— Cum de știe Frank cu ce anume mă ocup eu în prezent? Lucrăm în departamente total diferite.

Foarte mulți dintre angajații CIA nu aveau nimic în comun cu agenții din filmele polițiste; erau niște funcționari

— Analști și tehnicieni. Până la episodul din Iran, Niema își dorise din tot sufletul să participe la acțiuni în teren, dar acum n-o mai interesa. Era mulțumită de munca ei în departamentul de electronică și de faptul că se putea întoarce în fiecare seară la ea acasă.

— Pentru că l-am rugat eu să vegheze asupra ta.

Mărturisirea lui o uimi.

— Ce te-a determinat să faci așa ceva? Nu agreea câtuși de puțin ideea de a fi urmărită în permanență.

— Am vrut să știu dacă totul e în ordine, în ceea ce te privește. În plus, eu nu îi pierd niciodată din vedere pe cei la a căror pricepere aș putea apela din nou.

Niema simți un fior rece pe șira spinării. Acum știa de ce o condusesese acasă; dorea să o atragă din nou în lumea aceea de care ea se îndepărtase, după moartea lui Dallas. Procedând asemeni celui care plimba un pahar de whisky sub nasul unui alcoolic, John intenționa să o ademenească, pentru a o scoate din lumea ei liniștită. El n-ar fi încercat, dacă ea n-ar simți vechea chemare către aventură. Niema se sperie de acest gând. Dacă se schimbase cu-adevărat, John nu va putea s-o scoată din viața tihnită pe care și-o construise între timp. Dar se schimbase sau crezuse doar că îi dispăruse setea de aventură? Dacă se schimbase, atunci de ce se simțea panicată, de parcă mirosul riscului o va face să cadă din cuib?

— Să nu îndrăznești să-mi ceri să. începu ea.

— Am nevoie de tine, Niema.

7

La naiba, oare de ce nu se recăsătorise? se întreba John cu disperare. Sau să aibă măcar o legătură stabilă cu vreun funcționar așezat și la locul lui. Se ținuse departe de ea, din mai multe motive, care mai de care mai întemeiat. Meseria lui nu-i permitea să întrețină relații de lungă durată. Avusese câteva legături, însă în niciuna nu se implicase emoțional. Era plecat cu lunile, și nu putea comunica. Speranța de viață a celor din branșa lui era destul de scăzută. Și, apoi, fusese convins că era ultima persoană din lume pe care Niema și-ar fi dorit s-o revadă. Rămăsese descumpănit atunci când își dăduse seama că ea nu-l învinovătea de moartea lui Dallas, că nu făcuse niciodată acest lucru. Chiar dacă nu avusese niciodată încredere în el, nu-i pusese în cârcă responsabilitatea nenorocirii petrecute. Numai o persoană deosebit de corectă putea gândi așa.

John se obișnuise să nu se implice sufletește în hotărârile la care era obligat să recurgă. Unele presupuneau decizii foarte greu de luat, și multe lăsaseră urme adânci în sufletul lui, ori în ceea ce mai rămăsese din acesta. Rar întâlneau oameni cu o filosofie de viață asemănătoare cu a lui și învățase să nu-i pese ce gândeau. După cum remarcase odată bunul prieten al tatălui său, Jess McPherson, se purta urât cu oamenii. Se folosea de ei, îi exploata, iar după aceea fie îi trăda, fie dispărea brusc și

definitiv din viața lor. Meseria lui îi cerea să nu permită nimănui să se apropie prea mult de el, ca să nu ajungă să se implice emoțional. O singură dată uitase de această cerință și îi permisesse unei femei să se apropie de el, ba chiar o luase de nevastă. Veneția, căci așa se numea femeia, avusese o influență dezastruoasă atât asupra activității lui profesionale, cât și a vieții personale. În urmă cu paisprezece ani divorțase și de atunci trăia singur.

În ultimii cinci ani, atunci când se gândea că Niema Burdock îl ura de moarte, se simțea liniștit. Acest lucru o elimina din preocupările sale și excludea orice tentație de a lua legătura cu ea. Era mult mai bine așa. Hotărâse să se intereseze din când în când cum îi merge, pentru a se asigura că totul era în ordine - în definitiv îi promisese lui Dallas că va avea grijă de ea.

John se așteptase ca Niema să-și găsească între timp pe cineva. Abia împlinise douăzeci și cinci de ani când rămăsese văduvă, era o femeie frumoasă și inteligentă. De fapt dorise ca ea să se recăsătorească, pentru că astfel ar fi fost inabordabilă pentru el. Însă ea nu-și găsisese pe nimeni, iar el era hotărât să renunțe la atitudinea de neutralitate. N-avea de gând s-o mai lase să scape, însă Niema ar fi dat bir cu fugiții dacă i-ar fi cerut o întâlnire. Trebuia să o abordeze cu multă diplomatie și să strângă, fără ca ea să simtă, lațul din jurul ei, până când ar fi fost prea târziu ca Niema să mai poată da înapoi. Atuul lui era propriul ei fel de-a fi, spiritul de aventură pe care ea părea atât de hotărâtă să și-l reprime, precum și o situație concretă, care se cerea abordată cu multă abilitate. Dezavantajul lui era acela că, în ciuda ciudatei legături create între ei în Iran, ea nu avea încredere în el. Nu greșise atunci când o catalogase drept o femeie foarte inteligentă.

Frank o invitase acasă la el sub un pretext imaginar, într-o încercare bine intenționată, dar cam stângace, de a-i cupla. Mintea lui John lucra cu febrilitate, cântărind toate riscurile și toate avantajele. Până la urmă se hotărî să meargă pe mâna lui Frank.

— Zborul Delta 183 a fost sabotat. Laboratoarele FBI au descoperit urme de material exploziv, însă nu și un detonator. Se pare că este vorba de o substanță nouă, autodetonantă, probabil pe bază de RDX, produsă în Europa.

Niema își acoperi urechile cu mâinile.

— Nici nu vreau să aud.

Medina ocoli masa și o apucă de încheieturile delicate ale mâinilor.

— De toți explozibili din Europa se ocupă Louis Ronsard, un traficant de arme care locuiește în partea de sud a Franței.

— Nu! se împotrivi ea.

— Am nevoie de ajutorul tău ca să intru în fișierele lui, pentru a afla unde anume este produsă respectiva substanță și cui i-a fost livrată.

— Nu! spuse ea din nou, de data asta cu o nuanță de disperare în voce, dar fără a încerca să se desprindă din mâinile lui.

— Ronsard este sensibil la frumusețea feminină.

— Dumnezeu, vrei să mă culc cu el? îl întreabă ea privindu-l dezamăgită și în același timp furioasă.

— Bineînțeles că nu, i-o reteză el. Pentru nimic în lume nu i-ar fi oferit-o lui Ronsard, și nici oricui altcuiva. Vreau doar să-l determini să te invite la vila lui, pentru a avea ocazia să-i plantezi în birou un dispozitiv de ascultare.

— Cred că există, numai în acest oraș, cel puțin o mie de oameni capabili s-o facă. N-ai nevoie de mine pentru asta.

— Ba am nevoie de tine. Din acea mie de persoane care ar putea face treaba asta, câte sunt femei? Pot să-ți garantez că niciun bărbat n-ar putea trezi interesul lui Ronsard suficient de mult încât să-l invite la vila lui din sudul Franței. Să zicem că ar fi o sută de femei. Ronsard are treizeci și cinci de ani; câte dintre cele o sută de femei sunt cam de vârsta lui? Și dintre acestea, câte sunt la fel de atrăgătoare ca tine?

Niema încercă să-și elibereze mâinile. John i le strânse puțin mai tare, având grijă să nu îi producă durere.

— Tu știi limba franceză, zise el.

— Am uitat-o.

— O să ți-o reamintești. Am nevoie de o femeie tânără, frumoasă, atrăgătoare, care să vorbească limba și să aibă cunoștințe în domeniul electronicii. Tu îndeplinești toate aceste cerințe.

— Caută pe altcineva! protestă ea furioasă. Este imposibil să nu găsești pe cineva care să întrunească toate aceste calități, cineva care să nu-ți cunoască adevărata identitate. Tu vorbești despre mine ca și cum aș fi o Mata Hari, dar uiți că n-am lucrat niciodată sub acoperire. Ne-am putea pierde viața amândoi.

— Ba nu. Tu ai participat și la alte operațiuni.

— Acum cinci ani. Și atunci nu m-am ocupat decât de chestiuni tehnice. Nu am jucat niciodată teatru. Acesta este punctul tău forte, nu al meu.

John tăcu o vreme, amuțit de duritatea cuvintelor Niemei. La urma urmei, femeia avea dreptate.

— Am nevoie de tine, repetă el într-un târziu. Numai de data asta.

— Numai de data asta, până când va mai apărea și altceva, iar tu vei decide că ai din nou nevoie de mine.

— Niema. Medina îi frecă încheieturile cu degetele lui mari, într-o ușoară mângâiere, după care îi eliberă mâinile și se întoarse la ceașca lui de cafea. Abuzase de forța fizică; acum venise timpul să se retragă, pentru a-i permite Niemei să-și recapete controlul, fără a se mai simți amenințată. Te-am văzut la lucru. Ești rapidă, pricepută și poți construi un radioemițător din te miri ce. Parcă ești făcută pentru misiunea asta

— Din misiunea precedentă, am revenit făcută țandări.

— Era normal, doar ai auzit cum ți-a murit soțul. Nu încercă să îndulcească exprimarea și o văzu pe Niema tresărind. Dar ai făcut față situației, continuă el, n-a trebuit să te cărăm în spinare.

Niema întoarse capul, masându-și încheieturile mâinilor.

— Te rog, rosti John.

Niema nu se aștepta ca el s-o roage.

— Nu încerca să mă lingușești, spuse ea.

— N-aș îndrăzni să fac una ca asta, murmură John.

— Ești atât de viclean. Mi-am dat seama de asta, în clipa când te-am văzut prima oară. Manipulezi și manevrezi și. Tăcu, se întoarse cu fața spre el, îl privi drept în ochi și șopti: Du-te dracului!

John nu scoase o vorbă, lăsând-o să fie din nou cuprinsă de ispita aventurii. Pericolul este un drog, ca oricare altul. Pompierii, polițiștii, luptătorii din trupele speciale, agenții secreți, până și persoanele care lucrează în secțiile de reanimare ale spitalelor de urgență, cu toții cunosc acea febră, acel fior teribil când simțurile se ascut la maximum. Echipete de elită, agenții operaționali - toți sunt dependenți de adrenalină. Ca și el. Ca și Niema.

Medina își alesese meseria pentru că își iubea țara. Cineva trebuia să rezolve și treburile murdare. În plus, îi plăcea la nebunie să se confrunte

cu cele mai mari pericole, să umble mereu pe marginea celor mai adânci prăpăstii, și să rămână în viață datorită măiestriei și inteligenței sale. Niema nu se deosebea de el. Ar fi vrut, însă nu putea.

— Știi ce amploare a luat terorismul? o întreabă el pe un ton neutru. Și nu mă refer la ceea ce se întâmplă undeva pe glob, ci la ceea ce se petrece, în permanență, la noi în țară. Zborul 183 este doar cel mai recent episod. În 1970, orașul Orlando, din Florida, a fost șantajat cu o încărcătură nucleară, cerându-i-se un milion de dolari. În 1977, musulmanii Hanafi au luat ostatici în birourile primăriilor din Districtul Columbia și în alte câteva locuri. În 1985, FBI a prins trei indieni Sikh trimiși să ucidă mai multe persoane. A urmat atentatul cu bombă de la World Trade Center și Lockerbie, Scoția. La naiba, aș putea întocmi o listă lungă de asemenea atentate. Niema își plecă fruntea, însă rămase atentă la tot ce îi spunea Medina. În majoritatea cazurilor, găsim explozibili detectând detonatoarele, și nu încărcătura în sine. Dacă ticăloșii au descoperit un explozibil care la început este un compus stabil, iar după un timp determinat se deteriorează și se autodetonează, înseamnă că am cam dat de dracu'. Un pod dărâmat poate paraliza transportul de mărfuri pe întreaga Coastă de Est. Un baraj aruncat în aer poate amenința întreaga rețea energetică. Sunt vulnerabile mai ales avioanele. Iată de ce trebuie să aflui unde se produce acest explozibil și de ce îl vreau pe Ronsard. Până la urmă, voi găsi o altă modalitate, dar mă întreb câți oameni vor muri între timp.

Niema nu reacționează și John continuă să vorbească, de parcă ea ar fi acceptat să participe la acțiune:

— Eu voi lucra sub acoperire. Am să mă folosesc de o identitate pe care am început să mi-o construiesc de ceva vreme. Te-aș putea lua cu mine, dându-te drept asistenta sau mai bine drept iubita mea, însă Ronsard nu invită la vila lui și pe partenerul femeii vizate de el. Va trebui să faci în așa fel încât să fii invitată.

— Nu. Nu vreau să fac acest lucru.

— Odată intrați în casa lui, eu voi face în așa fel încât Ronsard să ne prezinte unul altuia. Mă voi preface că mă îndrăgostesc de tine pentru a nu părea ciudat dacă vom fi văzuți împreună.

Niema scutură din cap.

— Nu voi face așa ceva.

— Trebuie. Știi deja prea multe.

— Dacă mă încăpățânez să refuz, vei fi nevoit să mă ucizi, nu-i așa?

John își înfundă mâinile în buzunare, și o privi amuzat.

— Nu mă gândeam la un scenariu asemănător cu cel al filmelor cu James Bond.

— Dar totul seamănă cu un astfel de film. Tu ai nevoie de cineva deprins cu mânuirea armelor, nu de mine.

— Vei avea tot timpul să-ți perfecționezi tehnica și la acest capitol. Dacă totul va merge bine, nu va fi necesar să apelezi la armă. Întrăm, tu plantezi dispozitivul de ascultare, eu accesez fișierele lui, copiez ce mă interesează, iar după aceea plecăm. Asta-i tot.

— După spusele tale, totul pare simplu ca bună ziua. Dacă totul este atât de simplu, mă întreb de ce n-ai făcut-o deja. Sunt convinsă că tipul ăsta - cum ziceai că-l cheamă? Ronsard? — Are un sistem de securitate extrem de bine pus la punct.

— Și o întreagă armată personală, care îi păzește proprietatea, recunosc John.

— Deci misiunea este de fapt mult mai dificilă decât vrei tu s-o faci să pară.

— Nu și în cazul în care totul decurge bine.

— Și dacă nu decurge bine?

Medina înălță din umeri, zâmbind.

— O să se lase cu târăboi.

Niema șovăia. John își dădea seama că o tenta riscul. Apoi ea scutură din cap.

— Găsește pe altcineva.

— Nu mai există altcineva care să întrunească toate cerințele. Faptul că în ultimii cinci ani nu ai fost activă constituie un atu în plus; e mai mult ca sigur că nimeni nu te va recunoaște. Comunitatea spionilor este destul de restrânsă. Îți pot crea o identitate care să reziste oricărei investigații comandată de Ronsard în ce te privește.

— Dar tu? Tu n-ai prea fost inactiv.

— Nu, însă m-am străduit să nu știe nimeni cum arăt sau cine sunt în realitate. Poți să fii sigură de asta. Acoperirea mea este atât de bună încât, uneori, nici eu nu mai știu precis cine sunt.

Niema râse încet, clătinând din cap, și John își dădu seama că o

convinsese.

- De acord, spuse ea. Știu că voi regreta, și totuși. accept.
- John, zise Frank Vinay, tu ești sigur de ceea ce ai de gând să faci?
- Probabil că nu, însă o voi face.
- Ronsard nu e ușor de păcălit.

John ședea într-unul dintre imensele fotolii de piele din biblioteca lui Frank. Își mângâia bărbia, în timp ce studia situația de pe tabla de șah. Cei doi reluaseră jocul întrerupt cu două zile în urmă, când un agent le adusese raportul preliminar despre prăbușirea cursei Delta 183.

— Tu ești acela care a introdus-o în joc, ținui John să pună punctul pe i.

Frank roși.

- M-am băgat ca musca-n lapte, mormăi el.
- Ești un mare pișicher. Vrei să cred că nici nu ți-a trecut prin minte că pot fi ademenit să-ți calc pe urme, dacă ar exista un stimulent pentru a mă retrage din munca de teren? John mută un cal și zise: Șah!
- Ei drăcie! Frank se încruntă. Privi o vreme tabla de șah, după care se uită la John. Va trebui la un moment dat să te retragi și cel mai bun loc în care ai putea să-ți valorifici experiența este biroul meu.
- „La un moment dat” nu înseamnă acum. Mai pot acționa cu multă eficiență în munca de teren înainte de a mă face de râs.
- Dacă o iei pe Niema Burdock în această acțiune, s-ar putea ca evenimentele să se precipite. Nu uita că ea știe cine ești în realitate și apoi - Frank îl privi cu șiretenie -, ai fi în stare s-o abandonezi, dacă vei fi obligat?

Privirea lui John deveni rece.

- Voi face tot ce va trebui să fac. Cum putea să-l întrebe Frank așa ceva, după cele întâmplate cu Veneția? Niema este probabil cea mai bună opțiune de care dispunem momentan. N-aș folosi-o, dacă n-aș fi convins. Am nevoie de cineva care să mă însoțească acolo, iar ea are toate șansele să obțină o invitație din partea lui Ronsard.
- Dar dacă el nu cade în plasă? Dacă nu o invită?
- Atunci voi fi nevoit să mă descurc singur, dar riscurile vor crește. Cu ajutorul ei, am mult mai multe șanse de a intra și de a ieși de acolo, fără să trezesc bănuieli.
- Foarte bine. Mă voi ocupa să primească un concediu pe termen

nelimitat. Frank mută nebunul.

— Mă așteptam să faci asta, spuse John, mutând pionul. Șah mai!

— Fir-ar să fie, bombăni Frank.

*

— Sunt nebună de legat, se autogratulă Niema, bodogănind, în timp ce se dădea jos din pat, înainte de ivirea zorilor. Căscând într-una, îmbracă mai întâi un pantalon de trening și un tricou, după care se încălță cu pantofi de sport. M-am țărănit de-a binelea.

Cum de se lăsase ademenită să-l ajute pe Medina, când se jurase că n-o să accepte niciodată un asemenea mod de viață? Oare nu învățase chiar nimic din faptul că-l pierduse pe Dallas?

Dar John avea dreptate în ceea ce privea terorismul, și pericolul creat de acel explozibil; avea dreptate și în legătură cu toți acei oameni nevinovați care puteau oricând să moară. La naiba, el avea a dracului de multă dreptate. Așadar, dacă putea fi de folos, nu trebuia să mai ezite.

Niema intră în baie, se spală pe față și pe dinți, după care se pieptănă. Fața care o privea din oglindă era încă umflată de somn, însă avea culoare în obraji și o sclipire în ochi care o enerva. De fapt, ea aștepta cu nerăbdare să înceapă misiunea. Dallas murise, și ea nu învățase nimic din acea tragică experiență.

— Niema! Mișcă-te mai repede!

Tânăra încremeni. Nevenindu-i să creadă, deschise ușa de la baie și se uită în dormitor. Nu văzu pe nimeni. Se apropie tiptil de ușa ce dădea în antreu și o deschise brusc. În antreu era lumină și se simțea un miros de cafea proaspătă, venind dinspre bucătărie.

— Ce naiba cauți în casa mea, se rățoi ea năpustindu-se în bucătărie, și cum ai intrat?

Medina ședea în fața mesei, cu o ceașcă de cafea în mână. Arăta de parcă ar fi fost ora nouă, nu patru și jumătate dimineața - proaspăt bărbierit și cu ținuta în perfectă ordine.

— Ți-am spus că ai avea nevoie de o ușă ceva mai sigură în spatele casei.

— Dar alarma? Sunt sigură că am activat-o.

— Iar eu am izbutit să trec de ea. Totul numai cu ajutorul unui

briceag și al unei bucăți de circa cincisprezece centimetri de sârmă. Bea și tu niște cafea.

— Mulțumesc, nu. Se simți tentată să-i arunce cafeaua în față. Avusese impresia că este în siguranță în casa ei, iar acum acest sentiment dispăruse. Știi câți bani am dat pe sistemul de alarmă?

— Cu siguranță mult mai mulți decât a meritat. Mai bine ți-ai fi cumpărat un câine. John se ridică în picioare. Dacă n-ai de gând să-ți bei cafeaua, hai să alergăm un pic.

O jumătate de oră mai târziu, încă mai alerga în același ritm cu el. Este greu să vorbești în timp ce fugi, însă cei doi nici nu avuseseră această intenție. Alergaseră aproape un kilometru până la parc, și o apucaseră pe o alee pustie, luminată din loc în loc de câte un felinar. Furioasă, Niemei îi venea să le spargă pe toate.

Pietrișul de pe aleile parcului scrâșnea sub tălpile lor. Aerul dimineții era răcoros și proaspăt. Niema respira cu ușurință. Simțea cu satisfacție cum mușchii i se încordau și i se relaxau și, încetul cu încetul, se calmă și reuși să se concentreze numai asupra alergării.

Lângă ea, John se mișca cu ușurință de parcă abia începuse să alerge, iar respirația îi era lină și egală. La fel alerga și Dallas, își aminti Niema, de parcă ar fi putut să mențină ore în șir acel ritm susținut.

— Alergi de parcă ai face parte din forțele speciale, rosti ea enervată de faptul că începuse să gâfâie puțin.

— Așa și trebuie. Dacă n-aș alerga astfel, ar însemna că am irosit de pomană cele mai dure șase luni din viața mea.

Niema fu atât de surprinsă, încât aproape că se opri.

— Ai urmat un stagiul de pregătire alături de trupele de elită ale forțelor navale?

— L-am urmat chiar în cadrul trupelor de elită, o corectă el.

— Acolo l-ai cunoscut pe Dallas?

— Nu. Eu am terminat cu câțiva ani înaintea lui. Dar el... ăăă, și-a dat seama, încă de la prima misiune în care am lucrat împreună, de niște lucruri pe care eram în stare să le fac.

— Te-ai folosit de adevăratul tău nume, atunci când ai urmat cursul de pregătire?

— Nu. N-am vrut să mi se facă favoruri. Am fost primit la acel stagiul de pregătire doar pentru că am trecut testul de rezistență fizică, și am

rămas deoarece am făcut față tuturor cerințelor.

— Și care au fost criteriile pentru a fi acceptat la pregătire?

— Jumătate de kilometru de înot, în stilul bras ori liber, în mai puțin de douăsprezece minute și jumătate; după o pauză de zece minute, patruzeci și două de flotări, în maximum două minute. Urma o altă pauză, de două minute, după care trebuia să execut cincizeci de genuflexiuni, în două minute. După încă o pauză de două minute, urmau opt tracțiuni în brațe, fără limită de timp. La zece minute după terminarea tracțiunilor în brațe, trebuia să alergi trei kilometri, în uniformă și bocanci, în mai puțin de unsprezece minute și jumătate. Acestea erau cerințele minimale. Dacă cineva nu era în stare să realizeze ceva mai mult nu avea șanse să reziste, într-o acțiune reală.

Rostise toate astea fără să găfâie. Impresionată, ea îl întrebă:

— Și de ce ai urmat cursurile astea?

John tăcu o vreme, după care spuse:

— Cu cât eram mai bine antrenat, cu atât șansele mele de a rămâne în viață erau mai mari. Aveam atunci de îndeplinit o misiune care solicita toate resursele de care dispuneam.

— Câți ani aveai? Nu putea să fi avut prea mulți, dacă fusese doar cu câteva serii înaintea lui Dallas, ceea ce înșenina că începuse activitatea în cadrul acelor misiuni „inexistente” la o vârstă destul de fragedă.

— Douăzeci și unu.

Deci John, abia ieșit din adolescență, se dedicase total acestei meserii, și se supusese de bunăvoie chinurilor unui curs de pregătire atât de dur, încât doar cinci la sută dintre toți tinerii care îl începeau izbuteau să-l și absolve. Abia acum își dădea ea seama de ce el și Dallas semănau atât de mult.

— Cât mai alergăm?

— Ne putem opri oricând dorești. Ești în formă; nu-mi fac griji în această privință.

Niema începu să încetinească ritmul.

— Vom fi nevoiți toată viața să alergăm așa?

— Cine poate ști?

În clipa aceea Niema înțelese că era cu-adevărat nebună, deoarece nu se simțea câtuși de puțin speriată.

--De unde ai știut că obișnuiesc să alerg în fiecare dimineață? îl întreabă ea, în timp ce alergau spre casă.

Efortul îi îmbunătățise Niemei dispoziția și ea deveni mai conciliantă. Zorile erau pentru ea momentul favorit al zilei. Cerul începuse să se coloreze într-un roz-sidefiu, păsărelele se treziseră și ciripeau. Ca întotdeauna după alergare, Niema era obosită, dar în același timp înviorată.

— Ți-am mai spus, Frank a vegheat asupra ta, de-a lungul anilor.

— Rahat!

John izbucni în hohote de râs. Niema îi aruncă o privire iritată, în timp ce scotea cheia de la intrare și descuia ușa.

— Ce-oi fi găsit atât de amuzant?

— Te-am auzit înjurând. Semenii atât de mult cu o madonă.

— Cu ce?! Niema îl privi uimită.

— Bine, atunci cu un înger. Datorită fețișoarei tale dulci. Bărbatul zâmbi, mângâindu-i cu un deget obrazul, după care se strecură îndemânatic pe lângă ea și intră primul în casă. Niema nu sesiză de unde apăruse în mână lui un pistol. Nimeni n-ar zice că înțelegi sensul unor înjurături, în cazul în care le auzi. În timp ce vorbea, el străbătea întreaga casă, cercetând-o cu de-amănuntul.

Niema pufni și intră după el în casă.

— Atunci voi încerca să mă rezum la „Drace” și „La naiba”, pentru a nu te șoca. Și să nu-ți închipui că te poți eschiva de la un răspuns limpede. Nu-i așa că domnul Vinay n-a făcut numai să se intereseze, din când în când, de ceea ce fac, ci m-a pus sub o strictă supraveghere? Spune-mi de ce.

— Supravegherea nu mai este permanentă. A fost la început, pentru a se descoperi ce obiceiuri ai. Acum este efectuată doar pentru a ne asigura că nu ai niciun fel de probleme și pentru a sesiza o eventuală schimbare.

— Spune-mi de ce ai irosit timpul și forța de muncă a agenției. Fu nevoită să ridice vocea, deoarece John intrase pe coridor, și începuse să verifice dormitoarele.

— N-am irosit nimic. Frank a apelat la o agenție particulară.

Dacă mai înainte fusese iritată și mirată, acum rămase de-a dreptul înmărmurită. Niema închise ușa, trântind-o.

— Ați plătit niște detectivi particulari ca să mă urmărească? Pentru Dumnezeu, Tucker. Dacă voiai să afli ceva despre mine, de ce n-ai pus, pur și simplu, mâna pe telefon?

John se îndreptă spre ea, în semiobscuritatea coridorului. Fiind îmbrăcat în negru, îi era greu să-l distingă.

— John, o corectă el.

— Ce zici?

— Mi-ai spus Tucker. Pe mine mă cheamă John. Bărbatul ajunsese chiar în fața ei, atât de aproape încât femeia îi simțea căldura trupului și mirosul transpirației. Ea se dădu un pas înapoi și își înălță capul, pentru a se uita în ochii lui.

— Încă nu m-am obișnuit. Vreme de cinci ani, pentru mine ai fost Tucker. Ai devenit Medina doar de câteva ore.

— Nu Medina, ci John. Spune-mi, te rog, pe numele mic. Stătea nemișcat, privind-o țință și Niema avu impresia că îl preocupa excesiv de mult felul în care ea i se adresa.

— Bine, fie, John. Însă nu este exclus să-mi mai scape și câte un „Tucker”, mai ales atunci când mă bați la cap cu tot felul de prostii.

Bărbatul rânji, iar Niema se întrebă dacă rânjetul lui se datora faptului că reușea să o enerveze atât de ușor.

Ea își propti un deget în pieptul lui și avu impresia că împunge o platoșă de oțel, atât de musculos era.

— În Franța vei folosi alt nume și mă întreb dacă n-ar fi cazul să mă obișnuiesc cu el, ca să nu greșesc.

— O să mă străduiesc din răspuțeri să nu te mai bat la cap.

— Totuși, nu vrei să-mi spui sub ce nume o să te prezinți în Franța?

— Încă nu.

Niema trecu grăbită pe lângă el.

— Mă duc să fac duș. Încuie ușa după tine când pleci.

Intră furioasă sub duș, întrebându-se de ce îi ascunde numele lui de acoperire. Să fie doar încăpățânarea și obișnuința de a ține totul secret? Nu, nu acestea erau motivele, ci faptul că John nu făcea nimic la întâmplare; observase încă din Iran acest lucru. Prin urmare, el își

dăduse dinadins numele lui real, și nu pentru că fusese surprins de apariția ei. John Medina nu vorbea niciodată în plus. Nu ar fi putut să supraviețuiască atâta vreme dacă ar fi vorbit vreodată în plus. Întrebarea era, de ce procedase astfel? Ar fi putut să pretindă în continuare că îl cheamă Tucker, iar ea n-ar fi avut de unde să știe dacă minte sau nu. Obosită, Niema renunță să mai caute un răspuns plauzibil la această întrebare. Cine putea să știe de ce făcea Medina tot ce făcea?

Zăbovi în baie timp îndelungat, pentru a-și hidrata pielea, după care se unse cu laptele de corp a cărui discretă aromă se menținea întreaga zi. Trebuia să ajungă la serviciu la ora nouă, așa că nu avea de ce să se grăbească. Se scula întotdeauna devreme pentru că nu-i plăcea să facă totul în grabă și să ajungă la serviciu deja epuizată. De obicei dormea mai mult decât apucase să doarmă în noaptea precedentă, însă Medina plecase mult după ora ei obișnuită de culcare.

Niema intră în dormitor și își alese un set de lenjerie intimă bleumarin, dar nu îmbracă decât chiloții. Purta sutien doar când mergea la serviciu sau când făcea jogging. Îmbracă un halat flaușat, pe care-l strânse cu cordonul, își scoase părul ud peste guler și se îndreptă desculță spre bucătărie, pentru a vedea dacă mai era caldă cafeaua făcută de Medina.

John ședea la bar, sorbind tacticos din cafea, la fel cum făcuse și mai devreme. Descumpănită, Niema ezită o clipă, apoi luă cafetiera și își turnă o ceașcă.

— Parcă era vorba să pleci.

— De ce?

Niema se întoarce cu fața la el, rezemându-se, cu ceașca într-o mână, de un dulap. Remarcă faptul că și părul lui era ud.

— Ți-am folosit cealaltă baie ca să fac și eu un duș, spuse el. Sper că nu te deranjează.

— Nu, nu mă deranjează. Totuși, nu înțeleg de ce n-ai plecat. Eu trebuie să mă duc la serviciu.

— Ba nu trebuie. Ți s-a acordat un concediu, pe o perioadă nelimitată. Femeia sorbi din cafea, ascunzându-și uimirea - și, da, enervarea.

— Aflu de la tine lucruri noi.

— S-a ocupat de asta Frank. Până nu se termină misiunea, îmi aparții în întregime.

Niema nu fu prea încântată de spusele lui. Un fior abia simțit i se strecură pe șira spinării și ea se refugie în spatele ceștii cu cafea.

John semăna cu o panteră, așa îmbrăcat în negru. Tricoul se mula, scoțându-i în evidență umerii lați și abdomenul plat. Era înalt, suplu și mai musculos decât părea atunci când purta costum. Sensul cuvintelor lui fusese clar, însă Niema nu își putu reprima o pasageră speculație cu conotații sexuale. Oare era la fel de potent precum părea? Dacă potența lui ar fi fost pe măsura aspectului său fizic, atunci efectul s-ar fi putut dovedi de-a dreptul exploziv.

Niema făcu efortul de a se gândi la altceva. Pericolul era iminent.

— Și ce-ar trebui să fac, până când vom fi gata de plecare? Apropo, când plecăm?

— Cam într-o săptămână. Durează ceva ca să-ți asigurăm o acoperire beton. Între timp, ne vom pune la punct cu antrenamentele. Cum stai la capitolul autoapărare și la cel al mânuirii armelor de foc?

— Destul de slab.

— Ai urmat vreun curs de autoapărare?

— Nu, cu excepția unui curs elementar de autoapărare împotriva încercărilor de viol. Era adevărat că începuse să se antreneze cu Dallas, însă de atunci trecuseră cinci ani.

— Bine. Nu avem timp să aprofundăm pregătirea, însă într-o săptămână ai putea să ajungi să ții piept majorității bărbaților. Ai o formă fizică excelentă, ceea ce este mare lucru.

Hodoronc-tronc! Asta însemna că urma să se afle întreaga săptămână în compania lui. Niema oftă resemnată și scoase din dulap o tigaie.

— Nu mă apuc de nimic până nu-mi iau micul dejun. Tu ce preferi să mănânci?

— Alege, spuse Medina arătând către micul arsenal pe care îl etalase în fața ei. Se aflau într-un poligon particular de tir, pe care îl utiliza personalul CIA. În imensa construcție asemănătoare unui hambar, se aflau doar ei doi.

Clădirea fusese construită pentru a servi unor scopuri practice neglijându-se latura estetică. Zidul din capăt era protejat cu saci de nisip și baloturi de paie, pentru a nu permite vreunui glonț să treacă prin el și să rănească pe cineva din exterior. Din tavan atârnav corpuri de iluminat, comandate individual, astfel încât să poată fi reglat nivelul de

lumină.

John îi arată primul revolver:

— Acesta este un Colt 45, o armă grea, cu un recul puternic. Următorul este un pistol Smith&Wesson 357. Și acesta este destul de greu, însă amândouă sunt extrem de sigure. Cred că e bine să te antrenezi cu ele, însă nu ți le-aș recomanda pentru utilizarea curentă, întrucât sunt prea masive. Ție ți s-ar potrivi ceva mai ușor. John îi prezintă și celelalte arme din „arsenal”. Cel de-aici este un SIG Sauer P226, de calibru 9 mm. Personal, îl prefer. Celălalt pistol automat este un HK P9S și are cu vreo două sute de grame mai puțin decât Colt-ul. De altfel, firma HK fabrică niște arme excelente. Nu poți da greș, cu niciunul dintre ele.

Niema măsură din priviri armele, după care le luă în mână, rând pe rând. Primele două erau atât de grele, încât de-abia putea să le ridice până la linia de ochire. Pistolul HK era mai comod de mânuit, însă ea alege SIG-ul.

— Cred că voi opta pentru SIG. Nu era expertă în armele de foc, dar nici începătoare. Dallas nu suportase ideea ca nevasta lui să nu aibă idee de mânuirea unei arme, așa că o inițiasse în noțiunile de bază și insistase ca ea să se antreneze. Dar acest lucru se întâmplase cu mai bine de cinci ani în urmă, și de atunci nu mai pusese piciorul într-un poligon de tir.

— SIG-ul n-are piedică pentru degetul mare, o atenționează John. Pârghia aceea, de pe partea stângă a cadrului, acționează percutorul. Niciodată să nu coborî percutorul decât prin intermediul acestei pârghii. Unele SIG-uri au dublă acționare și le lipsește pârghia respectivă, însă e necesar să știi s-o folosești.

— Este incomod, rosti ea după ce se familiariză cu pârghia. Nu pot s-o manevrez, fără să-mi tot modific priza.

— Încearcă să folosești degetul mare de la mâna stângă. Eu am învățat să trag și cu mâna stângă, deoarece am avut aceeași problemă.

Niema îi aruncă o scurtă privire.

— Și tragi la fel de bine cu ambele mâini?

— Bineînțeles. Altfel nici n-aș încerca.

— Scuză-mă dacă ți-am rănit orgoliul masculin.

— Orgoliul meu masculin n-are nicio legătură cu arma mea, iubito!

Femeia își mușcă buza, pentru a nu replica. Subiectul acela putea

evolua pe o traiectorie periculoasă.

Niema progresă rapid în mânuirea armei. Ea încarcă SIG-ul, iar John fixă, la o distanță de zece metri, prima țintă în formă de siluetă umană.

— Atât de aproape? se miră ea, întrebându-se dacă trebuia sau nu să se simtă jignită.

— În majoritatea cazurilor te folosești de pistol în spații limitate, iar situația are loc în mai puțin de cinci secunde. Tu perfecționează-ți precizia, înainte de a-ți face griji în legătură cu distanța. De altfel, pentru o distanță mai mare de treizeci de metri, e preferabil să utilizezi o pușcă sau o armă automată.

— Dar cum vom introduce armele la bordul avionului?

— Nu luăm nicio armă cu noi. Nu că n-aș putea, însă ar însemna să atragem prea mult atenția asupra noastră. Odată ajunși în Franța, o să fac rost de arme. Apropo, nu vom călători împreună.

Niema dădu din cap, își puse apărătoarele pe urechi și ridică pistolul. Dallas o învățase cum să ochească și cum să tragă. Studiile relevaseră faptul că oamenii puteau ochi cu foarte mare precizie, dar atunci când încercau să țintească bine cu arma, intervenea cinematica întregii acțiuni, care se opunea îndemânării native. Ideea era că nu trebuia să țintești, ci pur și simplu să ochești.

Medina o cuprinse din spate cu brațele, lipindu-și mâinile de ale ei și corectându-i poziția.

— Apasă delicat pe trăgaci, îi șopti el.

Niema inspiră adânc și începu să expire încet, așa cum o învățase Dallas. Când ajunse cu expirația la jumătate, se opri și apăsă ușor pe trăgaci. Arma zvâcni în mâinile ei ca și cum ar fi avut viață, iar butoiușul se roti în sus, datorită energiei eliberate. Având căștile pe urechi, ea auzi împușcătura ca pe o pocnitură seacă, de parcă ar fi fost zgomotul unei scânduri care se rupe. În nări simți mirosul de fum și de praf de pușcă. Fără a rosti vreun cuvânt, ochi și trase din nou.

De data aceasta Medina îi prinse încheieturile, dar ea era pregătită să întâmpine reculul armei.

— Perfect, spuse Medina și îi eliberă mâinile.

Încet, fără să crească frecvența împușcăturilor, Niema goli întreg încărcătorul. Apoi, conform instrucțiunilor lui Medina, scoase încărcătorul golit și introduse altul, plin. Intre timp, el comandase

ridicarea unei alte ținte, de data aceasta la douăzeci de metri distanță. Niema goli și cel de-al doilea încărcător. John comandă apropierea țintelor, pentru a le examina. Dintr-un încărcător cu cincisprezece cartușe, la prima țintă reușise două focuri în cap, unul în gât și cinci în piept.

— Doar opt, spuse ea oarecum dezamăgită.

— Nu suntem la concurs. Trebuie să privești lucrurile din următoarea perspectivă: cu celelalte șapte gloanțe, probabil că ai fi speriat de moarte pe oricine s-ar fi aflat lângă țintă.

Niema zâmbi cam acru:

— Mulțumesc de apreciere, zise ea.

— Cu multă plăcere. Uită-te acum și la a doua țintă.

Cea de-a doua țintă o făcu să se simtă ceva mai bine. În ambele cazuri încercase să-și împartă în mod egal gloanțele, între cap și piept. Treburile nu merseseră prea bine la prima țintă: erau doar trei gloanțe în zona capului. În pieptul celei de-a doua ținte, nimeriseră opt gloanțe, ceea ce însemna că trăsese bine. Ea îi vorbi lui John despre tactica pe care o folosisese.

— Renunță la a mai încerca să tragi în cap, o sfătui el. Într-o situație încordată, pieptul constituie o țintă mai mare, deci mai ușor de nimerit. Nu-i nevoie să-ți ucizi adversarul, ci doar să-l oprești. Acum să trecem la o altă armă.

— De ce?

— Pentru că nu poți ști niciodată ce armă vei avea. La un moment dat trebuie să te folosești de orice armă ai.

John vorbea de parcă ea ar fi urmat să facă o carieră în meseria aceea, își zise Niema cu arțag, dar se conformă, luă un HK și repetă tot șirul de exerciții. Întâmpină însă dificultăți cu cele două pistoale grele, Colt și Smith Wesson. Acestea erau atât de grele, încât Niema avu nevoie de întreaga ei putere și de ambele mâini pentru a reuși să nu-i tremure încheieturile. La prima încercare cu pistolul Smith Wesson, avu impresia că primise un pumn în gură.

Medina trecu iar în spatele ei și o apucă de încheieturi, pentru a o ajuta.

— Dacă n-o să fii lângă mine, n-o să mă descurc prea bine cu astea, murmură femeia printre dinții încleștați.

— Te descurci foarte bine. Fă însă pauze mai lungi între împușcături.

Abia acum înțelese Niema de ce acele pistoale mari erau supranumite tunuri de mână. Nu reuși toate loviturile, dar cele valide făcură în panourile de carton niște găuri cât toate zilele. După ce termină fii nevoită să-și maseze îndelung antebrațele, pentru a-și relaxa musculatura.

— Pentru astăzi e suficient, zise John. Te vor dura prea rău brațele, dacă mai continui.

— De acord, mormăi ea. Cred că nu prea am stofă de Rambo.

— Dar cine crezi că are? o întreabă John bănuitor.

Niema râse.

— Ce facem în continuare?

— Un antrenament, dacă ești pregătită.

Ea îl privi curioasă.

— Ce fel de antrenament?

— Un antrenament în care te voi învăța cum să ai grijă de tine.

— Țin să-ți aduc la cunoștință că deja am început să iau vitamine și că îmi hidratez pielea.

— Faci pe grozava. John chicoti, și-i înconjură umerii cu brațul. Vom fi o echipă nemaipomenită.

— Pentru o perioadă limitată, preciză ea, străduindu-se să nu dea importanță faptului că inima începuse să-i bată mai repede. Nu avea intenția să revină în acel gen de activitate, nici în regim permanent și nici ocazional. Ceea ce urma era o misiune singulară.

Medina îi permise să aibă ultimul cuvânt, însă ea sesizase zâmbetul abia perceptibil rapid reprimat, care îi spunea că el avea cu totul alte intenții, în ceea ce o privea. Acest lucru era la fel de îngrijorător ca și misiunea în sine.

Spre bucuria ei, John nu forță nota în timpul antrenamentelor. Locul în care o dusesse el nu era o sală de gimnastică, ci un hambar abandonat, situat la circa cincizeci de kilometri sud de Washington. Și totuși, acolo se aflau aparate de forță, haltere, saci de box și o saltea foarte mare din buret, cu grosimea de aproximativ treizeci de centimetri.

— Nu e suficient de groasă, remarcă Niema.

— Ba e destul de groasă. N-am de gând să te arunc în cap.

John își scoase pantofii.

— Nu pentru cap îmi fac griji, ci mi-e teamă să nu-mi rup târțița.

Urmându-i exemplul, Niema se descălță și ea.

— Îți promit că voi avea mare grijă de târțița ta.

Medina se ținu de cuvânt. Antrenamentul nu conținu nici aruncări și nici piedici.

— Regula numărul unu: nu încerca să dobori pe nimeni, nu ești îndeajuns de pregătită pentru asta. Tot ce poți face este să eviți să te doboare alții. În consecință, ne vom concentra asupra acestui aspect. Ai de partea ta avantajul elementului- surpriză, deoarece ești mică...

— Nu sunt câtuși de puțin mică.

John privi exasperat tavanul sălii.

— Ești mai mică decât majoritatea bărbaților, se corectă el.

— Dar sunt vânoasă.

— Bine, ești vânoasă, râse John. Nu-mi dau seama unde anume ești tu vânoasă, dar te cred pe cuvânt. În schimb arăți ca...

De data asta, își dădu ea ochii peste cap.

— Știu, știu, arăt ca un înger.

— Nu-ți place asta, nu? Atunci să zicem că arăți ca o adevărată doamnă. Arăți de parcă niciodată nu te-ai murdărit, n-ai transpira, n-ai înjura.

— Cine nu e gata, îl iau cu lopata, bodogăni Niema.

— Și nu pari, nici pe departe, chiar atât de încăpățânată precum ești.

— Nu sunt deloc încăpățânată, sunt doar pedantă.

— Și cum îți spuneam, rânji el, arăți ca o savarină, cu multă frișcă imaculată. Ca o savarină angelică, princiară. În consecință, orice tip care va pune mâna pe tine nu se va aștepta la altceva decât la un hohot de plâns.

Ajungând la concluzia că deja îl blagoslovese destul, ea făcu două-trei mișcări pentru a se încălzi și zise:

— Bine, atunci învață-mă cum să-l fac eu pe el să plângă.

— O să mă rezum la a te învăța cum să eviți să fii prinsă.

Datorită cursului de apărare antiviol pe care îl urmase, Niema cunoștea deja câteva dintre elementele de bază ale autoapărării. John o puse la curent cu majoritatea procedeele de parare în caz de atac. O învăța cum să scape din strânsoarea cuiva care ar fi înșfăcat-o din față, ridicându-și brațele, cât putea ea de iute, între brațele agresorului. O

lovitură rapidă, cu brațul încordat și cu podul palmei, în nasul cuiva, s-ar putea nu să-l omoare, însă să-i producă o durere puternică. La fel și lovitura cu ambele palme făcute căuș, aplicată peste urechea adversarului, care se solda cu spargerea timpanului. O lovitură puternică, aplicată în ochi sau în gât, cu degetele încordate, l-ar fi scos pe atacator, pentru o vreme, din circulație.

El îi arată locul cel mai vulnerabil de la gât, care viza traheea. Fără un ajutor medical imediat, cel lovit astfel putea muri. Chiar dacă ea nu va izbuti să lovească suficient de puternic, procedeul, corect efectuat, l-ar fi năucit pe adversar.

Cei doi se antrenară pe saltea, imaginând diverse situații și scenarii posibile. În mod inevitabil, antrenamentul presupunea contactul fizic. Niema se strădui să ignore senzațiile generate de atingerea trupului musculos al lui John, de brațele lui care se încolăceau în jurul ei în diverse prize.

Munciră din greu până Niema începu să respire cu dificultate din cauza oboselii.

— S-o strig pe mama? îl întreabă ea în cele din urmă.

— Ne putem opri, când simți că nu mai poți.

— Bine. Să-mi spui tu când să ne oprim.

— Nu vreau să ai febră musculară. Trebuie să ne antrenăm în fiecare zi, pentru a-ți consolida puterea și rezistența, și n-o vom putea face dacă te vor dura mușchii.

John părea sincer îngrijorat, așa că Niema spuse:

— Nu, nu cred că mă vor dura mușchii, însă sunt de acord să facem o pauză.

— Găsești apă în frigider. Eu o să trag puțin de fiare, până te odihnești tu.

Niema luă o sticlă cu apă rece din frigiderul hodorogit care zăcea într-un colț al sălii, și se așeză pe saltea, ca să-l urmărească pe John. Când acesta își scoase tricoul, Niema își întoarse privirea și luă o înghițitură de apă. Un bărbat dezgolit până la brâu nu era ceva neobișnuit însă. bărbatul respectiv era John Medina și nu era câtuși de puțin un om obișnuit.

Niema se lungi pe saltea și închise ochii, pentru a nu se mai lăsa tentată să-l privească. N-ar fi putut să existe nimic între ei, în afara

relațiilor strict profesionale. El era un superspion, ea muncea într-un birou, deci aveau stiluri de viață diametral opuse. Dar cu toate astea, într-un moment de rătăcire, ei îi trecu prin minte ideea unei scurte aventuri cu el.

Oare cum ar fi fost? În ziua aceea, se simțise bine în compania lui, chiar și atunci când o enervase. John o provoca permanent. Se simțea obosită, însă sângele parcă îi curgea altfel prin vene, dându-i o senzație pe care n-o mai simțise de foarte mult timp. Oare prezența lui reușise să producă în ea acea schimbare fundamentală, sau ea se datora misiunii în care urma să plece? Oare nu cumva John se identifica cu acea acțiune, și nu mai era în stare să separe lucrurile?

Niema își simțea trupul vibrând, după acel antrenament cu el. De câteva ori John îi atinsese antebrațul, sfârcurile, îi pusese mâinile pe picioare și pe șolduri. Corpul lui se frecase de al ei și, de câteva ori, în timp ce erau încleștați în luptă, unul dintre picioarele ei ajunsese între ale lui.

Niema se întoarse cu fața în jos și își cuprinse capul între brațe. Pe John Medina scria cu litere de-o șchioapă „Zonă periculoasă”, și ea ar trebui să ia în considerare acel avertisment. Deja risca mai mult decât își putea permite.

— Savarina mea angelică, ar fi momentul să ne întoarcem la treabă, îi strigă el în timp ce făcea de zor tracțiuni în brațe.

— Pe dracu' savarină, i-o reteză ea, ridicându-se sprintenă în picioare.

9

Vila lui Ronsard, din sudul Franței

Louis Ronsard nu credea în ceea ce nu putea vedea cu ochii lui, și nici atunci nu era convins. Din experiența lui, încrederea era o marfa pentru care trebuia să plătești un preț mult prea mare.

Avea încredere în sora lui, Mariette, de care era sigur că nu i-ar fi făcut niciodată rău în mod intenționat, însă și ea putea fi uneori la fel de inconștientă, pe cât era de încântătoare. În consecință, el nu-i dezvăluia nimic legat de afacerile lui. Prin forța împrejurărilor, el încredința doar câtorva angajați de-ai lui unele date cu privire la afaceri, dar le verifica viața personală și starea financiară, pentru a descoperi o eventuală fisură

care ar fi putut reprezenta un pericol potențial pentru el.

Angajaților lui le era interzis cu desăvârșire consumul de droguri, de exemplu, însă Ronsard nu-și făcea nicio iluzie că aceștia respectau interdicția doar pentru că el hotărâse acest lucru. Prin urmare, îi obliga să facă teste antidrog, de la cel mai umil, până la cel mai important.

Era conștient că evolua pe muchie de cuțit. Oamenii cu care încheia zilnic afaceri nu erau niște cetățeni respectabili. După părerea lui, erau fie fanatici, fie psihotici, fie câte puțin din ambele variante în același timp. Ca atare, trebuia să discearnă care dintre ei depășea limita admisibilă a dezechilibrului.

Exista doar un mod de a face afaceri cu asemenea oameni: cu extrem de multă precauție.

Ronsard nu obișnuia să facă înțelegeri cu oricine. Maniacul care voia să pună o bombă la vreo școală, ca o formă de protest în sprijinul păcii în lume, nu avea nicio șansă să-și procure de la el bomba sau materialele aferente confecționării ei. Până și în lumea teroriștilor trebuia să existe anumite standarde, nu? Ronsard prefera ca parteneri de afaceri organizații consacrate, care puteau avea ulterior nevoie de serviciile lui, și care nu l-ar fi trădat cu prima ocazie.

În ceea ce-l privea, era deosebit de punctual în privința termenelor de livrare. Nu cerea niciodată nimic în plus față de comisionului stabilit conform înțelegerii. Ronsard știa că beneficiile depindeau în mod direct de seriozitatea de care dădea dovadă. Pentru a fi considerat demn de toată încrederea, el făcea eforturi extraordinare pentru a se asigura că nu avea să se întâmple ceva neprevăzut, indiferent de valoarea transportului. Ca urmare, afacerile lui se dezvoltaseră, iar conturile bancare, atât cele din Elveția cât și cele din Insulele Cayman, erau perfect sănătoase.

Obișnuit să fie extrem de grijuliu, orice lucru ieșit din comun îl făcea să devină prudent. La fel s-a întâmplat și în cazul telefonului pe care-l primise în acea dimineață, pe linia privată, al cărei număr era cunoscut de foarte puțini oameni.

— Așa deci, murmură ca pentru sine Ronsard, pe când se lăsa pe spate în scaunul său, răsucind între degete o țigară de foi aromată, pe care o scosese dintr-o cutie din lemn de santal, aflată pe biroul lui.

— Deci? Cara Smith, secretară și om de încredere - omul cel mai de

încredere, după cum îi plăcea ei să se autointituleze

Îl privi lăsând baltă computerul pe care urmărea numeroasele investiții ale șefului ei. Atunci când Ronsard primise informațiile pe care le ceruse despre ea, fusese surprins să afle că Smith era numele adevărat al femeii și că era originară chiar din localitatea denumită, absolut aiurea, Waterloo, din statul Kansas.

— Am primit o solicitare neașteptată din partea unui... grup.

Dintre toate ființele de pe pământ, Cara era persoana care cunoștea cel mai bine aversiunea lui față de lucrurile neașteptate. În același timp, îl cunoștea foarte bine, astfel încât remarcă imediat că telefonul primit îi stârnise interesul. Ceva îl intrigase, căci altfel ar fi refuzat din start afacerea.

Ea se întoarse înspre el cu scaunul rotativ și își încrucișă picioarele lungi.

— Sub numele de...?

— Temple.

Ochii ei albaștri deveniră și mai mari.

— Aoleu!!

Femeia era atât de americană, își zise el, dar îi preluă exprimarea lipsită de eleganță:

— Aoleu, într-adevăr.

Temple, cunoscut numai sub acest unic nume, era doar o umbră, în și-așa mohorâta lume a teroriștilor. Numele lui fusese rostit în legătură cu mai multe asasinate și atentate cu bombă. Individul nu-și alegea la întâmplare țintele, doar pentru a produce panică. El putea prăbuși o întreagă aeronavă, dacă o persoană din respectiva cursă reprezenta ținta sa. Nimeni nu știa dacă făcea parte din vreo organizație ori dacă lucra de unul singur. În ce-l privea, nimeni nu putea spune că-i cunoaște intențiile. Temple era o veritabilă enigmă, însă Ronsard nu se dădea câtuși de puțin în vânt după enigme. El prefera să știe cu cine și cu ce avea de-a face.

— Și ce vrea?

— Vrea RDX-a.

Spre marea lui ușurare, ea nu-i răspunse cu un alt, Aoleu! " Nici măcar nu puse întrebarea legitimă: „Cum naiba o fi aflat Temple despre RDX-a?" Explozibilul fusese testat abia cu o săptămână în urmă și, cu

toate că se comportase exact așa cum fusese prevăzut, existența lui nu era cunoscută decât într-un cerc restrâns. Existau de altfel câteva probleme legate de producerea lui, probleme aflate în curs de rezolvare, cum ar fi tendința unora dintre loturi de a se descompune într-un ritm accelerat, cu consecințe neplăcute asupra celui care le manevra. Era vorba de o foarte delicată acțiune de echilibrare, de semi stabilizarea unui amestec instabil de componente, atât cât să i se poată regla viteza cu care se va descompune.

— Găsește-mi, te rog, orice informație disponibilă în legătură cu Temple, continuă Ronsard. Vreau să știu cum arată, unde s-a născut - absolut totul.

— Ai de gând să accepți așa ceva?

— Depinde. Bărbatul își aprinse trabucul, dedicându-se în exclusivitate acelui delicios ritual. Când capătul trabucului deveni incandescent, el savură subtilul parfum de vanilie. Va trebui să-și schimbe hainele înainte de a se întâlni cu Laure; aceștia îi plăcea mirosul țigărilor lui de foi, însă fumul nu-i făcea bine.

Cara se întorsese la calculatorul ei și lucra cu rapiditate. Computerele erau ceva în care el nu avea încredere, așa încât nici unul dintre fișierele lui personale nu se afla în calculatorul pe care îl utiliza Cara și care era conectat la acel univers electronic botezat de către americani Web. Existau, desigur, programe de încifrare, însă acestea erau mai tot timpul decodificate. Tot felul de adolescenți piratau chiar și cele mai sigure fișiere ale Pentagonului; corporațiile cheltuiau miliarde de dolari pentru securizarea propriilor calculatoare și, în ciuda acestui fapt, datele se scurgeau precum apa dintr-un ciur. Unicul calculator sigur era, după părerea lui, cel care nu era conectat la nimic altceva - unul aidoma celui aflat pe biroul lui, în care își ținea fișierele proprii. Ca o precauție suplimentară, Ronsard își schimba cu regularitate parola, alegând la întâmplare câte un cuvânt dintr-un exemplar cu colțurile îndoite al cărții *Povestea celor două orașe*, de Charles Dickens, exemplar pe care îl ținea în permanență pe masa lui de lucru. El chiar citea, din când în când, din acel volum, mai ales pentru a evita eventuala suspiciune a Carei în legătură cu prezența continuă a acestuia pe biroul lui. Obişnuia să întoarcă pagina din care își alesese cuvântul- parolă și să lase cartea deschisă, cu fața în jos, ca și când ar fi fost total lipsită de importanță.

Nici sistemul lui nu era perfect. El își modifica atât de des parola încât uneori uita ce cuvânt alesese. De aceea lăsa cartea deschisă pe masă. Dacă se afla cuvântul în text îl recunoștea imediat.

— De unde este Temple? se interesă Cara. Nu găsesc nimic despre el. Am nevoie de date mai amănunțite.

— Cred că din America, dar umblă zvonul că, în ultimii zece ani, ar fi locuit în Europa. Încearcă la Scotland Yard.

Femeia oftă, și se concentrează asupra tastaturii.

— Din cauza unor treburi ca asta, o să fiu într-o bună zi arestată, bombăni ea.

Ronsard zâmbi. Îi plăcea Cara. Femeia știa exact în ce constau afacerile lui, însă reușea să se poarte de parcă ar fi lucrat la o firmă oarecare, perfect legală. Personalitatea lui n-o intimidă și, în ciuda faptului că în domeniul lui de activitate era necesar un anumit grad de dominare, atitudinea ei nu-l deranja.

Din fericire, Cara nu se îndrăgostise de el. Ronsard cunoștea femeile, cunoștea efectul pe care îl avea asupra lor, însă Cara îi spusese deschis că, deși îl plăcea, nu o interesa câtuși de puțin să se culce cu el. Ronsard răsuflase ușurat.

Cara avea diverși amanți, cel mai recent fiind Hossam, bodyguardul lui egiptean, care fusese de-a dreptul obsedat de blonda înaltă, din prima zi în care o văzuse. Ronsard nu putea decât să sperie că Hossam n-avea să-și piardă uzul rațiunii și să se lase pradă temperamentului său de arab din Orientul Mijlociu, atunci când zeița lui blondă își va pierde interesul față de el.

— La dracu', mârâi Cara, tastând furioasă.

Computerul Scotland Yard-ului se dovedea recalcitrant, își zise el.

— La dracu'! răcni ea după încă un minut și îi dădu o palmă monitorului. Tâmpiții au mai adăugat ceva la sistemul lor de securitate.

Cara începu să blesteme în șoaptă, în timp ce se căznea să pătrundă în baza de date a Scotland Yard-ului. Ronsard aștepta, pufăind din trabuc. Din fericire, mormăielile Cărei erau doar pe jumătate inteligibile deoarece, pe măsură ce lucra, calitatea limbajului ei se deteriora într-o măsură alarmantă.

Ronsard ridică din sprâncene, atunci când ea se sculă de pe scaun și începu să se fâțâie, plină de draci, prin birou, gesticulând și dând

mărunt din buze, de parcă s-ar fi certat cu ea însăși.

— Bine, o să încerc și altfel, zise ea în cele din urmă și își reluă locul pe scaun. După zece minute de muncă febrilă, Cara se rezemă de spătar, cu o expresie de încântare pe față.

I-am păcălit pe idioți. Hai să vedem ce găsim la „Temple, prenumele necunoscut”.

Pe ecran se deschise un fișier. Cara dădu comanda de printare, iar imprimanta se trezi la viață și scuiă o singură coală de hârtie.

— Nu e cine știe ce, șopti Ronsard, în timp ce ea se ridică să-i aducă hârtia. Încearcă și la FBI; dacă este american, s-ar putea ca ei să aibă mai multe date despre el.

Ronsard începu să citească. Scotland Yard-ul nu avea prea multe date certe despre Temple. Se „presupunea” că lucrase cu Baader-Meinhoff, din Germania. „Se presupunea” că fusese asociat cu terorismul spaniol din Țara Bascilor. „Se presupunea” că avusese legături și cu IRA. În mod evident, Scotland Yard-ul „presupunea” multe în legătură cu Temple, însă știa foarte puține.

Temple era american sau canadian, „se presupunea”, și avea între 35 și 45 de ani. Locul de reședință nu se cunoștea.

Deși informațiile erau cât se poate de vagi, îi ofereau, totuși, un punct de plecare, își zise Ronsard. El avea legături în toată Europa. În cazul în care cineva din cele trei organizații menționate avea mai multe date despre Temple, pentru el nu era o problemă să între în posesia lor.

Cara mormăia și înjura de mama focului, în timp ce încerca să între în baza de date a FBI-ului. Când Ronsard auzi din gura ei un triumfător „Aha!”, își dădu seama că izbutise.

— Ei, la dracu’, avem și o fotografie! rosti ea uimită. Nu e ea prea reușită, căci are fața pe jumătate ascunsă, însă tot e ceva.

Ronsard se ridică de la birou, traversă încăperea, se aplecă peste scaunul Cărei și privi ecranul monitorului.

— Poți s-o mai mărești? o întreabă el studiind cu atenție imaginea ștearsă și neclară a unui bărbat brunet care tocmai se urca într-o mașină.

— Pot s-o măresc, dar nu voi obține decât ceea ce a prins aparatul de fotografiat, adică jumătate de față.

— Are un inel la mâna stângă. Este cumva o verighetă? Interesant, își zise Ronsard. Nu-l intriga faptul că Temple ar putea fi căsătorit;

asemenea lucruri se întâmplau și în lumea teroriștilor. Ceea ce îl amuza era faptul că personajul purta un astfel de simbol convențional.

În fotografie apărea un bărbat brunet, destul de înalt, ținând cont de mașina lângă care se afla. Fața parțial întoarsă oferea o imagine mai clară a urechii lui stângi. Fotografia putea fi făcută oriunde; nu se vedeau plăcuțele de înmatriculare ale mașinilor din apropiere. Nu se putea desluși nici măcar marca mașinii în care urma să urce persoana. Clădirea de cărămidă roșie din fundal era la fel de anonimă; nu exista nicio inscripție care să-i ofere vreun indiciu asupra locației.

— O să printez datele, în timp ce măresc imaginea, spuse Cara, punând din nou la lucru imprimanta.

FBI-ul avea mai multe informații decât Scotland Yard-ul, ceea ce ilustra în mod strălucit „strânsa colaborare dintre cele două servicii. Ar fi trebuit ca datele deținute de către FBI, despre un terorist internațional, să le aibă și Interpolul, iar cele deținute de Interpol să le aibă și Scotland Yard-ul. Aceasta era rațiunea de a exista a Interpolului. FBI-ul ascundea însă informațiile, și Ronsard se întreba de ce.

— Temple, citi el. Prenume Josef sau Joseph. Locul nașterii: necunoscut. Identificat prima dată la Tucson, Arizona, în 1987. Disparut, reapărut în 1992, la Berlin. Păr șaten, ochi albaștri. Semne particulare sau cicatrice: pe omoplatul stâng, o cicatrice în diagonală, lungă de aproximativ zece centimetri, presupusă urmă de cuțit sau de alt obiect ascuțit. Un cuțit în spate, se gândi Ronsard. Acest domn Temple chiar că a avut o viață interesantă. Căutat pentru interogare, în cazul unui atentat cu bombă la tribunalul din Tucson, Arizona, în 1987 și pentru deturnarea unui camion NATO, plin cu muniție, în Italia, în 1992. Ronsard înălță din sprâncene. Crezuse că are date la zi despre lumea în care se învârtea, însă nu auzise nimic despre vreo deturnare NATO. Și lista continua. Una peste alta, FBI-ul îl căuta pe Temple pentru a fi interogat în legătură cu cincisprezece incidente diferite.

Se bănuia că Temple lucra independent, nefiind afiliat la vreo organizație cunoscută. E un asasin profesionist, își zise Ronsard; nu ucidea din plăcere sau din motive personale, ci pentru cei care îi cumpărau serviciile, probabil la un preț piperat. Din lista incidentelor în care era considerat principalul suspect, Ronsard trase concluzia că niciuna dintre țintele lui nu fusese „comodă”. Ori el știa că, cu cât mai

dificilă era ținta, cu atât mai scump costau „serviciile” lui Temple.

Oare cine îl plătea de data asta? Cine auzise de RDX-a și îl angajase pe Temple pentru a-l procura? De ce nu l-au abordat direct și l-au folosit pe Temple drept intermediar? Trebuia să fie cineva care ar fi avut prea mult de pierdut, dacă identitatea i-ar fi fost deconspirată.

— Nu este o verighetă, îi spuse Cara, printând fotografia mărită.

Ronsard apucă foaia imediat ce aceasta ieși din imprimantă. Femeia avea dreptate; inelul părea să aibă un desen deosebit, care reda niște frânghiuțe din aur împletite. Nu, nu erau frânghiuțe, ci șerpi. Pe inel se zărea un cap de șarpe.

Ronsard remarcă faptul că lobul urechii stângi a domnului Temple era perforat. Cercelul de aur, deși discret, apărea clar în imaginea mărită. Cei care se aflau în spatele domnului Temple erau prevăzători, și doreau să rămână în umbră, însă Ronsard era la fel de precaut, la fel de prudent. În general nu-i plăcea să aibă de-a face cu necunoscuți.

— Cred că aș vrea să-l cunosc pe acest eteric domn Temple, șopti el.

10

Melean, Virginia

Niema opri soneria ceasului deșteptător, înainte ca acesta să-și fi terminat întreaga melodie, se ridică din pat și se îmbracă în echipamentul pentru alergat, după care intră în baie pentru matinala toaletă zilnică. În cele din urmă o porni agale spre bucătărie. Așa cum se aștepta, îl găsi pe Medina bându-și cafeaua.

— Nostim, n-am ce zice, bombăni el și Niema râse.

— Nu te bosumfla, replică ea. Văd că până la urmă ai izbutit să intri.

— E adevărat, dar am fost nevoit să escaladez ferestruica spălătoriei. M-am simțit umilit.

Și n-a făcut niciun zgomot, își zise Niema care avea un somn iepuresc, dar nu auzise absolut nimic.

— Presupun că ai păcălit, într-un fel sau altul, și senzorul de alarmă de la fereastră.

— Am blocat, în totalitate, sistemul antifurt. Ia-ți unul cu senzori de mișcare ori cu raze infraroșii, în locul ăstuia cu senzori de contact.

Niema se încruntă. Sistemul de alarmă o costase mai bine de o mie de

dolari, iar acum John o sfătuia, cu seninătate, să mai cheltuiască alte două mii.

— Ce-ar fi să fac la toate ușile și ferestrele ceea ce am făcut la ușa din spate? Tehnologia rudimentară pare să funcționeze chiar și acolo unde cea înaltă dă greș.

— Se poate și-așa. Bărbatul îi zâmbi, ridicând ceașca de cafea în semn de salut. Asta chiar că a fost o idee bună.

„Tehnologia rudimentară” era o categorisire eufemistică a operațiunii pe care Niema o adusese la îndeplinire în cazul ușii din spate. Ea cumpărase de la un magazin de fierărie două ivăre cu cârlig. Pe primul îl montase în maniera obișnuită, cu ochiul pe toc și cu cârligul pe ușă, în așa fel încât cârligul să se agațe de ochi pătrunzând de sus în jos. Pe cel de-al doilea însă îl montase invers, cu susul în jos, imediat sub primul, înșurubându-i ochiul în ușă și cârligul în toc.

Cu un singur ivăr închis, strecurând, printre ușă și toc, o carte de credit, lama unui cuțit sau un alt obiect subțire, oricine din afară putea împinge, în plan vertical, pentru a forța și a scoate cârligul din ochiul ivărului. Închizând însă ambele ivăre, unul de sus în jos, iar celălalt de jos în sus, metoda descrisă nu avea sorți de izbândă. Strecurând cartea de credit și împingând cu ea de jos în sus, persoana din afară ar acționa asupra ivărului care se închide de jos în sus, și ar împinge și mai bine cârligul în ochi, în loc să-l scoată. Venind de sus în jos, va acționa ivărul superior, tot în sensul închiderii sale, rezultatul fiind același.

Bineînțeles că o persoană foarte puternică ori cineva dotat cu un berbec ar putea scoate ușa din țâțâni, dar aceasta n-ar fi tocmai cea mai silențioasă cale de a pătrunde în casă. Niema era încântată că soluția ei simplă și ingenioasă funcționase, obligându-l pe John să se cațere și să între prin ferestruica spălătoriei.

Când ieșiră din casă, în loc să o ia la dreapta, înspre parc, Medina coti la stângă.

— Parcul se află în cealaltă direcție, îi spuse Niema după ce îl ajunsese din urmă și își potrivise pasul după al lui.

— Am alergat acolo, ieri.

— Să însemne asta că tu nu alergi niciodată de două ori pe același traseu sau pur și simplu te plictisești repede?

— Mă plictisesc, rosti vesel John. Mi se întâmplă frecvent asta.

— Mincinosule!

John răspunse cu un zâmbet, după care alergară în tăcere, de-a lungul străzii pustii. Pe cer nu se vedea nicio stea, iar aerul era umed, de parcă ar fi stat să plouă. Pe Niema o dureau puțin antebrațele, în urma ședinței de tragere din ziua precedentă, dar în rest se simțea excelent. Sângele îi circula mai repede prin vene, pe măsură ce pulsul i se accelera.

Alergau deja de o jumătate de oră, când o mașină dădu colțul străzii, îndreptându-se către ei. Mașina rula încet, de parcă șoferul ar fi căutat ceva. John o luă pe Niema pe după mijloc și o împinse la adăpostul unui copac. Ea își reținu un strigăt de surprindere, când el o lipi de trunchiul copacului și o presă cu trupul lui. În aceeași clipă zări strălucirea cenușie a armei din mâna stângă a bărbatului. Își țină răsuflarea și își lipi fața de scoarța aspră a arborelui.

— Doi bărbați, șopti John. Probabil că sunt detectivi de la agenția particulară angajată de Frank.

— Probabil? Nu ești sigur?

— Nu, eu nu cunosc programul celor care te supraveghează, după cum nici ei nu știu că eu mă aflu aici. Probabil că te caută, fiindcă te-ai abătut de la ruta obișnuită a alergării de dimineață.

O cam deranja faptul că exista un program conform căruia era supravegheată. De asemenea, îi era ciudă când se gândea de câte ori în ultimii ani trecuseră pe lângă ea diverse mașini, la ora aceea matinală, iar ea se uitase după ele fără să bănuiască nimic. Dovedise atâta inconștientă, încât acum se simțea de-a dreptul stânjenită. Ar fi trebuit să fie pe fază.

Scoarța îi zgâria obrazul, iar sânii îi erau presați de trunchiul copacului.

— Mai ușurel, gemu Niema. Mă strivești.

John se retrase doi-trei centimetri, și mișcarea lui avu efectul scontat. El rămase ascuns îndărătul arborelui până când mașina ajunse la intersecția următoare. Abia apoi o eliberă pe Niema din strânsoare.

— Dacă tot sunt de-ai noștri, bodogăni ea, de ce nu i-ai lăsat să ne vadă?

Medina reîncepu să alerge în ritm susținut, și ea i se alătură.

— În primul rând, pentru că nu sunt sigur că erau de-ai noștri. În al doilea rând, pentru că nu vreau ca ei să mă vadă, și cu atât mai puțin să

mă vadă împreună cu tine.

— Ce mai bodyguarzi nătăfleți, bombăni Niema. Te-au lăsat să intri, prin efracție, în casa mea, două dimineți la rând.

— Nu erau prezenți în momentul în care am ajuns eu. Probabil că acum se aflau în trecere.

— De ce nu îi spui domnului Vinay să renunțe la supraveghere? Ar fi lucrul cel mai înțelept cu putință deoarece în cazul în care ai mai observa ceva suspect, am fi siguri că nu sunt ai noștri.

— S-ar putea să fac asta.

Probabil că mașina făcuse doar o tură, deoarece apărui din nou pe stradă.

— Prefă-te că mă urmărești, ca să vedem dacă vor încerca să te împuște, spuse Niema și o rupse la fugă, știind că nu se afla încă în raza farurilor. Ea își reținu un chicotit de satisfacție când îl auzi pe John înjurând printre dinți. Abia făcuse câțiva pași, când simți în spinarea ei o greutate și două brațe vânjoase care o înșfăcară și o puseră la pământ. Aterizară pe iarba catifelată de lângă trotuar, ea cu fața în jos, iar John deasupra ei. În întunericul de dinaintea ivirii zorilor, nu putea să-i remarce nimeni, dacă nu se mișcau.

John o ținut la pământ, în ciuda eforturilor ei de a se elibera.

— Vrajitoare mică ce ești, rosti el răsuflând din greu, de parcă s-ar fi străduit din răputeri să-și rețină un hohot de râs. Vrei să fiu omorât?

— Te țin în priză, Medina.

— Mai degrabă pe burtă, mormăi el, sculându-se în picioare și ajutând-o și pe ea să se ridice. Dacă s-ar fi uitat cineva pe fereastră și ar fi chemat poliția?

— Până ar fi sosit poliția, am fi dispărut de aici.

— Sper că te distrezi de minune, mârâi John.

Niema constată, oarecum surprinsă, că într-adevăr se distra de minune. Pentru prima dată după multă vreme, simțea că viața nu mai trecea pe lângă ea, că acum avea ceva important de făcut. Deși munca ei în domeniul dispozitivelor de ascultare nu era lipsită de importanță, nu-i oferea mari satisfacții. Acum se simțea utilă, plină de viață, întinerită. I se părea că în ultimii cinci ani pur și simplu hibernase. În tot acest timp făcuse zilnic jogging, însă până cu o zi în urmă nu conștientizase felul în care reacționa organismul ei la efort, îi plăcea să se antreneze cu Medina.

Deși nu era pasionată de armele de foc, se bucurase că învățase despre diversele tipuri de arme și despre felul în care trebuia să manevrezi fiecare pistol. Își descoperise propriile limite, după care și le depășise. Simțea nevoia să facă mai mult, să fie cât mai utilă, în aceasta consta atracția periculoasă a muncit de teren. Ea îi cunoscuse farmecul, rezistase timp de cinci ani tentației, însă acum surescitarea acționa asemenea unui drog. Nu știa dacă să-l urască pe Medina sau să-i mulțumească pentru că o readusese cu forța în munca asta.

Să fie oare îndeajuns cinci ani de penitență? Oare trebuia să treacă o sută de ani pentru a scăpa de sentimentul de neliniște și de vinovăție care o încerca în legătură cu moartea lui Dallas? Niema își pierdu pentru o clipă echilibrul atunci când își reaminti de câte ori alergase împreună cu soțul ei. De fiecare dată, după ce terminau alergarea, făceau duș împreună, și apoi se aruncau în pat iubindu-se pe săturate.

Ar mai fi fost oare Dallas atras de femeia care devenise ea în acești ultimi cinci ani, de femeia care se silise să devină? Sau s-ar fi simțit plictisit de nevoia ei de siguranță, de încercarea de a duce o viață lipsită de riscuri? Din păcate, nu avea cum să mai afle răspunsul la aceste întrebări. Dallas iubise riscul. Deși se dovedise un bărbat atent și delicat, el tânjise în permanență după pericole și provocări. Altfel nu s-ar fi înrolat în trupele de comando, și nu ar fi optat pentru cariera de agent independent. Ceea ce îl atrăsese pe Dallas era asemănarea dintre ei doi.

Medina simțea și gândea la fel ca Dallas. La fel ca el, căuta aventura.

În mintea ei răsună, limpede și tare, un clopoțel de alarmă. Una era să accepte atragerea ei în trepidanta lume a spionajului și cu totul alta să se lase din nou atrasă de un bărbat din acea lume.

Va trebui să țină garda sus, pentru că emoțiile ar putea-o copleși, în situații de mare stres, iar Medina era un bărbat frumos, chiar al dracului de frumos. Dacă la un moment dat el ar lăsa jos garda, rezultatul ar fi de-a dreptul devastator. John părea relaxat în prezența ei, dar nu-i scăpase niciun amănunt în legătură cu viața lui personală. Nu știa nimic despre el.

Niema simțise deja periculoșii fiori provocați de atracția fizică, în timpul contactelor directe de la antrenamente.

Nu cumva îl provocase spunându-i că vrea ca echipa de supraveghere să creadă că el o urmărea, pentru a-l determina s-o ia în

brațe și s-o trântescă la pământ? într-o clipă de luciditate, Niema își dădu seama că flirtase cu el. Hopa, își spuse ea. Pe viitor va trebui să fie mai prevăzătoare. Care viitor? Doar era vorba de o singură misiune, nu? Ei doi vor lucra împreună numai de data asta, după care se va întoarce la serviciul ei sigur, în timp ce el va dispărea din nou.

— Te întorci?

Niema privi cadranul fosforescent al ceasului pe care îl purta la mână. Alergau de mai bine de o oră. Din fericire, nu se deplasaseră în linie dreaptă, pentru că le-ar fi luat o altă oră să ajungă acasă. De fapt dăduseră de câteva ori ocol zonei, astfel că nu se îndepărtaseră la mai mult de un kilometru de casa ei. Se crăpa de ziuă și începuse să se vadă mai bine.

— Și dacă echipa de supraveghere continuă să mă caute?

— Așa ar trebui, pentru că altminteri... John nu-și termină fraza, dar Niema putea bănui ceea ce intenționase să spună: pentru că altminteri ar fi cazul să-și caute în altă parte de lucru.

— Te vor vedea, îl avertiză ea.

— Eu o iau pe alt drum. După ce vor vedea că ai ajuns cu bine, vor întrerupe supravegherea.

— Care e programul? Mai facem trageri?

— Da. Și exerciții de autoapărare.

Date fiind concluziile introspecției pe care și-o făcuse, Niema nu era sigură că un contact fizic direct în timpul antrenamentului reprezenta o idee bună.

— Credeam că nu e nevoie decât de elementele fundamentale.

— Nu trebuie să ne pierdem vremea cu fleacuri. Cine știe, poate că într-o bună zi o să-ți folosească ceea ce înveți acum. Apropo, astăzi îți vor fi livrate la domiciliu niște pachete în care vei găsi noua ta garderobă, câteva bijuterii și alte lucruri de care vei avea nevoie în misiune.

— Dar de ce o să am nevoie de o nouă garderobă?

— Asta face parte din acoperirea ta. Vei participa la recepții la ambasadă, în calitate de fiică a unor buni prieteni de-ai ambasadorului.

„Voi avea toalete luxoase”, se bucură Niema. De-abia aștepta acea parte a misiunii. Ca majoritatea femeilor, aprecia hainele de bună calitate.

— Să probezi totul, continuă el. Îmbrăcămintea trebuie să-ți vină perfect. Ceea ce nu ți se potrivește va fi schimbat sau modificat.

— Dar hainele nu vor putea fi returnate, dacă vor fi modificate.

— Nicio problemă, vei putea să le păstrezi. John privi în jur. Aici ne despărțim. O să ne întâlnim peste cinci minute. El o luă spre dreapta, grăbind pasul, de parcă n-ar fi alergat deja de mai bine de o oră, și scurtă drumul, trecând printre două case și sărind peste un gard, după care dispăru din raza ei vizuală.

Niema porni și ea. O dureau coapsele din pricina efortului, însă se forță să alerge și mai repede, de parcă s-ar fi luat la întrecere cu John, când trebuia doar să alerge ușor spre casă, pentru a fi văzută și astfel detectivii să știe că totul era în regulă. Își dădea seama că n-avea rost, dar continuă să alerge în ritm susținut. Se străduia să inspire adânc, în timp ce tropăia pe trotuar. Oricine ar fi văzut-o, și-ar fi închipuit că fuge de cineva, deși în spatele ei nu se afla nimeni.

În capătul străzii Niema observă mașina de supraveghere. Nu o văzuse bine în întuneric, însă farurile păreau să fie aceleași, iar în habitacul se aflau tot doi bărbați. Mașina era parcată lângă bordură. Niema trecu pe lângă ea ca o săgeată fără să se uite la cei doi bărbați. Când ajunse la o distanță de aproximativ douăzeci de metri de mașină, auzi motorul pornind. Se afla la două străzi depărtare de casa ei. Încercă să nu dea importanță mesajelor dureroase pe care le primea de la mușchii coapselor, și se strădui să-și mențină ritmul alergării. Ajunsă în dreptul casei, o luă de-a dreptul peste peluza din față, îndreptându-se spre ușa de intrare. Cu coada ochiului, zări mașina trecând cu viteză redusă. Descuie ușa și, gâfâind, aproape că se prăbuși în hol, întrebându-se dacă meritase să facă un asemenea efort. Inima îi bătea tare, iar urechile îi vâjâiau.

Dar oare, urechile ei vâjâiau? Se strădui să respire regulat, își ridică fruntea și ascultă cu atenție. Din baie se auzea cum curge dușul. Boscorodind în sinea ei, Niema merse să facă și ea un duș.

Niema stătea față în față cu Medina, pe salteaua din buret.

— Astăzi îți voi arăta câteva lovituri. Efectuate corect - și e nevoie de mult antrenament pentru asta -, loviturile în aceste puncte sunt mortale.

Niema se uită cu suspiciune la instructorul ei.

— De ce trebuie să știu așa ceva? O să fiu pusă în situație să fac față

într-o luptă corp la corp?

— Dacă aş fi crezut una ca asta, nu te-aş fi luat cu mine. Ți le arăt pentru orice eventualitate, și pentru că am timp la dispoziție. Bărbatul îi făcu semn să se apropie de el. Haide!

— Doar pentru că te plictisești, vrei să faci din mine un asasin bine antrenat?

— Nu vei fi un asasin, zâmbi John. Cel mult vei putea să imobilizezi pe cineva, pentru a putea s-o iei apoi la fugă. Ți- am spus că e nevoie de ani întregi de antrenamente pentru a le efectua corect. Doar accidental ai putea ucide pe cineva atingând, din întâmplare, un punct vulnerabil. John îi făcu din nou semn să se apropie.

Niema se apropie cu prudență, rămânând la o distanță la care el nu o putea atinge.

— Liniștește-te! în ședința asta nu vom executa lovituri. O să-ți arăt câteva puncte vulnerabile, și mișcările corespunzătoare pentru a ataca. Medina făcu un pas în față, o apucă de mână și o trase în mijlocul saltelei, înainte ca ea să se poată eschiva. Ce îți arăt eu acum face parte din Tai Chi. Sunt noțiuni de bază. Dim-Mak denumeste lovirea unui punct mortal și presupune cunoștințe asemănătoare acupuncturii. Să n-o folosești decât atunci când n-ai altă soluție, pentru că, după cum îți spuneam, s-ar putea ca din întâmplare s-o execuți corect. El îi ridică Niemei mâna și îi apucă degetele, ducându- i-le spre tâmpla lui. Aici. Chiar în acest punct. Pipăie-l.

— Îl pipăi.

— Chiar și o lovitură slabă, dacă nimerește acest punct, poate provoca greață, pierderi de memorie și uneori chiar moartea. John îi arătă, folosindu-se de degetele ei, modul în care trebuia efectuată lovitura. Era importantă poziționarea degetelor și obținerea unghiului corect de lovire. El o puse să repete mișcarea de câteva ori împotriva lui. La una din repetări ea îl atinse foarte ușor. John se îndepărtă și se aplecă în față tușind.

— Vai, Doamne, te rog să mă ierți! Niema se repezi la el și îl cuprinse cu brațele, încercând să-l susțină. Să chem ambulanța?

John scutură din cap, în sens de negare, se apăsă sub nas și se frecă dinspre coada ochiului către ureche. Ochii îi lăcrimau ușor.

— Mi-a trecut, spuse el îndreptându-și spinarea.

— Ești sigur? Poate că ar fi bine să te așezi.

— Mă simt bine. Se întâmplă mai mereu lucruri de felul ăsta, în timpul antrenamentelor.

— Să facem altceva, îi sugeră ea stingherită.

— Bine, hai să ne ocupăm, în continuare, de tâmplă.

— Eu mă refeream la judo, de exemplu.

— Da? Vrei să te apuci de arte marțiale? Ochii lui albaștri o priveau intens. El îi luă mâna și i-o duse la tâmpla lui. Uite! Aici! O lovitură puternică, exact în locul ăsta. Este un punct de KO. Dacă se fisurează o venă, adversarul moare în circa douăzeci și patru de ore, din cauza hemoragiei. Uite! John îi duse mâna sub sfârcul lui și îi arătă locul exact și poziționarea mâinilor. Cu asta, poți provoca instantaneu moartea.

— Nu încerc, rosti ea pe un ton categoric. Nu voi mai exersa pe tine.

— Bine. El îi apăsă palma în mijlocul pieptului său. Cu o lovitură în acest loc, poți provoca adversarului spasme și o paralizie a părții inferioare a corpului. Aici - el îi trase mâna mai jos, imediat sub stern -, o lovitură poate provoca agresorului un stop cardiac.

John nu se mai oprea! Însăpăimântătoarea lecție continuă. El o puse să repete mișcările până reuși să-și poziționeze corect mâinile, însă Niema avu grijă să nu mai folosească trupul lui drept sac de antrenament.

Într-un târziu, John propuse o pauză. Tocmai îi arătase câteva lovituri care provocau instantaneu diaree, și femeia își zise că ar trebui să le încerce pe o țintă vie. John se dădu înapoi, scuturând din cap și rânjind.

— Nici să nu-ți treacă prin cap! Ai fi în stare! Ești îndeajuns de furioasă pe mine, ca să faci asta.

— Să știi că sunt!

— Îmi vei mulțumi, dacă vei fi vreodată la înghesuială și vei dori să dobori pe cineva.

— Dacă se va întâmplă vreodată așa ceva, o să încerc să dau de tine ca să-ți povestesc pentru a te putea fuduli. Dar cred că voi prefera loviturile provocatoare de diaree, în locul celor cauzatoare de moarte.

John se duse să ia una dintre sticlele cu apă pe care le aduseseră cu ei. Îi desfăcu dopul și o duse la gură. Mușchii gâtului său vânjos jucau sub piele, în timp ce el înghițea cu poftă. Fără să vrea, Niema îl contemplă. Era conștientă de faptul că trebuia să fie precaută și să păstreze distanța, însă nu putu să nu admire acel mascul atrăgător. Pantalonii de trening

subțiri i se mulau pe fese și pe coapse, iar tricoul negru nu izbutea să ascundă contururile proeminente ale mușchilor pieptului și brațelor.

Pe Niema o străbătu un fior. Își dresе glasul și își desprinsе cu greu privirea. Apoi se întoarse cu spatele la John și schiță câteva mișcări de încălzire. Picioarele ei aveau nevoie de încălzire, după alergarea din acea dimineață. De altfel ar fi făcut orice ca să-și ocupe mintea cu altceva și să nu se mai gândească la trupul lui John Medina.

Trebuie să fiu atentă, își spuse ea, chiar foarte atentă!

— Ești gata de trageri? o întrebă John.

Niema gemu, îndreptându-se de spate. Oare în ce Dumnezeu se băgase?

În seara aceleiași zile, după un popas la magazinul de fierărie, unde Niema cumpărase întregul stoc de ivăre cu cârlig, pierdu două ore ca să și le instaleze. Doar ferestruica de la cea de-a doua baie rămase fără, deoarece gemulețul era mic și foarte sus plasat. Niema era curioasă să vadă dacă Medina va reuși să între pe acolo. Apoi se apucă să probeze hainele primite.

Totul era de cea mai bună calitate. Seturile de lenjerie intimă erau din mătase naturală, ca și ciorapii. Fiecare pereche de pantofi trebuia să fi costat peste două sute de dolari - și avea la dispoziție peste o duzină de perechi. Primise rochii pentru cocteil, rochii lungi, de seară, câteva taiorașe elegante, cu fustele mai scurte decât obișnuia ea să poarte, șorturi, tricouri lejere, bluze brodate, blugi, pulovere de cașmir, fuste. Nu lipseau nici bijuteriile: niște cercei cu perle, asortați cu un colier, un lăntișor de care atârna o rețea de diamante mici, brățări și lăntișoare de aur, precum și un splendid pandantiv din opal negru, cu cercei asortați. Niema așeză cu grijă setul de opal înapoi în cutia lui și privi încântată un inel cu diamant, în clipa aceea sună telefonul. Ea întinse o mână după receptor, ținând în cealaltă cutia cu pandantivul.

— Alo.

— Te-ai uitat la haine?

— La ele mă uit acum.

Ciudat. Deși nu mai vorbise niciodată la telefon cu Medina, îi recunoscuse imediat vocea.

— Ți se potrivesc?

— În bună parte.

- De restul mă voi ocupa eu mâine. Ai găsit pandantivul de opal?
- Tocmai l-am pus în cutia lui. Este cea mai frumoasă bijuterie pe care am văzut-o vreodată, rosti ea emoționată.
- În spatele pietrei, ascuns în montură, se află un emițător. Ai grijă să nu-l lovești. Ne vedem mâine dimineată.
- John închise telefonul. După ce auzi declicul, așeză și ea, încetișor, receptorul în furcă. Ultimele lui cuvinte puteau fi luate drept un avertisment, dat fiind obiceiul lui de a intra prin efracție, în casa ei. Niema zâmbi, cu gândul la geamlâcul de la cea de-a doua baie.
- Ooo, da, domnule Medina. Dar cu siguranță că ne vom vedea.

11

” Bingo! rosti încet John, punând receptorul în furcă. Ronsard mușcase din momeală. Conform instrucțiunilor sale, mesajul fusese trimis către un computer din Bruxelles; de unde cineva îl redirecționase către un computer din Toronto, pe care el îl accesase folosindu-se de o cartelă telefonică. Cartelele telefonice erau nedetectabile, astfel încât Ronsard nu avea cum să-și dea seama. Probabil că nici nu se aștepta să-i apară pe ecran numărul de telefon al lui Temple sau ca respectiva linie telefonică să fie detectabilă.

Acum trebuia să aibă grijă de sincronizarea evenimentelor. Mai întâi, trebuia s-o aducă pe Niema în raza de percepție a lui Ronsard și să vadă dacă aceasta va fi invitată la vilă. În cazul în care n-ar fi fost invitată, John urma să ajusteze planul. Dacă Niema va primi invitația, el nu va sosi la vila lui Ronsard decât după ce ea ajungea acolo.

Niema. Se simțiseră atât de bine împreună în ultimele zile, încât era deja înnebunit după ea. Tânjea s-o tachineze, s-o atingă în timpul lecțiilor de autoapărare. Probabil că își pierduse mințile, dacă se supunea unei asemenea torturi, însă ea îl încânta din toate punctele de vedere, și el se simțea de-a dreptul subjugat. Niema învăța repede, era o profesionistă, care reușea să facă față oricărei solicitări. Se amuzase în sinea lui, în acea dimineată, când făcuse duș în baie pentru musafiri din casa ei, știind că ea alergase pentru a ajunge acasă înaintea lui, și asta după o cursă care durase mai bine de o oră.

La rândul ei Niema descoperise că are pentru el niște sentimente care

înainte nu existaseră. În Iran ea nu-și dăduse seama cât de mult îl invidia el pe Dallas. John remarcase efortul pe care-l făcuse ea ca să nu-l privească după ce își scosese tricoul. Era încă prea devreme pentru a face pasul următor, așa că se străduise din răspuțeri ca ea să nu-și dea seama cât de excitat era când o atingea. Trebuia ca ea să conștientizeze faptul că se simte atrasă de el.

Altfel ar fi stat lucrurile dacă nu s-ar fi cunoscut dinainte. El n-ar fi avut nicio rețineră de a evolua în ritmul care îi convenea cel mai bine, în relația cu o femeie. Însă ei aveau niște amintiri comune; felul în care murise Dallas îi lega, dar în același timp îi separa. Niciun alt bărbat nu fusese în stare să treacă de acest zid, deoarece nu avusese cum să înțeleagă situația. El era cel care fusese împreună cu ea, în coliba aceea sordidă și rece, cel care îi văzuse fața albă și împietrită, în timp ce asculta ultimele cuvinte ale soțului ei; doar el sesizase sfâșietorul urlet mut din ochii ei. El era cel care o ținuse în brațe, atunci când izbutise, în cele din urmă, să plângă.

Iată de ce doar el putea dărâma bariera dezinteresului manifestat de Niema față de reprezentanții sexului opus. El putea face acest lucru pentru că o înțelegea, pentru că știa că în spatele aparențelor bătea inima unei femei dornice de aventură. El îi putea oferi emoțiile după care tânjea. Niema se trezise la viață, doar în câteva zile! Pur și simplu înflorise. Avusese nevoie de toată puterea voinței sale pentru a nu o lua în brațe și a-i spune tot ce simțea pentru ea.

Pentru o asemenea mărturisire era nevoie de un moment anume, iar acesta încă nu sosise. Ea nu se putea dărui altcuiva, încă îl mai iubea pe Dallas. Dar în curând lucrurile se vor schimba, va avea el grijă de asta.

Neliniștit, John se ridică în picioare și începu să patruleze prin încăpere, evitând, în mod reflex, fereastra. Nu-și amintea să-și mai fi dorit vreodată atât de mult o reacție favorabilă din partea unei femei, nici măcar din partea Veneției.

Brusc se opri și privi în gol, la fotografia înrămată, de pe perete. După cele întâmplate cu Veneția, poate că nici n-ar merita-o pe Niema. Și poate că Niema nici n-ar vrea să aibă de-a face cu el, dacă ar ști despre Veneția. Pe dracu', „poate”; era aproape sigur! Ar fi corect să-i povestească despre decedata lui soție.

John surâse. Un surâs trist. Dacă ar fi fost întotdeauna corect, probabil

că n-ar fi făcut multe din lucrurile pe care le făcuse în viața lui. Acum o dorea pe Niema și era hotărât s-o cucerească.

— Ai putea să urmărești traseul mesajului? o întreabă Ronsard pe Cara, care privea țintă la monitor, în timp ce tasta pe claviatură comenzile.

Ea scutură din cap, concentrată fiind asupra ecranului.

— Numai până la primul releu; apoi dispare în eter. Temple are un sistem de încriptare și de comutare al dracului de bun.

Ronsard se fâțâia prin birou. Era devreme, foarte devreme, însă el n-avea nevoie de prea mult somn, iar Cara își reglase programul după al lui.

— Parcă spuneai că tot ce apare pe computer lasă o urmă.

— Așa este, dar urma aceasta poate duce într-o fundătură. Poate că și-a programat primul releu cu un cod de autodistrugere, după transmiterea mesajului. Primul lui releu s-ar putea să nici nu fie un releu, ci doar o destinație. Nici tu nu crezi că Temple poate fi chiar așa de ușor de găsit.

— Nu, nu cred, șopti Ronsard. Apropo, unde ai găsit primul releu?

— La Bruxelles.

— Înseamnă că Temple ar putea fi în Europa.

— Nu neapărat. Poate fi în orice loc din lume, unde există o linie telefonică.

Ronsard rămase o clipă pe gânduri.

— Ai putea afla mai multe, dacă ai avea în față computerul respectiv?

— Sigur că da. Dacă nu e distrus hard-drive-ul.

— Presupunând că acesta este mijlocul lui obișnuit de legătură, nu cred că și-ar distruge linia de comunicație. Ar proteja-o prin încriptare, însă n-ar distruge-o. Dacă poți să descoperi locul în care se află computerul, voi trimite pe cineva să ți-l aducă.

Femeia se întoarse către monitor și începu să tasteze rapid.

Mulțumit că în curând computerul respectiv se va afla în posesia lui, sau mai degrabă în posesia Cărei, Ronsard se întoarse la masa lui de lucru. Laure avusese o noapte grea, iar el era obosit. Deși exista personal de specialitate care o îngrijea în permanență, atunci când nu se simțea bine ea îl voia alături pe tatăl ei. Indiferent unde ar fi fost și ce ar fi făcut dacă Laure avea nevoie de el, lăsa totul baltă și mergea la ea.

Ronsard încă nu parcursese corespondența din ziua precedentă, deși Cara i-o deschisese și i-o lăsase pe birou, începu să răsfoiască chitanțele și invitațiile. Ca de obicei, numărul invitațiilor îl depășea pe acela al chitanțelor. Primea multe invitații. În lumea afacerilor, relațiile reprezentau totul, chiar dacă nu erau tocmai legale. Foarte multe doamne își doreau să-l aibă ca invitat la reuniunile lor mondene. Era frumos, necăsătorit, enigmatic și provocator. Ronsard era conștient la modul cinic de propriile sale calități, ca și de foloasele pe care acestea i le puteau aduce.

— A! exclamă el, scoțând din teancul de scrisori o invitație tipărită pe o hârtie fină, de culoarea untului. Primul-ministru îl invita, cu toată cordialitatea, la. Nu se mai osteni să citească despre ce manifestare mondenă era vorba, ci se uită la dată. Asemenea întruniri mondene erau neprețuite. Încetase să se mai mire de marele număr de personaje economice, politice, sociale și de afaceri, din întreaga lume, care aveau nevoie de serviciile lui. Acestora le era mai la îndemână să îl abordeze la un bal de caritate ori la un dineu politic, pentru că, la urma urmei, aceasta era lumea lor, iar ei se simțeau în siguranță acolo. Cândva, fusese și lumea lui și el încă se mai simțea bine în ea deși știa că niciunde nu se mai afla în deplină siguranță.

— Am găsit, spuse Cara și îi dădu adresa.

Bruxelles.

Bărbatul în vârstă nu se deosebea cu nimic de un bătrân obișnuit. Avea o înălțime, o greutate și un ten dintre cele mai comune. Mergea alene și părea preocupat de ziarul pe care îl ținea în mână, până când ajunsese în fața unui anumit bloc de locuințe. Urcă cele două trepte, intră, ignoră liftul cu aspect cam șubred și o luă în sus pe scări, evitând astfel să întâlnească pe cineva.

La ultimul etaj al clădirii, adică la al treilea, descuie una dintre uși. În încăperea în care intră nu se afla nimic, cu excepția unui calculator aflat în funcțiune, calculator conectat, printr-un cablu, la priza de alimentare cu energie electrică și prin al doilea cablu, la o linie telefonică. Nu exista nicio imprimantă.

Lumina fusese programată să se aprindă și să se stingă, la intervale neregulate. Fereastra avea obloane. Uneori, el venea dimineța și deschidea obloanele, după care mai revenea de- abia după-amiază

târziu, ca să le închidă, pentru a da impresia că apartamentul era locuit.

Conform instrucțiunilor primite în acea dimineață, se îndreptă către computer și apăsă câteva clape ale tastaturii, pentru a intra într-un program denumit Norton Utilities. Programul avea o opțiune cu titlul: „government wipe”. Bărbatul apăsă din nou câteva taste, așteptă puțin și mai apăsă una, uitându-se la ecran, pentru a verifica executarea comenzii date.

După ce termină, își scoase batista și șterse bine tastatura computerului. La plecare procedă în același fel și cu clanța. N-avea să se mai întoarcă niciodată în acea încăpere austeră, care găzduia doar locatarul electronic.

Nimeni nu-l văzuse, nici la venire, nici la plecare.

Mai târziu, în după-amiaza aceleiași zile, în capătul străzii pe care era amplasată clădirea cu pricina, se opri o dubiță albă. Din ea coborâră doi bărbați, care o porniră agale pe strada îngustă; erau îmbrăcați ca niște lucrători oarecare, cu salopete pătate cu vopsea, deși în dubița lor nu se afla nici urmă de așa ceva.

Cei doi intrară în bloc și urcară pe scară, până la etajul al treilea. Odată ajunși pe coridorul strâmt și sordid, scoaseră de sub salopete pistoalele automate și se apropiară tiptil de ușa unui apartament. Unul dintre ei se poziționă de-o parte a ușii, cu arma pregătită. El dădu din cap către colegul său, care întinse cu prudență mâna și încercă să miște clanța. Pe chipul lor se putea citi surprinderea, atunci când ușa se deschise fără să se întâmple nimic.

Cei doi bărbați se uitară rapid în cameră. Încăperea era pustie. Cu toate acestea, ei își păstrară armele la îndemână, în timp ce verificară rapid toate ungherele. Nimic. Nu numai că nu era nimeni în cameră, dar nu exista niciun semn că ar fi locuit cineva acolo. Și totuși, computerul trona pe o ladă din lemn, torcând abia auzit. Ecranul monitorului era albastru.

Cei doi bărbați procedară ca niște profesioniști: se așezară în genunchi, verificară cu meticulozitate calculatorul și cablurile, atât pe cel electric cât și pe cel telefonic, până la prize, căutând ceva care i-ar fi putut interesa. Constatând că totul era în regulă, unul dintre ei îndrăzni și întinse mâna, închizând computerul. Ecranul se stinse și zumzăitul acela discret dispăru.

Cei doi bărbați scoaseră cu rapiditate cablurile din prize și înșfăcă calculatorul, pe care îl duseră la dubița lor.

Cara înota, când Ronsard o anunță că sosise computerul. Femeia ieși din piscină, și se aplecă, pentru a-și storce părul. Știa că Hossam o privea sorbind-o din ochi. Ea se prefăcu că nu-l observă, își înfășură un prosop în jurul mijlocului și cu un altul își făcu un fel de turban.

Bietul Hossam. Gelozia începea să o exaspereze. De altfel se cam săturase de el. Se plictisea rapid de amanții pe care îi avea, pentru că de îndată ce o vedeau în patul lor, afixau un comportament posesiv. Oare de ce nu puteau să se mulțumească doar cu pasionatele partide de sex pe care ea le oferea? Femeii nu-i plăcea să-i rănească, fiindcă ținea la toți, dar nu în felul în care și-ar fi dorit. Pe de altă parte, n-avea de gând să-și petreacă toată viața împreună cu un bărbat pe care nu îl dorea, numai pentru că îi era milă de el.

Ruperea relației cu Hossam se putea dovedi complicată, încă de la bun început, fusese pe deplin conștientă de toate deosebirile culturale care îi separau; însă inițial acestea dăduseră legăturii o vibrație emoțională suplimentară, dar cu timpul Cara ajunsese să se simtă de-a dreptul sufocată de prezența lui.

De fapt tot ce-și dorea ea era un mascul care să fie oricând la dispoziția ei, voia pe cineva care să accepte că șefa era ea, cel puțin în ceea ce privea viața ei. Într-un cuvânt, avea nevoie de independență.

Adevărul era că niciun mascul, cu excepția lui Ronsard, nu îi stârnise un interes la fel de mare precum treziseră calculatoarele - Cara era suficient de înțeleaptă ca să-și dea seama că Ronsard nu era genul de bărbat statornic. Îl plăcea, însă nu era ceea ce îi trebuia ei. Dar, poate că ceea ce îi trebuia nici nu exista. Poate că va sfârși prin a deveni una dintre acele excentrice doamne în vârstă care călătoresc pe tot globul. Aproape că o încânta această perspectivă.

Hossam se apropie și își puse o mână pe brațul ei.

— Vrei să vii diseară în cameră la mine?

— În seara asta, nu, răspunse femeia, îndepărtându-se cât de firesc putea. Domnul Ronsard a adus un computer pe care vrea să-l investighez, așa că voi avea de lucru toată noaptea.

— Atunci, poate mâine.

— Știi că nu pot promite așa ceva, atâta vreme cât habar n- am ce

program voi avea.

— Mărită-te cu mine, și nu vei mai fi nevoită să muncești.

— Dar mie îmi place să muncesc, replică ea. Noapte bună. Cara îl părăsi în mare grabă, mai înainte ca el să apuce s-o oprească. Insistența lui începuse s-o obosească. Situația devenea de-a dreptul delicată. Își zise că ar trebui să-i ceară lui Ronsard să-l transfere pe Hossam în altă parte, cu o altă însărcinare, dar nu-i venea să facă una ca asta; în definitiv, Hossam nu făcuse altceva decât să fie el însuși. Nu merita să fie pedepsit pentru asta.

Cara merse direct în camera ei ca să se îmbrace și să-și aranjeze părul. Dacă ar fi fost în State, s-ar fi dus direct în birou, în costum de baie, însă Ronsard era extrem de european în privința etichetei. De fapt îi plăcea acest lucru. Era amuzant să respecți anumite standarde.

Ronsard o aștepta. Părul lung și negru strâns la spate într-o coadă conferea figurii sale un aer ușor exotic. Purta niște pantaloni negri și o cămașă albă, îmbrăcămintea lui cea mai puțin conformistă.

— Cadoul meu pentru tine, rosti el, indicând printr-o mișcare a capului aparatul care se afla pe masa ei de lucru.

Femeia puse calculatorul în priză, se așeză în fața lui, îl porni și accesă fisierul, dar nu apăru nimic. Cara repetă încercarea, dar ecranul rămase albastru.

— Hopa!

— S-a întâmplat ceva? o întreabă Ronsard, apropiindu-se.

— A fost șters totul.

— Șters?

— Da. Poate că n-a fost folosită decât comanda C-prompt. În acest caz, ar mai putea exista ceva date pe hard-drive.

— Și dacă nu a fost folosită comanda asta?

— Dacă a fost folosită comanda „government wipe”, atunci n-a mai rămas chiar nimic.

— Comanda „government wipe” ...

— Chiar așa. Dacă vrei ca guvernul să nu găsească ceva, te folosești de comanda „government wipe”. Poate fi găsită în Norton Utilities.

Ronsard ridică o mână.

— Nu mai intra în amănunte. Cât timp îți ia să afli ce tip de comandă a fost utilizat?

— Nu prea mult.

Bărbatul așteptă răbdător cât timp ea intră în hard-drive și începu să caute date.

Nu mai exista nimic. Totul era la fel ca în ziua în care computerul ieșise de pe linia de asamblare.

— Absolut nimic, spuse ea iritată.

Ronsard îi puse o mână pe umăr, în semn de consolare.

— De fapt, mă și așteptam la așa ceva.

— Atunci, la ce bun tot efortul de a aduce înapoi calculatorul?

— Pentru că voiam să-l cunosc pe domnul Temple. Dacă ar fi fost neglijent și ar fi lăsat ceva date pe computer, poate că naș fi intrat în combinație cu el. Dar din câte observ... Ronsard ezită, zâmbi și continuă: Cel puțin am aflat că el este aproape la fel de prevăzător ca și mine.

— Aproape?

— Nu eu mă deplasez la domiciliul său, rosti din vârful buzelor Ronsard. Vine el la mine.

--Te cheamă Niema Jamieson, spuse Medina, întinzându-i pașaportul, permisul de conducere și cârdul de asigurări sociale.

Ea privi actele, cu interes și în același timp cu neîncredere.

— Niema? îl întreabă ea.

— Ai un nume atât de neobișnuit, încât ai putea gafa, în cazul în care ai fi nevoită să răspunzi la oricare altul. Cel mai bine este să nu te îndepărtezi prea mult de numele real.

— Așa stau deci lucrurile, domnule Darrell Tucker? murmură Niema.

Bărbatul schiță un surâs, drept răspuns la împunsătura ei.

— Eu m-am folosit de atâtea, încât am epuizat tot stocul de nume asemănătoare.

Niema deschise pașaportul. Se afla acolo fotografia ei, precum și câteva pagini pline cu tot felul de ștampile. Potrivit pașaportului primit, numai în cursul anului trecut, călătorise de două ori în Marea Britanie, o dată în Italia, o dată în Elveția și o dată în Australia. Niema Jamieson era, în mod neîndoielnic, o persoană foarte umblată prin lume.

Permisul de conducere părea la fel de autentic. Posesoarea lui domiciliu în New Hampshire și se numea Niema Price Jamieson.

— Al doilea nume al meu este Price? întreabă ea, parcă nevenindu-i să creadă.

— Este numele tău de fată. Părinții tăi sunt vechi prieteni cu familia soției ambasadorului.

— Văd că sunt căsătorită.

— Vădುವ. John o privi țință, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să ridice obiecții în legătură cu o legendă de acoperire care avea atâtea asemănări cu propria ei viață. Soțul tău, Craig, a murit acum doi ani, într-un accident nautic. Nevasta ambasadorului - apropo, o cheamă Eleanor - a insistat să vii la ei, la Paris, în vacanță.

Niema tăcea. Cu atâtea detalii asemănătoare celor din propria ei viață, povestea era mult mai ușor de ținut minte.

— Dacă Ronsard mă invită acasă la el și îmi cercetează trecutul, peste ce va da?

— Va descoperi că ești exact cine pretinzi a fi. Va găsi articole mondene în care se află menționat numele tău, chiar și un articol despre moartea lui Craig Jamieson, în care se vorbește despre Niema, văduva lui îndurerată. Să n-ai nicio grijă, acoperirea ta va rezista oricăror exigențe.

— Dar în privința ambasadorului și a soției lui? Cei doi știu că nu sunt o veche prietenă de familie.

— Bineînțeles că știu, însă ei sunt obișnuiți cu acoperirile. Știi și tu cât de mulți membri ai Agenției se află în ambasadele noastre. E o treabă de rutină.

— În cazul ăsta, de ce nu m-ar suspecta Ronsard și pe mine?

— Deoarece tu nu faci parte din personalul ambasadei. Crede-mă, ei au cunoștință, sau măcar au o idee despre cine dintre cei aflați acolo este spion și cine nu.

Niema respiră adânc.

— Când plec?

Medina scoase din buzunarul interior al hainei un bilet de avion.

— Măine, cu Concord-ul.

— Nemaipomenit. Ochii femeii scânteiară. Dintotdeauna își dorise să zboare cu un avion supersonic. Tu când vei ajunge acolo?

— Nu ne vom mai vedea decât în vila lui Ronsard. Dacă acesta nu te va invita. John tăcu și ridică din umeri.

— Într-un asemenea caz, înseamnă că nu ne vom mai vedea niciodată. Niema se strădui să păstreze un ton constatativ, dar în sinea ei

simțea altfel. În doar câteva zile, John reușise să devină elementul central al stării de surescitare care o stăpânea. Însă ea știuse de la bun început cum stăteau lucrurile, știuse că, la un moment dat, el avea să dispară, la fel de brusc precum apăruse.

— N-am spus asta.

— Nu, n-ai spus-o, însă noi doi am mai lucrat și altă dată împreună, îți amintești? Odată ce acțiunea este încheiată, obișnuiești să dispari fără urmă. Acum, când știu cine ești, știu și de ce se întâmplă astfel.

— Niema... Bărbatul își înfipse mâinile în buzunare, părând tulburat. Medina reușea întotdeauna să se controleze, așa încât expresia lui o lăsa descumpănită. De data asta mă voi întoarce. Asta-i tot ce pot să-ți spun acum.

Niema se simți intrigată și îngrijorată. Oare el voia să spună că avea de gând s-o folosească și în altă misiune? O parte din ea voia să strige. „Nu, pentru Dumnezeu!”, dar în adâncul sufletului ei simțea dorința fierbinte de a continua, însă rațiunea învinse.

— Înțelegerea noastră a fost doar pentru această misiune, Medina; nu-ți face iluzii că mă vei mai putea târî în altă acțiune. Eu nu primesc la salariu niciun spor pentru condiții periculoase de muncă.

— Bineînțeles că primești.

Luată prin surprindere, ea îl privi nedumerită.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că vei primi, pentru misiunea asta, o recompensă grasă.

— Ooo, încântător, n-am ce zice! Asta înseamnă că oricine de pe statul de salarii.

— Deloc! Nu uita că avem de-a face cu o operațiune „inexistentă”. Nu se înregistrează nimic, nicăieri. Totul vine dintr-un fond secret. Și încearcă să nu-mi mai spui Medina, ci John. John este un nume destul de comun, în schimb, la auzul numelui Medina, multe persoane din acest oraș ar ciuli urechile.

Cam fără tragere de inimă, ea rosti:

— John. Ar fi preferat să se gândească la el și să i se adreseze prin apelativul Medina; asta l-ar fi menținut la o oarecare distanță, cel puțin în mintea ei. Și așa îi era destul de greu să se împotrivească forței de atracție care o împingea în mod irezistibil către el. Revenind la cele

spuse de mine mai devreme, continuă ea, aceasta este o acțiune unicat și așa trebuie să rămână.

John se îndreptă spre fereastra bucătăriei și atinse ivărele montate acolo de Niema. În ultimele două dimineți, se strecurase înăuntru printr-o ferestruică de baie atât de mică, încât fusese obligat la adevărate performanțe de contorsionist, pentru a putea intra. Niema era atât de încântată de ivărele ei, încât nu avu inima să-i strice bucuria, spunându-i că găsisese deja o modalitate de a le deschide pe dinafară. Un hoț oarecare n-ar fi reușit să facă acest lucru, iar cineva care ar fi vrut cu tot dinadinsul să pătrundă în casă oricum, ar fi spart, pur și simplu, o fereastră.

— Să nu crezi că vei putea trece peste voința mea, îl avertiză Niema.

John se întoarse de la fereastră, și îi zâmbi cu blândețe.

— Niciodată n-am crezut așa ceva.

Zâmbetul și vorbele rostite de el o descumpăniră. În consecință, decise să schimbe subiectul:

— Să revenim la planul nostru. Ce se va întâmplă, în cazul în care Ronsard mă va invita la vila lui? Sau dacă nu vei fi invitat și tu, cu aceeași ocazie?

— Eu am primit deja o invitație. Ronsard va da o petrecere, peste zece zile. Face asta în fiecare an, pentru a se revanșa față de toți cei care s-au prefăcut a nu observa situațiile „delicate” cu care se confruntă din cauza ocupației sale. Măsurile de securitate vor fi extrem de severe, chiar mai severe decât în mod normal, deoarece vor fi prezenți foarte mulți invitați. El va considera că întâlnirea cu mine se va desfășura în condiții de securitate mai bune. În cazul în care Ronsard te va invita și pe tine la această petrecere, acceptă-i invitația. Dacă te va invita să-i faci doar o vizită acasă, refuză-l. Nu vei face decât să-i stârnești interesul.

— Nu mă pricep, nici cât negru sub unghie, să stârnesc interesul cuiva, murmură Niema.

— Fii pe pace, nici nu trebuie să te pricepi, a avut grijă de asta mama natură. Cu noi, bărbații, e cât se poate de ușor. Nu e nevoie decât să simțim aproape o respirație de femeie și devenim pe dată interesați.

În ciuda încercării de a rămâne sobră, Niema se trezi râzând.

— Să fie chiar atât de simplu?

— Din acest punct de vedere noi, bărbații, suntem niște ființe

inferioare. Creierul nostru are în acest scop un singur neuron, iar acela nu știe decât una și bună.

Cuvintele fuseseră rostite de cel mai complicat bărbat pe care îl întâlnise. Niemei nu-i venea să creadă. Scutură din cap și zise:

— E cazul să ne apucăm de treabă, înainte de a ți se surmena prea tare neuronul. Ce avem astăzi în program?

— Absolut nimic, răspunse el. Odihnește-te, fă-ți bagajele, îmbropsătează-ți cunoștințele de limbă franceză. Am trecut pe la tine doar ca să-ți aduc documentele.

Niema se obișnuise să se antreneze zilnic împreună cu el și se simți dezamăgită.

— Deci, asta-i tot. Dacă nu obțin invitația din partea lui Ronsard nu te voi mai vedea?

John ezită o clipă, după care întinse mâna și îi atinse ușor obrazul cu degetele. Vru să spună ceva, dar se opri. În ochii lui albaștri se putu pentru o clipă desluși ceva asemănător unui regret și nu numai atât. Fără a mai rosti o vorbă, se întoarse și părăsi casa, ieșind fără să facă vreun zgomot. Dacă nu l-ar fi văzut plecând, Niema nici n-ar fi știut că el nu se mai afla acolo. Ea rămase în bucătărie, încercând să scape de fiorul care o cuprinsese când John îi atinsese obrazul. Tremura toată, însă nu de frig, ci din cauza acelei mângâieri ușoare. La dracu'! Păi atunci cum ar fi dacă ei chiar ar.

— Nu, zise ea cu glas tare. Nici prin gând să nu-ți treacă! Să nu încerci să-ți imaginezi cum ar fi să faci dragoste cu el.

Bărbații de genul lui John Medina nu fac niciodată dragoste. Fac doar sex. Ei nu au relații stabile, ci aventuri întâmplătoare.

În ciuda felului în care își trăise viața în ultimii cinci ani, Niema se gândise uneori cum ar fi dacă s-ar recăsători și ar avea copii. Totul fusese doar o ipoteză imensă, într-un viitor nebulos. Chiar dacă nu existaseră candidați la mâna ei, Niema sperase că, până la urmă, își va întemeia o familie, însă o relație amoroasă cu John însemna să-și ia definitiv adio de la acest vis. Chiar dacă el le părea multora un mieluşel, ea știa ce lup se ascundea dincolo de aparențe. Însă se cunoștea și pe sine, își cunoștea înclinația către risc. Din păcate, n-ar fi izbutit să se retragă la timp; dacă ar fi acceptat să aibă relații intime cu John, ar fi ajuns mult prea departe. Pe de altă parte, dacă nu va gusta din acest fruct oprit, nu va ști

niciodată ce a pierdut. Ar fi putut doar presupune. Neștiind, ar mai fi reușit poate să fie fericită alături de un bărbat obișnuit, care trebuia să apară, odată și-odată, în viața ei.

Dar ce importanță aveau toate astea? se întrebă ea, apăsându-și pieptul cu pumnii strânși, în strădania de a-și potoli fiorul care o răscolea. El plecase. Dacă acțiunea nu se va desfășura conform planului, probabil că nu-l va mai vedea niciodată, deși promisese că se va întoarce. Niema nu-l credea, ba chiar refuza să-l creadă, altfel ar începe să viseze că John se întorcea pentru ea, iar aceasta ar fi fost cea mai periculoasă dintre toate fanteziile posibile.

Niema își împachetă lucrurile în valiza uzată marca Vuitton, pe care o primise cu o zi în urmă. Valiza era foarte elegantă, potrivită cu presupusa ei origine nobilă, însă arăta ca și cum ar fi făcut de câteva ori înconjurul lumii. Pe eticheta de pe valiză erau menționate numele și noua ei adresă.

Niema alege pentru drum o rochie de un verde pal, dintr-un amestec de în și bumbac, cu o croială simplă dar elegantă, peste care îmbracă o vestă subțire, din lână. Cu toată simplitatea vădită, sau poate tocmai datorită acesteia, putea fi categorisită, de la prima vedere, drept o femeie plină de bani. Sau mai precis, drept o femeie dintr-o veche familie plină de bani.

Ziua era senină și însorită; n-aveau cum să apară întârzieri din pricina vremii nefavorabile. Niema era neliniștită și nu-și dădea seama dacă agitația ei se datora fricii sau nerăbdării. Se simțea pregătită; ar fi vrut să se afle deja la Paris. Voia să-l întâlnească mai repede pe Louis Ronsard, pentru a constata dacă era adevărat că trebuia doar să respire în preajma lui, ca să-i trezească interesul. John avea nevoie de ea în vila lui Ronsard; putea să acționeze și de unul singur, însă ar fi riscat mult mai puțin dacă ar fi primit sprijin din partea ei. Asta presupunea ca ea să obțină acea invitație.

Niema își aminti cu neplăcere de măsura de precauție asupra căreia insistase John: pilulele contraceptive. „Este o precauție standard pentru orice femeie-agent”, îi spusese el. Oare el se aștepta ca ea să se culce cu Ronsard? Știa că sexul era adeseori calea aleasă de femei pentru a ajunge la bărbatul dorit, atât în spionaj, cât și în viața de toate zilele. Ei bine, devotamentul pentru misiune nu mergea chiar atât de departe; n-avea

de gând, n-ar fi putut, să se culce cu traficanțul acela de arme, indiferent cât de arătos ar fi fost.

Taxiul sosi la timp. Șoferul coborî din mașină și veni să-i ia bagajele. În timp ce acesta traversa trotuarul, Niema se uită la casa ei confortabilă, cuprinsă de un sentiment ciudat: se temea că n-avea s-o mai revadă niciodată. Era absurd, într-o săptămână sau cel mult două, se va întoarce acasă și se va dedica iar serviciului și treburilor zilnice. Încuie ușa și puse în funcțiune sistemul de alarmă, pe care John îl reactivase. El o determinase să fie mai grijulie în legătură cu securitatea ei. Chiar cu alarma conectată, ea se trezise că trece pe la toate ușile și ferestrele și închide toate ivărele. Cumpărase un temporizator, pentru lumini și pentru televizor, ca să dea impresia că era cineva în casă. John îi promisese că CIA va veghea asupra casei, așa că nu avea de ce să fie îngrijorată.

Cum șoferul dădea semne de nerăbdare, coborî scările îndreptându-se spre mașină, optimismul ei crescând cu fiecare pas pe care îl făcea. Reintrase, în sfârșit, în acțiune!

La Paris, Niema a fost întâmpinată de un șofer în uniformă, care-i luă bagajele și o ajută, politicos, să se urce într-un imens Mercedes Benz. Ea se afundă în canapeaua de piele și închise ochii. Se întrebă dacă avionul Concord reducea cumva efectele diferenței de fus orar, sau organismul uman sesiza automat poziția soarelui, și reacționa când ceva nu i se părea în ordine. Avionul supersonic era cu mult mai rapid decât unul obișnuit, însă ea se simțea epuizată, de parcă zborul ar fi durat la fel de mult ca unul normal. Acum nu-și mai dorea decât o baie și o cameră liniștită, în care să se întindă pe pat.

Soldații din marina americană, care păzeau ambasada, verificară mașina și pașaportul ei, înainte de a-i permite să intre. După ce mașina opri în fața ușii principale, îi ieși în întâmpinare o femeie înaltă și subțire, în vârstă de șaiszeci și ceva de ani, cu un păr argintiu. Era toată un zâmbet.

— Niema! strigă ea. Cât de mult mă bucur să te văd! Probabil că era Eleanor, soția ambasadorului Theriot, „vechea ei prietenă de familie. Șoferul deschise portiera și Niema coborî și se îndreptă direct spre doamna Theriot, pe care o strânse în brațe. Arăți obosită, continuă doamna Theriot, bătând-o ușor pe Niema pe obraz. Nu-i așa că diferența

de fus orar este oribilă? Se zice că-i și mai rău dacă mergi către vest- sau poate spre est, nu-mi amintesc exact, dar oricum n-are nicio importanță; am și eu probleme de genul ăsta, indiferent în ce direcție călătoresc.

Niema își dădu seama că doamna Theriot îi oferea timp să se adapteze, sporovăind.

— Sunt obosită, însă nu vreau să-mi irosesc sejurul zăcând.

— Nu-ți face griji, spuse doamna Theriot, conducând-o în sus, pe scară, în ambasadă. Un somn bun va face adevărate minuni. N-ai nimic de făcut, nu trebuie să mergi nicăieri.

Niema înțelese, din spusele doamnei ambasador, că nu era așteptată la cină în acea seară, dar, nu știa din ce motiv, nici în celelalte seri.

— În acest caz, mi-ar prinde foarte bine un somn zdravăn.

Zâmbind și pălăvrăgind, de parcă s-ar fi cunoscut de-o viață, Eleanor Theriot o conduse pe Niema la un lift cu care urcară la etajul al treilea.

— Aceasta e camera ta, îi spuse Eleanor, deschizând ușa unei încăperi mari, mobilată cu o combinație de piese vechi și modeme, cu tapetul turcoaz, cu nuanțe de alb și de piersică. Patul era atât de înalt, încât pentru a te urca în el trebuia să folosești taburetul ce se afla lângă el. Aici e intrarea la baie, continuă doamna Theriot, deschizând o ușă albă, oferindu-i Niemei posibilitatea de a arunca o privire spre robinetele din bronz. Ți se vor aduce bagajele sus și, dacă dorești, te poate ajuta la despachetat o cameristă.

Niema vru să refuze, după care își dădu seama că probabil Niema Price Jamieson era obișnuită cu un asemenea gen de asistență, spre deosebire de Niema Burdock.

— Aș dori să mă culc imediat, spuse ea. Bagajele mele pot să mai aștepte.

— Bineînțeles, draga mea. Le voi spune tuturor să nu te deranjeze. În timp ce rostea aceste vorbe, doamna Theriot merse la birou și scrise câteva rânduri, pe care i le dădu Niemei. Când te vei trezi, vom sta la o mică bârfă. Eu n-am timp să le mai sun pe toate prietenele mele, așa cum obișnuiam odinioară. Spune-mi doar dacă Jacqueline și Sid se simt bine, și te voi lăsa să te odihnești.

„Jacqueline” și „Sid” erau așa-zișii ei părinți.

— Mama și tata se simt foarte bine, îi răspunse Niema. Acum se află în Australia, într-o vacanță prelungită.

— Cât de mult îi invidiez! Dar gata cu întrebările. Somn ușor, draga mea. O mai îmbrățișă încă o dată pe Niema și plecă.

Niema citi bilețelul doamnei Theriot: „Să nu crezi că poți avea încredere în toți cei care lucrează în cadrul ambasadei”. „Să rămâi în permanență sub acoperire.”

Mototoli bilețelul și vru să-l arunce în coșul de hârtii, însă se răzgândi și îl rupse mai întâi în bucățele mici. Sosi și bagajul ei, adus de un tânăr cu înfățișare sobră. După ce acesta plecă, încuie ușa, trase draperiile și intră sub duș. Luptându-se să-și țină ochii deschiși, se șterse cu un prosop și se îndreptă cu pas nesigur spre pat, nemaistovenindu-se să-și pună pe ea cămașa de noapte. Se folosi de taburetul cu două trepte și se cățăără în pat, întinzându-se în așternutul rece și frumos mirositor. Gemu de plăcere, simțind cum mușchii încordați i se relaxau.

Când urma să aibă loc acel bal la care ea ar fi trebuit să-l întâlnească pe Ronsard? Nu-și putea aminti acum. Cu siguranță însă că nu în seara aceea. Poate în cea următoare?

Oare era pregătită? Niema rememora toate detaliile privitoare la acoperirea ei, repetând în gând, la nesfârșit, „Niema Jamieson”, pentru a fi sigură că va reacționa atunci când cineva i se va adresa cu acel nume. Nu era suficient să se prefacă că e Niema Jamieson, trebuia să între cu totul în pielea personajului. Ronsard era inteligent; el și-ar fi dat seama dacă ea ezita să răspundă la propriul nume.

John fusese foarte meticulos în construirea identității ei. Documentele făceau față oricărei examinări. Nu trebuia să-și facă griji în privința acestui aspect al acoperirii sale. Temerile ei vizau propria sa îndemânare. Poate că John nu se îndoia de abilitatea ei, însă ea avea rețineri. Niciodată nu mai jucase un rol. În Iran purtase doar o îmbrăcămintă musulmană, dar nu scosese nicio vorbă, deci nu se putea vorbi de un rol.

Cu toate acestea, nu se îndoia de îndemânarea ei de a planta un dispozitiv de ascultare în biroul lui Ronsard. În privința acestei părți a misiunii ei, Niema era absolut sigură că se putea descurca fără nicio problemă.

— Zarurile sunt aruncate, murmură femeia, și adormi.

Paris

Louis! Cât de mult mă bucur să te văd. Arăți la fel de bine ca

întotdeauna. Soția primului-ministru îi zâmbi radios și îl sărută pe ambii obraji.

Louis duse la buze mâinile femeii și îi răspunse la salut, sărutându-i degetele. Ținea cu-adevărat la Adeline și o considera o ființă foarte de treabă. Puternicele trăsături ale lui Adeline sugerau o nefericită asemănare cu acelea ale unui cap de cal. În maniera specific pariziană ea își puna în evidență ceea ce avea mai frumos, adică ochii, iar după ce ajungeai s-o cunoști, farmecul ei te făcea să-i uiți defectele.

— N-aș rata niciodată ocazia de a te vedea, draga mea.

— Lingușitorule! îl alintă ea, zâmbind. Acum trebuie să-mi salut în continuare oaspeții, dar te rog să-mi promiți că nu vei pleca de-aici până nu vom mai sta puțin de vorbă. Niciodată nu te am în preajmă atât de mult cât aș vrea, ștregarule.

Ronsard îi făcu o promisiune solemnă, o lăsă să-și îndeplinească îndatoririle de gazdă, și se pierdu în mulțimea de musafiri care invadaseră sala de bal și încăperile învecinate acesteia. O mică orchestră discret instalată într-o nișă era parțial mascată de o cortină din voal.

Chelneri înveșmântați în negru duceau tăvi pline de cupe delicate, umplute pe jumătate cu șampanie, în timp ce alții ofereau gustări dintre cele mai variate. Ronsard pescui un pahar de șampanie de pe tava unui chelner care tocmai trecea pe lângă el și o prăjiturică de pe tava purtată de un altul. De- abia sorbise prima înghițitură din paharul al cărui conținut se dovedea a fi mediocru - la asemenea manifestări băutura era întotdeauna mediocră - când se auzi strigat pe nume.

Întorcându-se, bărbatul o văzu pe sora lui, Mariette, care se îndrepta spre el avându-l la remorcă pe soțul ei. Expresia de pe chipul lui Eduard Cassel era, la fel ca-ntotdeauna, indulgentă. Mariette, o înnăscută palavragioaică, puțin năucă, era inofensivă precum un fluturaș. Fiind cu trei ani mai mică, Ronsard o protejase mereu pe drăgălașa creatură. Mariette se căsătorise cu un bărbat cu cincisprezece ani mai în vârstă, și de atunci acesta preluase îndatorirea de a o proteja.

În câteva rânduri, Eduard se dovedise foarte util și pentru Ronsard. Datorită funcției pe care o deținea în minister, omul cunoștea amănunte interesante despre guvern, despre economie și despre viețile personale ale unor înalte oficialități ale statului, informații pe care i le transmisese cumnatului său. În schimbul acestora, Ronsard deschisese pe numele

surorii sale un cont substanțial, în care efectua depuneri regulate, permițând astfel familiei Cassel să aibă un standard de viață care depășea cu mult posibilitățile pe care le-ar fi oferit doar salariul lui Eduard.

— Louis! Mariette îi înconjură gâtul cu brațele și-l sărută pe obraz. Nu știam că vei fi aici în seara asta. Nici nu-ți închipui cât de mult mă bucur! Ce face Laure?

— Bine. Vocea bărbatului coborî, pentru a nu mai auzi și alții vorbele lui. Nu discuta în public despre Laure. Multe dintre cunoștințele lui nu știau de existența acesteia.

Mariette făcu o grimasă, în semn de scuză.

— Iartă-mă, rosti ea cu un aer vinovat. Am uitat.

— Nu-i nimic, îi spuse cu bunăvoință Ronsard și o sărută pe frunte, după care dădu mâna cu soțul ei. Tu ce mai faci, Eduard?

— Mulțumesc, bine. Eduard era un bărbat destul de plinuț, cu chelie în creștetul capului și cu trăsături acceptabile. De obicei afișa o expresie binevoitoare, mascând în acest fel șiretenia care se citea în ochii lui. Dar tu?

— Tot bine, și eu. După acest scurt schimb de amabilități, Ronsard își cuprinse sora pe după mijloc. Arăți formidabil, îți vine foarte bine rochia asta.

Femeia zâmbi încântată, mângâind ușor cu palma materialul de un roz strălucitor, care îi sublinia culoarea din obraji.

— Nu ți se pare prea tinerească?

— Draga mea, dar tu ești tânără.

— Același lucru i l-am spus și eu, interveni Eduard. Pe zi ce trece devine tot mai frumoasă. Deși complimentul suna destul de siropos, bărbatul părea sincer. După părerea lui Ronsard, devotamentul lui Eduard față de Mariette constituia cea mai mare calitate a acestuia.

— A, uite-o și pe Juliette! strigă Mariette. Vreau să vorbesc cu ea. Femeia îi părăsi grăbită pe cei doi bărbați, și jupa ei flutură de parcă Mariette și-ar fi luat zborul.

Ronsard și Eduard se retraseră, pășind alene, ca și când n-ar fi avut nimic mai important de făcut decât să sporovăiască banalități și să se uite după cunoscuți.

— Cred că în această seară se află aici întreg guvernul, comentă

Ronsard. Parcă plutește ceva deosebit în atmosferă.

Eduard ridică din umeri, buzele lui groase deschizându-se într-un surâs neutru.

— Se apropie alegerile, dragul meu prieten. Își fac, unii altora, curte. Comerțul s-a dovedit dintotdeauna o activitate foarte interesantă, nu-i așa? Irakienii vor să cumpere de la noi un sistem informatic extrem de sofisticat și de scump însă, ca de obicei, americanii se opun cu îndâjire. Economia lor fiind solidă, nu pot înțelege greutățile existente în alte țări. Coloșilor noștri industriali nu le convine ca americanii să-și bage nasul în afacerile lor. Dacă le-am cere să ne lase în pace. Eduard ridică brațele a neputință. Americanii au atât de mulți dolărei, atât de frumoși! Ce-am putea face?

— În aparență, ceea ce trebuie să facem, rosti sec Ronsard. Niciun francez nu agreează prezența americană, care pare să invadeze întreaga omenire. Franța este franceză și așa va rămâne. În ciuda acordurilor impuse, americanii nu pot supraveghea absolut totul. Franța se declară de acord, iar apoi își vede de propriul ei interes. Pragmatismul se află la temelia spiritului franțuzesc. Sigur că rușii sunt într-o disperată căutare de tehnologie. Din păcate, nu dispun și de posibilitățile financiare de a o cumpăra. Poate că vor plăti americanii în locul lor. Trăim vremuri interesante, nu-i așa?

— Extraordinar de interesante. În ultimii zece ani, vechile hotare au dispărut. Politica se află într-o stare de perpetuă mișcare, într-un haotic flux continuu, iar o asemenea atmosferă este foarte favorabilă afacerilor. Instabilitatea reprezintă cel mai puternic stimulent pentru anumite persoane. Bineînțeles că și ambasadorul Statelor Unite se află aici. Secretarul lui bântuie de colo-colo, cu urechile făcute pâlnie.

Secretarul ambasadorului american era un angajat al agenției franceze de contrainformații. Toți se știau între ei, și totuși, la astfel de evenimente, era transmisă o apreciable cantitate de informații. Adesea, ofițerii de contrainformații reprezentau sursele de date prin care guvernele încercau să intoxice alte guverne. În definitiv, nimeni nu dorea să provoace o criză politică.

— Ambasadorul și soția lui au primit în vizită o prietenă de familie, mai spuse Eduard. Este vorba despre fiica unei bune prietene de-a doamnei Theriot. Este o tânără de-a dreptul încântătoare. Știi și tu, la

manifestările acestea mondene te întâlnești mereu cu aceleași fețe; orice nouă apariție este o bine venită variație.

Ronsard era bărbat. Era mereu interesat de orice tânără încântătoare, cu condiția să nu fie mult prea tânără. Pe el nu-l interesau adolescentele care chicoteau mai tot timpul.

— Să mi-o arăți și mie, rosti el într-o doară.

Eduard privi cu luare-aminte împrejurul său.

— Uite-o, spuse el. Acolo, lângă geam. Bruneta aceea, îmbrăcată în alb. Are cei mai frumoși ochi din lume.

Ronsard o luă în colimator pe tânără în chestiune. Stătea lângă doamna Theriot, afișând un zâmbet care izbutea să fie în același timp și politicos și atrăgător, ascultându-l pe ministrul de Finanțe, care probabil că îi ținea o lungă prelegere despre subiectul lui favorit, și anume, cursele de cai.

Ronsard oftă prelung, în semn de mare admirație. Eduard nu exagerase cu nimic, femeia era într-adevăr încântătoare. Nu frumoasă, nu spectaculoasă, ci. încântătoare. Nu se îmbrăcase cu gândul de a atrage atenția asupra ei, dar în ciuda acestui fapt reușea cu succes s-o facă. Poate datorită delicatei demnități din atitudinea ei, în combinație cu acei ochi într-adevăr uluitori. Chiar de la distanța la care se afla, Ronsard putea aprecia drept corect comentariul pe care îl făcuse Eduard în legătură cu ochii tinerei femei; erau imenși și negri ca smoala, genul de ochi în care s-ar fi putut uita un bărbat fără a-și mai da seama ce spune. Rochia albă, simplă, lipsită de orice ornamente, își datora farmecul croielii absolut impecabile. Tenul femeii era palid, atât de palid încât Ronsard nu și-ar fi închipuit că ea s-ar fi putut îmbrăca în alb, fără să arate spălăcită. Și totuși, acea culoare părea să accentueze delicatele nuanțe de roz din obrazul ei, sugerând fierbințeala sângelui ce pulsa sub pielea catifelată.

Femeia era subțirică, dar nu slăbănoagă, așa cum era la modă în ultima vreme. Rochia scotea în evidență niște șolduri frumos rotunjite, iar sânii, chiar dacă nu erau foarte mari, aveau o formă cât se poate de atrăgătoare. Tânără purta un șirag de perle potrivit de lung, care se asorta cu brățara de pe încheietura mâinii drepte și cu cerceii. În clipa aceea ea se întoarse; șiragul de perle se balansa într-o parte, încadrându-i sânul stâng. Cu un gest reflex ea readuse șiragul la poziția inițială, însă

în scurtul interval cât durase imaginea anterioară, Ronsard simțise un fior în măruntaie.

— Este căsătorită? se interesă el.

— E văduvă, îl încunoștință Eduard.

În clipa următoare, orchestra atacă un pasaj vioi din muzica lui Beethoven, deoarece nu începuse încă dansul. Ronsard observă cum încântătoarea văduvă întoarce capul spre muzicanți, și ascultă cu o expresie atentă acordurile melodiei. Câteva clipe rămase nemișcată și în privirea ei răzbătu o mare tristețe. Apoi întoarce capul către un membru al guvernului, îi spuse câteva cuvinte, și se aplecă spre doamna Theriot, căreia păru a-i șopti ceva. Doamna Theriot atinse, plină de compasiune, brațul tinerei văduve. Apoi tânără se îndepărtă și ieși pe ușile deschise ale terasei.

Ronsard nu știa când rămăsese văduvă, însă era evident faptul că muzica îi trezise o dureroasă amintire. După părerea lui, tinerele triste trebuia întotdeauna consolete.

— Scuză-mă, îi spuse el lui Eduard și porni să traverseze sala de bal.

Traversarea se dovedi foarte dificilă deoarece toți voiau să stea de vorbă cu el. Femeile îl strigau și îi zâmbeau languros. Strânse mâini, sărută obraji și se eschivă cu grație, cu ochii ațintiți asupra ușilor verandei. Ministrul de Finanțe, cu care ea vorbise puțin mai devreme, părea cuprins de un freamăt și, în cele din urmă, găsi curajul necesar pentru a se apropia și el de ușile deschise, însă Ronsard reuși să i-o ia înainte.

— Drăguț din partea dumatăle că ai o asemenea intenție, dar nu este cazul, îi șopti el.

— Aaa. Bărbatul clipi descumpănit când îl văzu pe Ronsard. Da, desigur.

Ronsard ieși pe terasă, în caldă noapte pariziană. Dalele acesteia erau luminate indirect, prin ferestrele din spatele lui, cât și de felinarele atârinate în arborii ornamentali din grădină. Pe terasă se aflau câteva măsuțe cu scaune, destinate celor care doreau să ia o gură de aer proaspăt și să scape de zgomotul din sala de bal.

Tânără văduvă ședea cu mâinile în poală, la una dintre mese, privind fără țință spre grădină. Nu plânsese, constată Ronsard după ce se apropiase, încet dar sigur, de ea. Femeia își păstrase stăpânirea de sine,

cu toate că lui i se părea că era gata-gata să izbucnească în lacrimi. Gura ei avea acea arcuire tristă și delicată care îl făcea să-și dorească să o sărute, pentru a-i readuce zâmbetul pe buze. Niște buze atât de dulci ar trebui să zâmbească mereu, își zise Ronsard.

— Bună seara, rosti el în engleză, cu un glas blând. Ușoara tresărire îi demonstră faptul că tânără văduvă nu-și dăduse seama de apropierea lui. Iartă-mă, n-am vrut să te sperii.

Tânără îl privi cu ochii ei mari și negri. Părea atât de tristă, atât de singură și de vulnerabilă. Ronsard o văzu adunându-se și căutându-și refugiul în expresia amabilă la care probabil că fusese învățată încă din fragedă copilărie să apeleze.

— Nu-i nimic, spuse ea, dând să se ridice în picioare. Avea o voce joasă și melodioasă, fără acel enervant ton nazal specific americanilor. Tocmai voiam să mă întorc în sală.

— Nu, nu vreau să te deranjez, rosti el repede, atingându-i ușor brațul. Ronsard se comporta întotdeauna cu delicatețe față de femei și multe erau sensibile la acest tratament, de parcă n-ar fi avut parte în viața lor de suficientă blândețe. Și totuși, tânără văduvă părea puțin șocată de faptul că el o atinsese, căci se retrase aproape imperceptibil. Te-am văzut ieșind și mi s-a părut că ești tulburată. Trebuia să fie precaut și să-i înlăture neîncrederea.

Timp de câteva clipe ea nu scoase o vorbă. Întoarse capul și se uită spre grădină. Ronsard îi admiră linia elegantă a gâtului. Apoi femeia vorbi din nou:

— Melodia aceea mi-a trezit niște amintiri.

Asta fu totul. Fără amănunte, fără explicații. El sesiză că nu dorea să-i ofere informații cu caracter personal. De obicei femeile reacționau încercând să-i atragă cumva atenția. Lipsa totală de reacție a tinerei văduve îl incită.

— Numele meu este Louis Ronsard, se prezentă el, așezându-se pe scaunul alăturat.

— Încântată de cunoștință, răspunse ea cu politețe. Eu sunt Niema Jamieson.

— Niema. El îi rosti numele rar, savurându-i sonoritatea. Ce nume frumos și neobișnuit!

Pe buzele femeii flutură un surâs timid.

— Chiar prea neobișnuit, câteodată. Puțini sunt cei care-l pronunță corect; dacă îl văd scris, de obicei îl pronunță „Ni- ima”, în loc de „Na- ima” - iar când îl aud rostit, nu știu cum să-l scrie. Când eram copil, îmi doream ca mama să mă fi botezat Jane sau Susan, adică cu un nume obișnuit.

— Este un nume moștenit din familie?

— Nici vorbă, spuse ea; zâmbetul i se transformase într-un chicotit. Ronsard constată cu satisfacție schimbarea stării ei de spirit, de la tristețe la veselie. Mamei i-a plăcut cum sună numele Naomi, dar nu el în sine. Așa că a tot înlocuit vocalele, până ce a găsit combinația care i-a plăcut și astfel a fost născocit numele meu, Niema.

— Mi se pare încântător.

— Mulțumesc. Eu m-am obișnuit cu el. Niema aruncă o privire către sala de bal. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu dumneata. Cred că acum ar trebui să.

— Sigur că da, rosti bărbatul, ridicându-se în picioare. Dumneata nu mă cunoști și nu te simți bine doar în compania mea. Ronsard făcu o mică pauză pentru a-i oferi femeii posibilitatea de a obiecta la adresa afirmației sale, însă Niema n-o făcu. Îmi rezervi un dans, domnișoară Jamieson? Folosise în mod intenționat cuvântul domnișoară, pentru a-i da ocazia de a-i spune că este văduvă.

— Doamnă, îl corectă ea în limba franceză, iar Ronsard rămase plăcut surprins de accentul ei. Îl deranjă însă faptul că femeia nu-i spusese că este văduvă; dacă ar fi fost interesată de persoana lui ar fi făcut-o.

Interesul lui Ronsard pentru Niema crescuse. În ultima vreme, avea rareori ocazia să se bucure de plăcerea efortului de a cuceri o femeie. Femeile îl doreau mult prea mult și îi cădeau la picioare, ceea ce nu-l deranja, însă uneori simțea, ca oricare bărbat, nevoia de a se bucura de plăcerile vânătorii.

Întrebarea lui rămăsese o vreme fără răspuns. În cele din urmă, Niema îi spuse:

— Da, bineînțeles, dar în tonul ei politicoș nu era nici urmă de interes față de persoana lui.

Ronsard se simțea în același timp jignit și amuzat. Poate că fusese prea răsfățat de femei. Oricum el știa că este un bărbat atrăgător, însă cu toate acestea femeia părea total dezinteresată în ceea ce îl privea.

Ronsard îi oferi cu politețe brațul, pe care ea i-l luă cu grație. Ronsard remarcă faptul că femeia nu se agățase de brațul lui, nici măcar nu i-l strângea.

Cei doi se întoarseră împreună în sala de bal, atrăgând asupra lor privirile multor perechi de ochi. Ronsard o văzu pe doamna Theriot încruntându-se și șoptindu-i ceva soțului ei. Oare doamna nu era deloc încântată de faptul că tânără ei prietenă făcuse cunoștință cu faimosul traficant de arme?

Ronsard îi zâmbi doamnei Theriot, după care se întoarse către prada lui, și se înclină cu eleganță. Ceva din atitudinea lui probabil că o scosese din apatie pe Niema, pentru că aceasta făcu brusc niște ochi mari și rămase cu frumoasele ei buze ușor întredeschise. Înainte ca ea să se poată retrage, bărbatul îi sărută mâna, un scurt salut pe care nu-și permise să- l prelungească.

— Ne vedem mai târziu, îi șopti el.

14

Niema inspiră adânc și traversă încăperea. Tocmai trecuse un mare hop, mai ușor și mai repede decât își închipuise. În planul inițial fusese vorba ca Eleanor să o prezinte unor cunoscuți de-ai lui Ronsard, nu traficantului însuși. Până la urmă, drumurile lor tot s-ar fi intersectat, însă ar fi putut părea ciudat ca* Eleanor să facă prezentările, fiind de la sine înțeles că ea nu putea dori ca fiica celei mai bune prietene să aibă dea face cu o persoană ca Ronsard.

Din fericire, lucrurile se rezolvaseră mult mai simplu. Cu coada ochiului, ea îl văzuse pe Ronsard stând de vorbă cu o persoană cu care ea făcuse deja cunoștință - nu reținuse numele bărbatului -, iar cei doi îi urmăriseră mișcările. În acel moment, orchestra începuse să cânte o melodie foarte frumoasă, și Niema inspirată recursese la o magistrală improvizație profitând de moment. Se prefăcuse pentru o clipă că se întristează, după care se scuzase față de domnul cu o funcție plicticoasă în cadrul guvernului francez, se aplecase și îi șoptise lui Eleanor: „Se uită la mine. Mă duc pe terasă.”

Sesizând ocazia ivită și intenția Niemei de a profita de această ocazie, Eleanor, a cărei măiestrie actoricească era demnă de Hollywood, își

luase o mină compătimitoare și o atinsese pe Niema pe braț - nimic dramatic, dar gestul nu putea să treacă neobservat. Apoi, Niema ieșise pe verandă, se așezase la o masă și așteptase. Cinci minute mai târziu, Ronsard venise singur la ea.

Bărbatul era într-adevăr arătos. Fotografiiile, pe care le văzuse Niema, nu se puteau compara cu felul în care arăta în realitate. Era înalt, cu ochii de un albastru închis, ușor oblici, care îi dădeau un aer exotic. Părul său lung și negru se revărsa în voie peste niște umeri largi. Vocea îi era joasă și catifelată, manierele impecabile, iar ochii izbuteau să exprime atât interesul, cât și compasiunea față de tristețea ei. Un francez frumos și romantic, întâlnit la o petrecere mondenă, era suficient pentru ca genunchii oricărei femei să cedeze.

Când Niema ajunsese lângă Eleanor, aceasta o apucă de încheietura mâinii și se aplecă pentru a-i șopti ceva la ureche, încruntându-se în același timp în direcția lui Ronsard, de parcă i-ar fi deschis tinerei ochii în legătură cu proasta reputație a acestuia.

— Misiune îndeplinită?

Niema se prefăcu mai întâi surprinsă, și apoi chiar îngrijorată. Ea aruncă o privire fugară spre Ronsard. Da, acesta o privea. Ea întoarse rapid capul în altă parte.

— Mi-a cerut un dans, șopti Niema.

Eleanor, care cunoștea datele problemei doar în linii mari, știa însă că Niema trebuia să atragă atenția lui Ronsard asupra ei; ea se întoarse, zâmbind către soția primului-ministru al Franței, care se apropia de ele, în timp ce Niema era abordată de un tânăr angajat de la ambasadă, originar din New Hampshire care suferea de dorul locurilor natale. Niema, care nu fusese în viața ei în acel stat, nu putea decât să spere că acesta nu-i va pune întrebări la care să nu poată răspunde.

Unica petrecere mondenă la care Niema participase până în acel moment fusese balul de absolvire a liceului. Deși cei prezenți se situau mult peste nivelul ei social, ea se simțea foarte bine. Hainele erau mai elegante, gustările mai exotice, oamenii mai sobri și mai pătrunși de importanța persoanei lor, dar în esență era vorba despre unul și același lucru: conversații politicoase, râsete de conveniență și o continuă vânzoleală. Politicienii arau întregul salon, în timp ce lobiștii roiau în jurul lor. Fiecare dorea ceva de la celălalt.

Niema constată că reușea din nou să se exprime fluent în limba franceză, după ce o auzise din nou vorbită. În definitiv, franceza era limba străină pe care o stăpânea cel mai bine. Cu toate acestea, Ronsard îi vorbise în engleză, iar ea îi răspunsese în aceeași limbă. Niema aprecia că Ronsard era genul de bărbat care n-ar fi lăsat să-i scape ceva în cursul unei conversații, însă dacă ar fi crezut că ea nu înțelege foarte bine limba franceză, poate că ar fi fost mai puțin precaut. Dar Niema nu avea nici cea mai mică intenție de a ascunde faptul că vorbea franceza, deoarece exista riscul să se dea de gol, caz în care el ar fi devenit suspicios. Trebuia să evite orice gest care ar fi putut trăda interesul față de Ronsard. Mai mult chiar, trebuia să-l facă pe el să încerce o apropiere, pentru a nu o bănuși nicio clipă că dorește să fie invitată la vila lui. În același timp era necesar să-i sugereze că nu era indiferentă la farmecul lui, altfel nu ar fi avut niciun motiv de a accepta o eventuală invitație.

În comparație cu celelalte femei care-și manifestau interesul față de Ronsard, ea avea să-l incite tocmai prin evidenta lipsă de reacție. Bărbaților le plac provocările, iar Niema tocmai asta avea de gând să-i ofere.

Începuse dansul și ea se lăsa condusă pe ring de prima persoană care o invitase, adică de domnul plictisitor cu care vorbise mai devreme. Acesta o strângea în brațe, în timp ce îi ținea o adevărată conferință pe tema cailor de rasă. Niema îi zâmbea, făcând din când în când câte un comentariu favorabil, iar bărbatul se simțea în al nouălea cer.

Următorul partener de dans al Niemei s-a nimerit să fie însuși ambasadorul, un domn impunător, cu păr argintiu și un zâmbet mios, a cărui conversație în timpul dansului o făcu pe Niema să se simtă confortabil. El îi vorbea de parcă ar fi fost într-adevăr prieteni de familie, sporovăind cu degajare despre presupuși amici comuni și despre o vacanță pe care familiile lor o petrecuseră cândva împreună, pe vremea când Niema nu era decât o fetiță. Ea se întrebă dacă nu cumva una dintre caracteristicile funcției de ambasador era aceea de a fi un mincinos de înaltă clasă, deoarece bărbatul excela în această privință.

După ce se termină dansul, Niema se scuză și se duse la toaletă, unde întârzie cât mai mult posibil. Nu reveni imediat în sala de bal, ci se amestecă în mulțimea care invadase celelalte încăperi, și conversă cu persoane care îi fuseseră deja prezentate. Dacă Ronsard ar fi vrut cu-

adevărat să danseze cu ea, trebuia s-o găsească.

Și o găsi. Niema îi simți mâna caldă atingându-i cotul.

— Mi-ai promis un dans, spuse Ronsard.

Niema mimă o ezitare. Bineînțeles că toți știau cine era și așteptau să vadă dacă ea îl va jigni refuzându-l. Observând cum el începe să-și mijească ochii, Niema rupse tăcerea:

— Ești sigur că vrei să-ți asumi riscul de a fi călcat pe bombeuri?

În jurul celor doi se auziră chicote de ușurare. Chipul bărbatului se destinse, și pe buze îi apărură un zâmbet ușor.

— Bombeurile mele s-ar simți onorate.

El întinse o mână, indicându-i sala de bal. Niema i se alătură. Orchestra tocmai începuse o melodie mai lentă și ea își dădu seama că bărbatul așteptase și alesese în mod special acest moment - sau poate că mituise orchestra.

— Mi-a fost teamă o clipă că o să mă refuzi, continuă Ronsard pe un ton coborât, în timp ce o cuprinse pe după mijloc, conducând-o pe ringul lucios. O ținea îndeajuns de aproape încât ea să-i simtă căldura trupului și coapsele care se atingeau din când în când de ale ei.

— N-a lipsit mult, se prefăcu Niema a recunoaște.

Ronsard o privi amuzat.

— Și până la urmă, de ce n-ai făcut-o?

— Pentru că un simplu dans nu-mi poate face niciun rău, răspunse ea cu calm.

— Nici eu nu-ți pot face vreun rău, spuse el privind-o drept în ochi, după care continuă pe un ton liniștit: Presupun că doamna Theriot te-a prevenit în legătură cu mine.

— Era normal, nu crezi?

— O fi normal, dar nu și necesar. Nu intenționez să-ți fac niciun rău.

Niema tăcu, afișând o expresie nevinovată, în vreme ce bărbatul o purta pe aripile dansului. Ronsard se mișca cu o grație care făcea ca dansul lor să se desfășoare parcă fără niciun consum de energie, iar Niema îi mulțumea lui Dumnezeu pentru faptul că părinții insistaseră ca ea să urmeze în timpul liceului niște cursuri de dans, deși ea ar fi preferat să ia niște lecții de planorism.

Începu o conversație convențională.

— Ești în Franța doar în vizită sau ai fost angajată la ambasadă? o

întrebă el.

— Aaa, nu! Niema părea sincer amuzată de această idee. Sunt aici doar în vizită.

— Pentru cât timp?

— Pe durată nedeterminată, mai exact pentru câteva săptămâni.

— E destul de puțin, se alintă el privind-o atât de languros încât o femeie ar fi trebuit să fie oarbă ca să nu remarce.

— Domnule Ronsard...

— Te rog, nu te speria. Dumneata ești o femeie încântătoare, iar mie mi-ar face o deosebită plăcere să ne mai întâlnim, cât timp vei fi la Paris. Atât, și nimic mai mult.

— Nu văd rostul. Niema privi undeva în gol, peste umărul lui. Vorbise pe un ton pierdut și puțin trist.

Ronsard o strânse apăsându-i spatele cu palma. Rochia Niemei avea la spate un decolteu destul de adânc, și degetele lui îi mângâiară, ușor, pielea.

— Oricând se poate găsi un rost dacă vrei să te simți bine.

— Se pare că, în ultima vreme, nu prea mai știu ce înseamnă să te simți bine.

— Atunci trebuie să înveți să te bucuri din nou de viață. Niemei îi tremurară buzele, și în ochi i se citi durerea. Dorința Niemei se împlini, deoarece el sesiză starea sufletească pe care o afișa.

— Iartă-mi, te rog, stângăcia, îi șopti bărbatul aplecându-și capul astfel încât gura lui ajunsese în dreptul tâmpiei ei. Nu mi-am dorit nicio clipă să te întristez.

Niema strânse buzele și își înălță bărbia.

— Orchestra e grozavă, nu? îmi place mult această melodie.

Ronsard acceptă devierea conversației către un subiect monden, însă continuă s-o privească.

Louis Ronsard era în mod evident un bărbat căruia îi plăcea să curteze femeile. Până acum, își zise Niema, am reușit cu brio să țin piept tuturor avansurilor lui, fără a-l jigni cu ceva.

Când dansul se încheie, ea îi mulțumi și vru să plece, dar Ronsard o întrebă:

— Ai mai fost vreodată la Paris?

— Da, bineînțeles.

— A, sperasem să-ți pot arăta orașul pentru prima oară.

— Domnule... Niema avu o ezitare de parcă nu și-ar mai fi găsit cuvintele. Iartă-mă dacă greșesc, dar aș vrea să știi că nu sunt interesată de niciun gen de aventură. Chiar dacă ocupația dumitale n-ar fi fost cea care este, eu tot n-aș fi.

— Dumneata ar trebui să mă ierți pe mine dacă te-am stingherit cu ceva, o întrerupse el, însă mă simt obligat să recunosc că mi-ar face o deosebită plăcere să petrecem mai mult timp împreună. Mi-ar plăcea să te fac să zâmbești din nou, așa cum ai zâmbit acolo, pe terasă. O femeie superbă ca dumneata n-ar trebui să aibă niște ochi atât de triști. Și chiar dacă nu te voi săruta, tot mi-ar face plăcere să cinăm împreună. Pentru o clipă, Niema rămase surprinsă, dar și încântată de îndrăzneala lui. Apoi zâmbi satisfăcută că își atinsese țelul. Ronsard întinse un deget spre colțul gurii ei surâzătoare. Zâmbetul acesta este tot atât de minunat ca și cel de pe terasă. Te rog, acceptă invitația mea la cină. Crede-mă, se exagerează mult în legătură cu proasta mea reputație.

Niema îl privi cercetător, ca și cum ar fi încercat să deslușească pe fața lui care era adevărul. În cele din urmă, spuse pe un ton șovăielnic:

— Nu mi-am mai dat întâlnire cu un bărbat de când soțul meu. Tăcu brusc și privi în altă parte.

— Am auzit că ești văduvă, spuse el. Da, m-am interesat despre tine. Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Când s-a petrecut?

Trecuseră cinci ani. Cuvintele acelea îi răsunară în minte, și tristețea din ochii ei deveni sinceră. Cinci ani grei.

— Acum doi ani, reuși ea să articuleze cu vocea gătită de amărăciune. Mulți consideră că a trecut suficient timp ca să nu mai sufăr, însă... nu-i de-ajuns.

Ronsard afișă o expresie tristă.

— Cred că inima are propriul său calendar. Nu trebuie să permiți nimănui să te zorească. Ți dau cuvântul meu de onoare că nu voi aștepta nimic de la tine, după o cină luată împreună. Nu va fi decât o seară petrecută într-o companie plăcută. Nimic mai mult. Sau preferi să luăm împreună masa de prânz?

Ea se prefăcu că ezită, după care spuse încet:

— Da, poate că la prânz ar fi...

— Mai lipsit de pericole? îi sugeră el o posibilă continuare.

— Mai lipsit de pretenții. Nu e chiar ca o întâlnire romantică.

Ronsard chicoti.

— Înțeleg. Așadar, doamnă Jamieson, refuzi să accepți invitația mea la cină. Atunci, fie, să luăm prânzul împreună.

— Îmi surâde ideea, spuse Niema zâmbind.

Imediat ce ajunse acasă, Ronsard dădu un telefon la vilă, utilizând o linie securizată. Cara îi răspunse imediat, deși era o oră târzie.

— Apelează, te rog, din nou, la computerul tău, îi spuse el. Vreau să aflu totul despre Niema Jamieson, din New Hampshire. Este văduvă și prietenă cu familia ambasadorului american, la care se află acum în vizită.

— Cum se ortografiază numele ei?

Ronsard ezită o clipă, după care își aminti ceea ce îi spusese Niema despre modul în care mama ei îi găsisese numele.

— N-i-e-m-a, rosti bărbatul. Are circa treizeci de ani, părul închis la culoare și ochii negri.

— Am înțeles. Când vrei să ai datele astea?

— Dimineață, la prima oră.

— Mă apuc chiar acum de lucru.

Ronsard închise telefonul și începu să se plimbe agale prin dormitorul său somptuos. De mult timp nu mai fusese atât de intrigat de o femeie, dar asta nu însemna că trebuia să devină neglijent. Va afla cât de curând dacă Niema Jamieson era, și în realitate, ceea ce părea să fie. Și dacă era, atunci el de-abia aștepta să o cucerească. Până la urmă, aproape toate femeile pot fi cucerite, iar el se îndoia că Niema face excepție de la această regulă.

Ronsard uitase cât de plăcută era postura de vânător de fuste. De multă vreme nu mai simțise acel fior de triumf care îl străbătuse atunci când ea îi acceptase invitația de a lua masa de prânz împreună. Îi veni să râdă: cât de mică era victoria, dar cât de cuceritor îl făcea să se simtă. Până la urmă, tot el va aduce zâmbetul de satisfacție pe fața văduvei.

Femeia fusese credincioasă, timp de doi ani, memoriei soțului ei, lucru rar în lumea lui. Își dădea seama că acest lucru îi trezise un adânc respect față de ea și că o invidia pentru iubirea pe care probabil că o cunoscuse. El nu avusese niciodată parte de o asemenea dragoste. Bineînțeles că o iubea pe Mariette, iar Laure era sufletul lui, însă o iubire

romantică, amețitoare. nu, nu întâlnise așa ceva, niciodată. Pasiune, da. Dar nu dragoste adevărată, pură. Probabil că n-avea să iubească pe nimeni, niciodată, într-un asemenea fel, că nu era capabil de sentimente atât de profunde. Se întreba dacă nu cumva era mult prea prudent, mult prea precaut, însă ar fi avut mult prea mult de pierdut, ca să-și permită să devină vulnerabil. Nici măcar de dragul unei femei ca Niema Jamieson.

15

La ora șase dimineața, telefonul aflat lângă patul Niemei sună, făcând-o să sară, ca arsă, dintr-un somn adânc. Femeia se rostogoli într-o parte, căutând pe bâjbâite receptorul.

— Alo! Glasul ei arăta în mod evident că posesoarea lui fusese trezită brusc din somn. Niema auzi în receptor un chicotit înfundat.

— Pari foarte vioaie, în dimineața asta.

John. Auzindu-i vocea Niema simți un nod în gât. Se rezemă mai bine de pernă.

— Noi, fluturii nocturni, avem nevoie de cât mai mult somn.

— Și aripioarele tale au atras atenția asupra lor?

— Ba bine că nu. Niema căscă. Au avut nevoie doar de câteva minute.

— Ce ți-am spus eu? Noi, bărbații, suntem niște ființe inferioare, ghidate de o unică dar fixă idee.

— Sper că linia telefonică pe care vorbim este una sigură, rosti ea, brusc panicată.

— Dacă n-ar fi sigură, ar însemna că agenția noastră nu-și îndeplinește corespunzător atribuțiile. Toate liniile telefonice ale ambasadei sunt securizate, iar eu vorbesc tot de la un telefon securizat. Povestește-mi tot ce s-a întâmplat aseară.

Oare de unde știa John că ea îl cunoscuse pe Ronsard cu o seară înainte?

— Spune-mi, mă urmărești? Cum? Unde te afli?

— Bineînțeles că te urmăresc, îi răspunse el calm. Doar nu credeai că, băgându-te în gura lupului, o să te las de una singură. În clipa asta sunt prin apropiere.

Niema înțelese că asta dorise el să-i comunice, dându-i telefon. Și era

îndeajuns. Până să-i audă din nou glasul, nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise, cât de mult îi lipsise provocarea simplei lui prezențe în preajma ei. Dacă se afla prin apropiere, însemna că ea trebuie să fie cu ochii în patru, deoarece el își putea face în orice clipă apariția. N-ar fi vrut să iasă de sub duș, goală-puşcă, și să dea nas în nas cu el. Pe de altă parte.

Ooo, nu! îndepărtă gândul încă înainte de a-l duce până la capăt și începu să turuie despre cele petrecute în seara precedentă.

— M-a urmărit până pe terasă, s-a prezentat și mi-a solicitat să-i acord un dans. În timpul dansului, mi-a adresat o invitație la cină. L-am refuzat. Vom lua împreună prânzul, astăzi la ora unu, la Le Cafe Marly. Știi cumva unde se află asta?

— În aripa Richelieu a palatului Luvru. Acolo se merge doar ca să vezi și să fii văzut.

— Și eu care ziceam că, dacă voi lua împreună cu el prânzul și nu cina, totul va fi mai discret.

— În niciun caz, la Cafe Marly. Dar de ce încerci tu să fii atât de discretă?

— Deoarece sunt o persoană importantă, o veche prietenă de familie a soției ambasadorului și ar trebui ca cel puțin să-mi fac griji pentru că mă întâlnesc cu un traficant de arme.

— Ronsard se întâlnește, bine-mersi, cu toate persoanele influente din Paris.

— Da, însă în cazul meu este altceva. Dezinvoltura ei îl făcu pe John să chicotească.

— Și când te-ai gândit să capitulezi și să iei și cina cu el? Dacă am suficient timp, pot aranja ca oameni de-ai noștri să ocupe mesele din jurul vostru, iar a voastră să fie garnisită cu niscai microfoane bine camuflate și așa mai departe.

— Nu cred că voi capitula. O să iau cu el doar prânzul, pentru că nu vreau să-l încurajez prea mult.

— Te rog să-l încurajezi suficient de mult încât să te invite la vila lui.

— O să ne împrietenim. Nimic mai mult.

În discuția lor interveni o pauză, după care, într-un târziu, pe un ton iritat, John zise:

— Dacă îți închipui că trebuie să te culci cu el, aș vrea să afli că nici

prin cap nu mi-a trecut vreodată una ca asta.

— Mă bucură ce aud, pentru că, în toată afacerea asta n-a fost vorba niciodată de sex. Chiar dacă am început să iau acele pastile anticoncepționale, așa cum mi-ai ordonat tu.

Din nou interveni o tăcere stânjenitoare.

— Ți-am spus să le iei nu pentru că ai dori să ai o relație amoroasă, ci în eventualitatea unei situații nedorite.

Abia în acel moment, Niema înțelese. Dacă ceva nu se desfășura conform planului și era cumva capturată, ar fi putut fi violată.

— Acum am înțeles, șopti ea. Pentru misiunea din Iran nu se pusese problema pastilelor anticoncepționale, deoarece ea oricum le lua. Ea și Dallas ar mai fi vrut să aștepte un an sau doi, poate chiar mai mult, înainte de a avea copii.

— Te mai sun eu, spuse John și închise telefonul.

Niema puse încet receptorul în furcă și se cuibări la loc în pat, însă somnul îi dispăruse. Creierul lucra febril, așa cum se întâmplă ori de câte ori stătea de vorbă cu John. Avea nevoie acum de o partidă prelungită de alergare. Cu cât se gândea mai mult la alergare, cu atât mai mult îi surâdea ideea. O va întreba pe Eleanor care era, prin apropiere, cel mai bun loc pentru jogging. Sări din pat și începu să cotrobăie în căutarea treningului pe care și-l luase cu ea, pentru orice eventualitate.

Eleanor nu numai că știa care era cel mai bun loc pentru jogging, ci îi dădu un însoțitor, unul dintre agenții de pază, care ieșise din schimb. Acesta urma să o însoțească, să-i fie partener de alergare. Niema și tânărul, tuns scurt, cu figură serioasă, alergară umăr la umăr, până când amândoi deveniră lac de sudoare. În drum spre ambasadă ea îi vorbi risipindu-i crisparea, și el îi povesti că intenționa să se căsătorească în timpul viitorului său concediu.

Simțindu-se plină de energie și în același timp relaxată de partida de alergare, Niema făcu un duș și luă un mic dejun frugal, după care se hotărî să meargă la cumpărături. Eleanor îi dădu lista celor mai interesante magazine și Niema se aventură, de una singură, să colinde orașul.

Când taxiul o depuse lângă terasa restaurantului Cafe Marly, din Curtea Napoleon, Niema ducea cu ea o sacoșă uriașă cu cumpărături. Ea

privi cafeneaua și, pentru o clipă, simți o dorință arzătoare ca în locul lui Ronsard să se întâlnească cu John. Apoi alungă din minte acel gând deoarece nu-și putea permite să uite de misiunea pe care o avea. Trebuia să se concentreze, nu să se gândească la ceea ce făcea sau nu John, sau la cât ar fi fost de frumos să se întâlnească cu el la prânz sau la cină. „Iar m-a apucat”, mormăi ea nemulțumită.

Alungându-și din minte toate gândurile în legătură cu John, Niema intră în cafenea. Nu a fost nevoie decât să rostească formula magică „Domnul Ronsard”, că a și fost condusă la o masă.

Ronsard, care sosise deja, îi zâmbi, se ridică în picioare, îi sărută mâna și o invită să se așeze pe scaunul de lângă el.

— Astăzi ești și mai frumoasă decât aseară.

— Mulțumesc de compliment. Niema purta o rochie roșie clasică, și un simplu șirag de perle la gât. Dacă Ronsard era un adevărat cunoscător, și așa părea a fi, trebuia să recunoască imediat stilul și calitatea mărcii Chanel. Niema privi în jurul ei, intrigată. Localul era despărțit, doar de un perete de sticlă, de uimitoarele opere de artă adăpostite de muzeul Luvru.

— Ești de-a dreptul strălucitoare. Cumpărătorii de felul tău stimulează cu-adevărat dezvoltarea economică a oricărei națiuni. Ronsard făcu un gest elocvent către sacoșa plină de cumpărături.

— O femeie n-are niciodată suficient de multe perechi de pantofi.

— Chiar așa să fie? Dar câte perechi de pantofi ai tu în total?

— În orice caz, nu suficient de multe, spuse ea, pe un ton hotărât, spre amuzamentul bărbatului.

Ronsard avea părul strâns într-o coadă, cu ajutorul unei agrafe circulare din aur. Deși purta un costum simplu de în în locul smochingului, toate femeile din cafenea îl priveau cu insistență. Bărbatul emana un farmec incitant, care atrăgea imediat atenția.

Chipul unui om ar trebui să-i trădeze răutatea, dacă aceasta ar exista, își zise Niema. Răutatea i-ar schimonosi trăsăturile, însă ea nu observase la Ronsard nici cel mai mic semn. Până atunci, el fusese cât se poate de politicos și de fermecător, dovedind o delicatețe care nu părea câtuși de puțin simulată.

— Așadar, zise el, rezemându-se relaxat de spătarul scaunului, spune-mi, te rog, te-a avertizat din nou doamna Theriot în legătură cu

mine?

— Bineînțeles. Eleanor ține la mine.

— Este convinsă că eu pot constitui un pericol pentru tine?

— Crede că tu ești un personaj cu o reputație destul de proastă.

Luat prin surprindere de sinceritatea ei, Ronsard clipi de câteva ori, după care izbucni în râs.

— În cazul ăsta, cum de te afli totuși aici? Te atrag cumva pericolele? Sau crezi că mă poți aduce pe calea cea bună?

— Niciuna, nici alta, zise ea privindu-l cu seriozitate. Poți tu să fii un bărbat foarte drăguț, însă eu nu te pot aduce pe nicio cale. De altfel, pentru mine nu reprezintă nici cel mai mic pericol.

— Ar trebui să mă simt jignit de această afirmație categorică, șopti el. Mi-aș dori să reprezint un pericol pentru tine, într-un anume sens. Cred că l-ai iubit foarte, foarte mult.

— Mai mult decât ar putea exprima cuvintele.

— Cum era?

Pe fața Niemei se ivi un zâmbet.

— Era... ooo, în unele privințe, era un bărbat cu totul ieșit din comun, iar în altele, semăna cu majoritatea bărbaților. Se tăia când se râdea, își lăsa hainele pe jos când se dezbrăca, îi plăcea să navigheze cu iahtul, pilota propriul său avion, urma cursuri de prim ajutor, dona sânge în mod regulat, vota la toate alegerile. Râdeam, ne certam și ne făceam planuri, la fel ca toate cuplurile căsătorite.

— A fost norocos, să fie atât de iubit.

— Eu am fost cea norocoasă. Dar tu? îl întreabă ea. Ai fost vreodată căsătorit?

— Nu. N-am avut norocul ăsta. Bărbatul ridică din umeri. Poate cândva, în viitor. Din tonul lui se putea însă ghici că o să se căsătorească doar atunci când va face plopul pere și răchita micșunele.

— Mie nu-mi vine să cred că proasta ta reputație le sperie pe femei, îl tachină ea. Toate cele aflate aici se tot uită lung la tine.

Ronsard nu privi în jurul lui, așa cum ar fi făcut majoritatea bărbaților, ca să vadă dacă acest lucru era adevărat.

— Sunt singur pentru că așa vreau eu. Aseară mă gândeam că n-am avut niciodată, pentru nimeni, sentimentele pe care le-ai avut tu - și încă le mai ai - pentru soțul tău. Într-un fel, mi-ar plăcea să iubesc pe cineva

atât de mult, însă pe de altă parte sunt foarte bucuros că nu se întâmplă acest lucru. Dar de ce îți mărturisesc ție toate astea? se întrebă el, cu voce tare. Dacă îți spun că mă îndoiesc că te voi iubi, nu voi reuși să te conving niciodată să accepți o legătură amoroasă cu mine.

— Fii liniștit, râse Niema bătându-l ușor pe mână. Oricum, nu mă gândeam la o legătură amoroasă.

— Dar mie mi-ar plăcea să se întâmple așa ceva între noi, îi zâmbi el șăgalnic.

Niema scutură din cap amuzată.

— Nu se va întâmplă una ca asta. Eu nu pot să-ți ofer decât prietenia mea.

— În acest caz, m-aș simți onorat să-ți fiu prieten, dar nu voi înceta să sper la mai mult.

Ceva mai târziu, în aceeași după-amiază, Ronsard ținea în mână teancul de hârtii în care se aflau datele pe care i le trimisese Cara prin fax. Le răsfoise în grabă atunci când le primise, iar acum începu să le studieze cu atenție. În legătură cu Niema Jamieson, nu se afla acolo nimic care să-i trezească vreo suspiciune. Femeia era din New Hampshire, urmasă un exclusivist colegiu de fete, se căsătorise la douăzeci și patru de ani și rămăsese văduvă la douăzeci și opt. Soțul ei își pierduse viața într-un accident nautic. Cei doi fuseseră menționați de câteva ori în paginile presei mondene, de obicei sub titlul de „cuplu ideal”. Niema era exact ceea ce i se păruse a fi, adică o raritate în lumea în care se învârtea el.

Ronsard o plăcea. Femeia era surprinzător de directă și de sinceră, însă nu manifestase niciun strop de malițiozitate, într-un fel, era chiar încântat de faptul că Niema nu se arătase interesată sentimental de el. Încă își dorea să se culce cu ea, știind că n-ar fi ridicat pretenții ulterioare. Acceptase să ia prânzul cu el, și atâta tot. Apoi se înapoiase cu taxiul la ambasadă, fără a-i da de înțeles că ar mai aștepta și alte invitații din partea lui, ceea ce îi întărise hotărârea de a-i da și alte întâlniri. Ronsard o invită din nou la cină, însă ea îl refuză. La insistențele lui, până la urmă ea acceptase să mai ia încă o dată prânzul, între patru ochi.

Sună telefonul, pe linia privată, și Ronsard ridică absent receptorul.

— Ronsard.

Era Cara.

— Te-a căutat Ernst Morrell.

Bărbatul făcu o grimasă. Pe Morrell nu-l agreea și nici nu avea încredere în el, însă prin natura afacerilor lui, avea zilnic de-a face cu tot felul de fanatici, dezechilibrați mintal și asasini. Morrell era, probabil, cel mai rău dintre toți. El conducea o mică, dar extrem de activă organizație teroristă și avea o adevărată pasiune pentru bombe; pusese una într-un spital din Germania, ucigând șase pacienți, drept pedeapsă pentru cooperarea Germaniei cu Statele Unite, în cadrul unei acțiuni militare îndreptate împotriva Irakului.

— Și ce voia?

— A auzit și el despre explozibilul RDX-a. Îl vrea.

Ronsard înjură. Mai întâi Temple, iar acum și Morrell.

Deși nu-și făcuse iluzii că nu vor exista scurteri de informații cu privire la RDX-a, Ronsard nu se așteptase ca acest lucru să se întâmple chiar atât de repede. El și cu producătorul materialului stabiliseră *o înțelegere: Ronsard urma să fie unicul distribuitor al noului amestec. O asemenea exclusivitate le-ar fi asigurat un profit imens, cel puțin până în momentul în care și altcineva ar fi ajuns în stare să producă un exploziv similar. El unul nu spusese nimănui nimic, deoarece produsul nu fusese definitiv pus la punct. Valoarea lui ar fi crescut dacă ar fi fost mai fiabil și nu ar fi avut nefericita reputație de a se autodetona înainte de momentul prevăzut. În consecință, producătorul era, în mod logic, responsabil pentru faptul că numai cine nu voia nu știa despre existența lui RDX- a.

Din câte își dădea seama se părea că partenerii săi se hotărâseră să renunțe la marile profituri viitoare, în schimbul unui câștig imediat. Ronsard oftă. Să-i ia dracu'. El avea să-și încaseze procentul din tranzacții și să-i avertizeze pe cumpărători că produsul nu era suficient de fiabil. Trebuia să- și protejeze afacerile, din moment ce producătorii se dovediseră atât de înguști la minte.

— Și când îl vrea? o întrebă el pe Cara, frecându-se cu un deget între sprâncene, acolo unde brusc îi apăruse o durere ascuțită.

— Nu mi-a spus. Vrea să discute personal cu tine.

— A lăsat vreun număr de telefon la care să-l pot găsi?

— Da, și a adăugat că-l mai poți găsi acolo doar în următoarele trei sferturi de oră. Lucrul nu era neobișnuit, cel puțin în ce privea cele mai

eficiente grupări teroriste care se mutau frecvent și lăsau intervale scurte de timp în care puteau fi contactați. O astfel de tactică reducea în mare măsură șansele ca aceștia să poată fi localizați.

Ronsard își notă numărul de telefon pe care i-l dictă Cara și, imediat ce încheie convorbirea cu ea, începu să-l formeze. Remarcă faptul că era un număr de telefon din Londra. După câteva apeluri, la celălalt capăt al firului cineva ridică receptorul.

— Brutăria! Acel unic cuvânt fusese rostit cu un puternic accent.

Ronsard rosti și el un singur cuvânt - numele său. După jumătate de minut de tăcere, o altă voce spuse cu entuziasm:

— Da' văd că ești extrem de prompt, prietene.

Morrell era un bărbat solid, cu pieptul foarte bombat, dar cu o voce nepotrivit de subțirică. El vorbea ca și cum ar fi scuipat cuvintele, încercând să contrabalanseze subțirimea glasului cu o mare viteză în exprimare.

Ronsard nu era și nici nu va fi vreodată prieten cu Morrell.

— Din ceea ce mi s-a comunicat, am înțeles că ai de gând să faci o comandă.

— Am auzit niște zvonuri extraordinar de interesante, în legătură cu o nouă rețetă! Aș avea nevoie de o mie de kilograme.

O mie de kilograme! Ronsard ridică din sprâncene. Era suficient pentru a distruge întreaga Londră, dar bineînțeles că Morrell n-avea să folosească întreaga cantitate într-un loc. Nu, va provoca dezastre în toată lumea civilizată, și poate că va vinde la rândul său, altor amatori, o parte din noul amestec.

— O asemenea cantitate va costa foarte mult.

— Unele lucruri merită să le achiziționezi, indiferent de preț.

— Te previn că rețeta nu este încă finalizată.

— Cum adică nu este finalizată?

— Rezultatul obținut nu este fiabil în proporție de sută la sută. Produsul nu este foarte stabil.

— Aaa!

Pe fir se lăsă liniștea, în timp ce Morrell rumega cele auzite. Nicio persoană sănătoasă la minte n-ar fi acceptat să aibă de-a face cu un material exploziv care putea să se autodetoneze chiar în timpul transportului, însă, își zise Ronsard cu un umor macabru, sănătatea

mentală nu era o calitate a acestor oameni.

— Și care ar putea fi consecințele?

— O manevrare dificilă și nesigură. De exemplu, dacă este scăpat pe jos.

Deci, dacă se folosea RDX-a într-un avion, trebuia ținut într-un bagaj de mână, pentru a-l putea supraveghea - adică putea fi folosit într-o misiune sinucigașă, sau se folosea un curier neavizat, ca în cazul zborului Delta 183.

— Anumite riscuri trebuie să fie asumate, rosti în cele din urmă Morrell, gândindu-se că nu va manipula el personal explozibilul respectiv.

— Mai există încă o problemă.

— Prea multe probleme! De data aceasta Morrell părea de-a dreptul iritat, asemenea unui copil căruia i s-a stricat jucăria preferată.

— Rețeta trebuie utilizată într-o anumită limită de timp, în caz contrar...se va comporta într-un mod absolut imprevizibil. Sincronizarea trebuie să fie perfectă.

— Am auzit, prietene, am auzit! Este o rețetă foarte interesantă.

— Va fi dificil de manipulat o cantitate de o mie de kilograme.

— O persoană pricepută poate duce la bun sfârșit chiar și o sarcină atât de dificilă. Când poate fi gata transportul?

Această întrebare îi spunea lui Ronsard că Morrell își alesese deja țintele și că ele urmau să fie lovite aproape simultan, deși el nu dispunea de suficienți oameni, pentru a se descurca. Nu-i mai puțin adevărat că din când în când, diversele organizații cooperau între ele, mai ales dacă aveau dușmani comuni.

Ronsard spuse:

— În clipa asta, nu știu cu certitudine. Este vorba de o cantitate foarte mare; poate că producătorul nu dispune în clipa de față de cantitatea solicitată. De fapt, Ronsard era sigur de acest lucru.

— Sunt dispus să ofer o sumă foarte mare, dacă rețeta va fi gata în două săptămâni.

— Voi transmite producătorului propunerea ta.

— Bine, foarte bine! Te sun mâine.

Ronsard era furios. Faptul că produsul fusese pus atât de repede pe piață făcuse să crească nu numai riscurile fabricantului, ci și cele ale

intermediarului, care era el. Bineînțeles că asemenea riscuri sporite se cereau compensate.

Apoi, prin minte îi trecu o idee năstrușnică. El știa că producția era încă redusă și cu greu se putea acoperi o comandă de o mie de kilograme; în plus, nu știa ce cantitate dorea, la rândul lui, Temple. Ce ar fi dacă i-ar lăsa, pe Temple și pe Morrell, să hotărască singuri cine va lua primul? Cei doi trebuia să aibă o explicație, cum se spune în westernuri. Da, cu siguranță că așa ceva ar fi cât se poate de nostim.

Veste trei zile dau o petrecere acasă la mine, îi spuse Ronsard Niemei câteva zile mai târziu, în timp ce se plimbau printr-un părculeț liniștit. Acasă la mine, adică la sud de Lyon, în regiunea Rhone-Alpes. Peisajul e încântător, iar casa mea foarte confortabilă. Mi-ar face mare plăcere dacă ai accepta să vii și tu la această petrecere.

Niema continuă să meargă în tăcere alături de el. Coroanele copacilor îi apărau de soarele fierbinte al verii, iar păsărelele ciripeau, deasupra capetelor lor. Nu erau numai ei în acel părculeț. Guvernante și tinere mămici supravegheau copii de toate vârstele, care țipau rostogolindu-se prin iarbă. Mai mulți alergători străbăteau aleile, solitari sau câte doi. Îndrăgostiții se plimbau mână-n mână, oprindu-se din când în când pentru a se săruta. Oameni în vârstă ședeau pe bănci, jucând table sau pur și simplu odihnindu-se. Dulcele parfum al florilor îmbălsăma aerul cald.

— Văd că eziți să-mi răspunzi, spuse, după o vreme, bărbatul. Îți faci griji că doamna Theriot nu va fi de acord?

— Nu numai asta, ci și impresia că vrei de la mine nu doar o prietenie platonică. Am impresia că n-ai renunțat încă total la speranța că. ăăă, că poate mă voi răzgândi.

— Bineînțeles că sper în continuare. Doar sunt bărbat și pe deasupra francez. Mi-ar plăcea să mă culc cu tine, însă apreciez compania ta chiar dacă nu facem dragoste. Tu nu îmi ceri să-ți fac diverse servicii și nici nu râvnești la averea mea. Îți dai seama cât de puțini oameni asemenea ție există în viața mea?

— Viața ta este așa cum ți-ai clădit-o. Niema îl privi. Nu pot să te compătimesc.

Surâzând, el o luă de mână.

— Uite, vezi? Exact la asta mă refeream. Spui întotdeauna ceea ce

gândești.

— Nu întotdeauna. Sunt prea politicoasă ca s-o fac.

Zâmbetul bărbatului se transformă într-un chicotit.

— Te gândești la ceva rău în legătură cu mine?

— Bineînțeles. Știi ce părere am despre ocupația ta.

Femeia sesiză în ochii lui o expresie enigmatică, dar aceasta dispăru înainte ca ea să o poată descifra.

— Cu toții facem doar ceea ce trebuie să facem.

— Nu toți. Unii fac numai ceea ce pot să facă.

— Există vreo diferență între „a trebui” și „a putea”?

— Mie mi se pare că există. Oamenii spun că fac ceea ce trebuie să facă, atunci când, procedând într-un anume fel, produc cuiva rău. Cei care fac ceea ce pot de obicei fac numai bine.

— Este doar o chestiune de semantică, ridică Ronsard din umeri. Dar poate că ai dreptate. Eu am făcut o alegere atunci când eram tânăr, iar acum nu am dreptul să mă plâng. Poate că aș fi avut și alte opțiuni, dar în acel moment, la vârsta pe care o aveam, nu le-am văzut. În circumstanțe identice, probabil că aș face și astăzi aceeași alegere.

În glasul lui nu se deslușea urmă de regret, ci doar o acceptare conștientă a situației. Nu-și punea cenușă în cap pentru greșelile pe care le făcuse; nu avea nicio angoasă, nicio frământare sufletească. O apucase pe o anumită cale și de atunci nu mai privise înapoi.

Niema ar fi vrut să-l întrebe de ce făcuse acea alegere, dar răspunsul se impunea de la sine: pentru bani. Avusese nevoie de bani și alesese această modalitate pentru a-i obține. Nu mai conta motivul; el se situase, prin propria-i voință, la granița dintre legalitate și ilegalitate. Nu putea să nu-i placă, dar în același timp nu avea niciun fel de remușcare că se afla în fața lui sub o falsă identitate. Ronsard rămânea un adversar, oricât de prietenos și de fermecător ar fi fost.

— Lăsând la o parte natura profesiei mele, continuă Ronsard, eu încă aștept un răspuns la invitația mea.

— O petrecere acasă la tine. Era exact ceea ce dorise John, dar în glasul ei nu se putea observa urmă de entuziasm. Și câte persoane vor fi invitate la această petrecere?

Întrebarea ei îl făcu pe Ronsard să zâmbească din nou.

— Te întrebi dacă nu cumva va fi o petrecere în doi, lucru pe care eu

l-aș prefera. Cred că am invitat înjur de o sută de persoane.

— Asta înseamnă că vila ta este mai mult decât confortabilă.

— Poate că am subevaluat-o puțin. Există două aripi separate pentru oaspeți, și fiecare poate găzdui cincizeci de persoane, astfel încât nu vor sta toți sub același acoperiș.

— Ceva mă face să cred că acoperișul casei tale este foarte mare.

— Da, așa este, ai dreptate. Te rog să nu-mi porți pică pentru acoperișul meu.

— Sunt convinsă că este un acoperiș foarte drăguț, râse Niema. Poți să-mi spui cine sunt ceilalți oaspeți?

Lui Ronsard îi străluciră ochii.

— Nu mi-ai pune o asemenea întrebare, dacă nu te-ai gândi să-mi accepti invitația, rosti el mulțumit. Pe cei mai mulți i-ai cunoscut la balul dat de primul-ministru.

Pe cei mai mulți, dar nu pe toți. Cu siguranță că unii dintre oaspeții lui nu puteau fi invitați la petrecerile oficiale. Era o lume cinică, în care cei care făceau legile se amestecau în culise cu cei care le încălcau. John urma să fie și el prezent acolo, ca unul dintre reprezentanții celor din urmă. Niema se întrebă dacă el va fi surprins de prezența vreunuia dintre oaspeții lui Ronsard. Nu, nu va fi surprins. Probabil că îi cunoștea pe toți.

— Te rog, spune da, o imploră Ronsard. Nu voi mai rămâne mult la Paris, iar tu s-ar putea să pleci înainte ca eu să mai trec pe-aici.

— Accept, spuse ea suspinând. Probabil că după aceea voi pleca acasă. N-ar fi potrivit să vin la tine în vizită, și după aceea să mă întorc din nou la ambasadă. N-aș vrea să fac nimic care ar putea pune în pericol cariera lui Albert.

Continuară să se plimbe în tăcere. Poate că lui nu-i plăcea să i se spună că asocierea cu numele lui putea atrage repercusiuni foarte neplăcute asupra carierei altor oameni, însă Niema nu intenționa să-i vorbească pe ocolite. Avea de îndeplinit o misiune și până în acel moment instinctele ei nu dăduseră greș. Atâția oameni îl storceau de bani și atâtea femei alergau cu limba scoasă după el, încât simplul fapt că ea nu se pretase la așa ceva îl făcea s-o considere o ființă cu totul deosebită.

— Așadar, nu ne vom mai revedea după ce vei pleca de la petrecerea

mea, spuse el cu un zâmbet trist. Nu cred că ne învârtim în aceleași cercuri.

— Într-adevăr. Nu ne învârtim chiar în aceleași cercuri.

— În cazul ăsta, este cu atât mai important pentru mine să vii la această petrecere. Țin neapărat să cunoști pe cineva.

— Am fost invitată, îi spuse ea lui John în dimineața următoare, când acesta îi telefonă.

— Perfect. Și când pleci?

— Poimâine.

— Eu voi ajunge acolo cu o zi mai târziu. În seara respectivă, va avea loc o petrecere simandicoasă; probabil că îmi voi face apariția chiar în timpul acelei petreceri.

— Dar de unde știi programul? Și de ce vrei să ajungi în toiul petrecerii?

— Pentru că atunci atenția tuturor va fi dispersată, mă refer aici și la cea a lui Ronsard. Asta îmi va oferi doar un mic avantaj, însă contează și cel mai nesemnificativ detaliu. Nu cunoaștem măsurile lui de securitate, schița casei sau programul său, așa că vom fi nevoiți să ne descurcăm bazându-ne pe inspirația de moment. Nu uita că, din prima clipă, eu îmi voi pierde capul după tine, ca astfel să avem o scuză pentru a fi împreună.

— Văd că mă transform treptat într-o adevărată zeiță a dragostei, murmură Niema. Bărbații înnebunesc după mine, pe capete.

John râse încetișor.

— Poate că ți-ai descoperit abia acum adevărata vocație.

— Care vocație? Acea de a-i înnebuni pe bărbați?

— Eu cred că s-ar putea să înceapă să-ți placă.

— Depinde de vraja cu ajutorul căreia izbutesc să-i înnebunesc.

— Atunci, ne vedem peste trei zile.

Ronsard plecă la vila lui din sudul Franței, așa încât, pentru prima oară de când se cunoscuseră, Niema nu mai luă împreună cu el masa de prânz. Mulțumită de timpul suplimentar care îi fusese în acest fel pus la dispoziție, ea își petrecu o bună parte din zi asamblând dispozitivele de care urma să aibă nevoie la reședința lui Ronsard. Șeful biroului CIA din cadrul ambasadei se dovedea a fi de mare ajutor în procurarea unor emițătoare miniaturale, a bateriilor aferente și a cablurilor de care avea

nevoie. Dacă omul avea întrebări, în orice caz nu i le adresă ei. Niema știa că el trebuise să fi lămurit totul cu Langley, de aceea se arăta atât de cooperant.

Probabil că nu i se spusese nimic în legătură cu misiunea ei în Franța, însă i se ceruse să facă rost, cu promptitudine, de orice ar fi avut nevoie ea; contingentul CIA cu sediul la Paris nu știa nici măcar că ea se întâlnise cu Ronsard, doar dacă vreunul dintre agenții CIA și-ar fi autoasumat sarcina de a o urmări într-o zi. Pentru toți ea era o prietenă de familie, aflată în vizită la ambasador și la soția acestuia.

Până la Lyon erau aproximativ trei sute de kilometri, distanță mai mare decât cea pe care ar fi preferat Niema să o străbată la volanul unui automobil. În consecință, ea își cumpără un bilet de avion și sună la numărul de telefon pe care i-l dăduse Ronsard, pentru a stabili detaliile sosirii sale la Lyon.

Niema era nerăbdătoare să ajungă la fața locului, să cerceteze amplasamentul ca să-și dea seama cu ce avea de-a face, și pentru a putea să-și contureze în minte un plan de acțiune și deciziile care se impuneau. Fiind în postura unei persoane cu un statut social deosebit, se cădea să se comporte în consecință. Niema voia să facă altceva decât să meargă la cumpărături și să participe la petreceri mondene.

În ziua în care a zburat de la Paris la Lyon, vremea a fost minunată și călătoria s-a desfășurat fără incidente. Pe aeroportul din Lyon a întâmpinat-o un bărbat blond, tuns scurt, îmbrăcat într-un elegant costum gri. Omul nu a rostit mai multe cuvinte decât era strict necesar și s-a dovedit foarte eficient. El i-a cărat Niemei bagajul, a condus-o către un Jaguar argintiu și a instalat-o pe confortabila banchetă din spate.

După ce mașina a ieșit pe autostradă s-a îndreptat către est, în direcția orașului Grenoble. Peisajul superb era poate cel mai pitoresc din întreaga Franță. Deși era mai cald decât la Paris, sticla fumurie a geamurilor Jaguarului asigura confortul necesar, oprind într-o bună măsură razele soarelui.

Când Niema zări de la distanță vila lui Ronsard, aproape că rămase cu gura căscată de admirație. Bine că purta ochelari de soare, care să-i ascundă uimirea din priviri. În definitiv, se presupunea că era obișnuită cu luxul. Ar fi fost cazul ca John s-o avertizeze la ce trebuia să se aștepte, își zise ea.

O alee pavată, încadrată de flori multicolore, urca spre niște porți masive încastrate într-un zid de piatră cenușie, înalt de peste trei metri și care înconjura întreaga proprietate. Numai piatra utilizată la construirea acelui zid ca de fortăreață trebuia să fi costat o avere.

În vreme ce mașina se apropia, porțile culisară lin, iar imediat ce aceasta trecu de ele, începură să se închidă.

Proprietatea era extrem de întinsă. Niema estimă că avea o suprafață totală de peste șaisprezece hectare. Peisajul fusese atât de meșteșugit conceput, încât existau zone din care nu se vedea zidul înconjurător. Casa - o construcție atât de impunătoare încât Niema se îndoia că ar putea fi denumită doar o simplă casă - avea patru etaje și două aripi laterale, foarte mari. Marmura de un gri deschis, care placa parterul, îi conferea un aspect plăcut, datorită discretelor striatii aurii și roz. Efectul era de-a dreptul uluitor.

În dreapta se înălța o clădire lungă, cu două etaje, construită într-un stil destul de cazon, însă peisajul înconjurător estompa într-o foarte mare măsură această impresie. În stânga se afla, asemenea unei bijuterii așezate în mijlocul unui heleșteu, o construcție care semăna cu o casă. Niema presupuse că acolo era locul la care se referise Ronsard că obișnuia să-și găzduiască oaspeții. Era de dimensiunile unui mic hotel și părea mic doar în comparație cu masivitatea clădirii principale.

Traficul ilegal de arme se dovedea a fi o afacere extrem de profitabilă.

Până acum Niema nu avusese niciun indiciu pentru a evalua dimensiunea averii lui Ronsard, însă acum își dădea seama de ce îl invidia multă lume.

Peste tot se zăreau oameni - armata personală a lui Ronsard. Niema își zise că exista un sistem de semnalare a ierarhiei autorității și a competențelor diverșilor angajați, materializat prin îmbrăcămintea acestora. Cei mai mulți purtau pantaloni și cămăși de culoare verde închis și erau înarmați. Alții, mai puțini la număr, purtau pantaloni de aceeași culoare, cămăși albe, iar armele le aveau prinse lateral. Cei mai puțini numeroși erau aceia care, la fel ca și șoferul Niemei, purtau costume subțiri, de culoare cenușie.

Invitații care sosiseră deja hoinăreau pe aleile grădinii, în haine de zi, comode dar scumpe, croite în stilul pe care Niema îl categorisise dintotdeauna drept „îmbrăcămintă pentru conacul de la țară”. Câțiva

ședeau pe o terasă laterală, savurând cocteiluri. Șase dintre cei mai activi se aflau pe terenurile de tenis, unde asudau sub soarele care îi sleia de puteri.

Ronsard coborî scările largi și veni zâmbitor în întâmpinarea ei, cu mâinile întinse. El o strânse ușor de umeri și, aplecându- se către ea, îi atinse obrazul cu buzele. Tresărind, femeia se dădu înapoi și îl privi mirată. Pentru prima dată el îndrăznise mai mult decât a-i săruta mâna și ea se arătă deranjată.

— După expresia de pe fața ta, cineva ar putea crede că am încercat să te dezbrac, rosti el pe un ton sarcastic. Dacă ar fi să-mi simt orgoliul rănit de reacția ta mult prea puritană, ar trebui să pocnesc asemenea unui balonaș de săpun. Bărbatul scutură cu amărăciune din cap. Și când mă gândesc cu câtă nerăbdare am așteptat această clipă.

— Iartă-mă, dar m-ai luat pe nepregătite.

— Nu, nu te mai scuza, ai să destrami toată vraja momentului.

— Acum mă faci să mă simt vinovată.

— Încerc și eu să te tachinez, spuse el zâmbind, după care le ordonă celor doi tineri, care stăteau smirnă în spatele lui: Duceți bagajele doamnei în camera florilor.

— Camera florilor, repetă Niema. Sună minunat.

— De fapt, este un mic apartament. Vreau să te simți bine aici. Înainte ca firea ta bănuitoare să-și scoată din nou ghearele, îți aduc la cunoștință că acest apartament nu se află în apropierea apartamentului meu.

— Consideră, te rog, că am renunțat la bănuieli. Niema îl luă de braț, și el o conduse în holul imens unde domnea o răcoare plăcută.

Coloane din marmură se ridicau, pe înălțimea a trei etaje, până la tavanul pictat. Pardoseala alcătuită din dale de granit, de o nuanță puțin mai închisă decât palidul gri al coloanelor, era acoperită de imense covoare persane, viu colorate. Două scări, de marmură, se arcuiau, la stângă și la dreapta, reunindu-se în vârful arcadei, de unde începeau două coridoare, unul ducând spre stângă, iar celălalt spre dreapta.

— Sper că pui la dispoziția fiecărui invitat și câte o hartă, pentru a nu se rătăci, zise Niema, în timp ce el o conducea în sus pe scări.

— Totul este cât se poate de simplu, zise el zâmbind. Nu te poți rătăci. Toate coridoarele secundare conduc înapoi, în holul central. Dacă ai un elementar simț de orientare, te poți descurca fără dificultate.

În timp ce urcau scara, ea admiră enorma tapiserie care atârna pe peretele din stângă.

— Când a fost construită această casă?

— Este destul de nouă. A fost înălțată prin anii '70, de către un magnat al petrolului, din Orientul Mijlociu. Când prețul petrolului a scăzut, acesta a avut nevoie de bani, iar eu am putut să îi ofer suma pe care a cerut-o.

Treptele din marmură se terminară. Locul lor fii luat de pardoseli frumos mochotate, într-o nuanță de gri-argintiu. Mocheta era atât de groasă, încât pantofii Niemei se afundară cu totul în ea. Niema se apropie de o fereastră și privi afară - în curte se afla o piscină imensă, de o formă neregulată, înconjurată de vegetație luxuriantă. Apa care cădea în piscină printr-o minicascadă avea o minunată nuanță turcoaz.

— Presupun că piscina arată fantastic noaptea.

— Este, într-adevăr, una dintre plăcerile mele. Mă relaxează înotul după o zi grea de muncă.

Cei doi o porniră pe coridor, apoi o luară la stângă pe un culoar lateral, după care Ronsard deschise o ușă de pe partea dreaptă.

— Iată camera florilor, spuse el. Sper că te vei simți bine aici.

Niema făcu un pas în cameră și ochii ei străluciră de încântare.

— Este absolut minunat, exclamă ea.

Motivul pentru care încăperea fusese denumită „camera florilor” era evident: existau o mulțime de plante. În afară de minunatele aranjamente florale din vase, erau acolo rododendroni și palmieri înalți de doi metri, aranjați cu mult gust. Toate aceste plante se găseau în camera de zi. În dreapta se deschidea o ușă dublă, prin care se intra într-un somptuos dormitor. Drept în față, niște uși de sticlă dădeau spre o terasă plină de copăcei și flori, puse în diverse ghivece. Terasa cu flori se întindea pe toată lungimea camerei de zi și a dormitorului.

Ronsard o urmărea pe Niema, care se plimba prin micuțul apartament, atingând plantele și mirosind florile.

— Aici este multă liniște. M-am gândit că-ți va plăcea, că va reprezenta pentru tine un refugiu din vârtejul vieții mondene.

— Îți mulțumesc, rosti ea cu toată sinceritatea. O emoționa grija lui de a-i oferi acest refugiu. Ronsard intuise că îi plăceau, din când în când, liniștea și singurătatea în care își putea reîncărca bateriile. Ea își zise că

terasa putea reprezenta o ideală cale de intrare clandestină, în genul celor preferate de Medina. Ea hotărî să lase uşile de la terasă descuiate, deşi acestea nu ar fi reprezentat cine ştie ce obstacol în calea cuiva atât de priceput ca John.

Valiza Niemei se afla la picioarele patului, pe o banchetă tapiţată. Ronsard o apucă de braţ.

— O cameristă îţi va sta la dispoziţie, pentru a te ajuta să despachetezi. Dacă nu eşti prea obosită, aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu cineva.

— Nu, nu sunt deloc obosită, răspunse ea, amintindu-şi că el îi spusese încă de la Paris că intenţiona să-i facă cunoştinţă cu cineva. Dispozitivele electronice aduse de ea erau încuiate, la loc sigur, în caseta ei de bijuterii, aşa că nu era deloc îngrijorată; respectiva cameristă nu avea cum să le vadă, deci nu putea să-i raporteze lui Ronsard că unul dintre oaspeţii săi adusesese cu sine un echipament interesant.

— Aripa în care locuiesc eu se află în cealaltă parte a casei, îi spuse el zâmbind. N-am minţit când ţi-am spus că apartamentul meu nu se află în apropiere. Mi-ar fi plăcut să fie aşa, dar am rearanjat totul, astfel încât camerele pentru musafiri să se afle la o oarecare distanţă de apartamentul meu.

— Pentru intimitate sau pentru un grad sporit de siguranţă?

— Şi pentru una, şi pentru alta. Chipul lui exprima o tandreţe cu atât mai uluitoare, cu cât părea cauzată de nişte motive tainice. Dar nu pentru intimitatea mea, şi nici pentru siguranţa mea. Haide, vino. I-am spus că o să-i prezint pe cineva, iar ea a fost toată ziua emoţionată.

— Ea?

— Fiica mea, Laure.

17

Fiica lui? John nu-i spusese că Ronsard ar fi avut vreo fiică. Niema încercă să-şi ascundă mirarea.

— Nu ştiam că ai o fiică, spuse ea. Credeam că ai doar o soră.

— Da, poate că sunt puţin paranoic. Mă străduiesc din răputeri să o protejiez. După cum ai subliniat şi tu, sunt un personaj a cărui reputaţie nu este dintre cele mai bune; în consecinţă, am şi eu destui duşmani.

— Eu am spus doar că Eleanor te consideră un personaj cu o reputație nu dintre cele mai bune, îl corectă Niema.

— Să fii sigură că doamna Theriot are în privința asta foarte multă dreptate. Am o reputație mult prea proastă, pentru o femeie ca tine.

— Liniștește-te, Ronsard, zise ea exasperată. Probabil că femeile cad la picioarele tale ca potârnichile, în momentul în care le avertizezi că ești mult prea periculos, pentru niște ființe atât de pure precum sunt ele.

— Ți-am spus vreodată că ai deranjantul obicei de a sesiza toate trucurile mele ieftine? Amândoi izbucniră în hohote de râs.

Ieșiră pe coridor și trecură pe lângă câțiva oaspeți, fiecare dintre aceștia exprimându-și dorința de a schimba câteva vorbe cu gazda. Unul dintre domni i se păru Niemei vag cunoscut. Apoi își aminti că era vorba despre domnul pasionat de cursele de cai, pe care îl întâlnise la petrecerea dată de primul-ministru. Ea îi zâmbi și îl întrebă cum se descurcase calul al cărui proprietar era la ultima cursă hipică.

— Ți-ai făcut un sclav pe viață, o asigură Ronsard când își reluară amândoi drumul pe coridor. Omul îi plictisește pe toți, cu interminabilele sale discuții despre caii de rasă și despre cursele hipice.

— Mie îmi plac foarte mult caii. Și apoi e mai ușor să te porți amabil cu cineva, decât să fii răutăcios.

A durat ceva timp până când au ajuns în cealaltă parte a imensei vile, mai ales că Ronsard a fost mereu oprit din drum. Până la urmă sosită și în aripa rezervată lui Ronsard, străjuită de o ușă dublă, din lemn masiv.

— Aici este apartamentul meu, spuse el indicându-i, în partea stângă, o altă ușă dublă. El o conduse în camera de zi, care o uimi pe Niema prin ambianța ei intimă. Existau, de exemplu, o mică sală de cinematograf, o imensă cameră de joacă, plină cu diverse jocuri și jucării, precum și o bibliotecă ticsită cu cărți de beletristică, de diverse specialități, și unele pentru copii. Aceasta este una dintre încăperile preferate ale lui Laure, continuă el. Îi place foarte mult să citească. Bineînțeles că a trecut de perioada basmelor cu zâne, dar eu mă străduiesc să existe mereu în bibliotecă cărți potrivite pentru vârsta ei.

— Câți ani are?

— Doisprezece. Este o vârstă minunată situată între copilărie și adolescență când nu știe dacă vrea să se mai joace cu păpușile sau, mai bine, să vadă cum îi șade dacă se rujează. I-am interzis lucrul ăsta,

pentru încă cel puțin un an, adăugă el, zâmbind. Apoi se întoarse către Niema, însă ochii lui priveau parcă dincolo de ea. Laure este cam micuță pentru vârsta ei, continuă Ronsard. Chiar foarte micuță. Aș vrea să te pun în temă. Are o sănătate... șubredă. Fiecare clipă de viață este un cadou primit de ea de la Dumnezeu.

Cele spuse sunaseră ciudat în gura unui om ca Ronsard, dar poate că până la urmă nici nu era chiar așa de ciudat. Bărbatul deschise ușa unei încăperi și Niemei i se tăie răsuflarea în momentul în care păși înăuntru.

— Tată!

Glasul era dulce, subțirel și la fel de pur precum clinchetul unui clopoțel. Se auzi un bâzâit și fetița de apropiere de ei într-un scaun cu rotile. Arăta asemenea unei păpuși. De scaunul cu rotile era fixat un tub de oxigen de la care plecau niște furtunele transparente care erau fixate la nările fetiței, prin intermediul unei benzi elastice înguste, care-i înconjură capul.

— Laure. Din vocea lui răzbătea o imensă tandrețe. Bărbatul se aplecă și o sărută pe obraz. Dă-mi voie să ți-o prezint pe prietena mea, doamna Jamieson. Niema, ea este sufletul meu, fiica mea, Laure. Ronsard vorbise în limba engleză.

Niema se aplecă și întinse mâna către fetiță.

— Mă bucur foarte mult să te cunosc, îi spuse ea, tot în engleză.

— Și eu mă bucur să vă cunosc, doamnă.

Fetița și Niema își dădură mâna. Degetele fetiței păreau cumplit de fragile în mâna delicată a Niemei. Ronsard îi spusese că fiica lui avea doisprezece ani, dar nu părea mai mare decât un copil de șase ani și cântărea probabil vreo douăzeci și ceva de kilograme. Fetița avea ochii lui Ronsard, de un albastru închis și o expresie inteligentă. Zâmbetul angelic lumina o figură ca de alabastru. Părul, șaten și mătăsos, fusese periat cu grijă și legat la spate cu o fundiță. Niema observă că fetița se rujase. Ronsard remarcă și el faptul.

— Laure! exclamă el, punându-și mâinile în șolduri și privind-o pe fetiță cu severitate. Parcă ți-am interzis să-ți dai pe buze cu ruj.

Fetița îl privi lung și trist, ca și când n-ar fi avut nicio speranță să-l facă s-o înțeleagă.

— Am vrut să fiu frumoasă, tăticule. Pentru doamna Jamieson.

— Dar tu ești frumoasă și fără să te rujezi. N-ai nevoie de așa ceva.

Ești prea mică pentru a începe deja să te machiezi.

— Da, însă tu ești tăticul meu, roști micuța cu o logică perfectă. Oricum aș fi, tu tot frumoasă m-ai vedea.

— Cred că ai ales o nuanță foarte potrivită, interveni Niema în discuție, din spirit de solidaritate feminină. De fapt nu mințea; Laure dovedea o inteligență cu mult peste cea obișnuită vârstei, căci alesese o nuanță foarte deschisă de roz și aplicase foarte discret rujul. O altă culoare ar fi părut vulgară, pe o față atât de deschisă la culoare și cu un aspect atât de nepământean. Niema ignoră dimensiunile reduse ale fetei; importantă era mintea acesteia, sufletul ei, nu trupul.

Ronsard ridică din sprâncene, de parcă nu-i venea să creadă ce auzise.

— Îi iei apărarea acestei zgâtii neascultătoare?

Laure chicoti, auzindu-l pe tatăl ei că o categorisește drept o zgâtie. Niema răspunse privirii acuzatoare a lui Ronsard printr-o expresie plină de nevinovăție și o înălțare din umeri.

— Bineînțeles. La ce altceva te-ai fi putut aștepta din partea mea?

— Se aștepta să te declari de acord cu el, spuse Laure. El se așteaptă ca femeile lui. Să-i dea dreptate în toate privințele.

De data aceasta, uluirea lui Ronsard nu mai era câtuși de puțin mimată. Totalmente descumpănit la auzul cuvintelor ieșite din gurița inocentei sale fiice, se holba neputincios la ea, incapabil să mai spună ceva.

— Dar eu nu sunt una dintre femeile lui, ținu Niema să facă rectificarea cuvenită. Eu sunt doar o prietenă.

— Până acum nu mi-a făcut cunoștință cu niciuna dintre femeile lui. Pentru că pe tine a vrut să mi te prezinte, am crezut că intenționează ca tu să devii mama mea.

Pe Ronsard îl apucă un puternic acces de tuse. Niema se prefăcu că nu observă nimic, dar îi zâmbi fetei.

— Nu, nici nu se pune problema de așa ceva. Noi doi nu ne iubim și, în afară de asta, tatăl tău face alergie numai la ideea că s-ar putea căsători.

— Da, știu asta, însă el s-ar căsători dacă ar crede că aceasta este dorința mea. Mă răsfăț. Ar fi în stare să-mi satisfacă orice capriciu. Eu mă străduiesc să nu-i cer prea multe, pentru că altminteri el n-ar apuca

să se mai ocupe și de altceva.

Fetița aceea era un neliniștitor amestec de nevinovăție copilărească și de încredere absolută, iar intelectul ei depășea cu mult vârsta pe care o avea. Problemele ei fizice o forțaseră la introspecție cu mult mai devreme decât se întâmplă în cazul altor tineri, își zise Niema.

— Până când el o să-și revină din șoc, continuă fetița întorcându-și rapid scaunul cu roțile, eu o să-ți arăt apartamentul meu.

Niema pășea pe lângă scaunul cu roțile, în timp ce Laure îi prezenta apartamentul. Totul fusese astfel conceput, încât fetița să poată avea acces, din scaunul ei cu roțile. Într-o parte a scaunului era atârnat un soi de pensetă, cu care putea ridica de jos orice obiect îi scăpa din mână. În întâmpinare le ieși o bătrână zâmbitoare, prezentată drept îngrijitoarea ei, pe nume Bernadette. Femeia avea dormitorul chiar lângă cel al lui Laure, astfel încât era disponibilă și în timpul nopții, dacă ar fi fost necesar.

Laure avea absolut tot ce ar fi putut interesa o fetiță de vârsta ei: cărți, filme, păpuși, jocuri, gherghefuri pentru broderii, reviste de modă. Fetița i le arată Niemei pe toate, în timp ce Ronsard le urmă, uimit și trist, simțindu-se inutil.

Laure îi arată Niemei trusa ei de machiaj. Ronsard se înecă și începu din nou să tușească. Nu era vorba despre o trusă de jucărie, nu, ci despre una adevărată, de la Dior, adăpostită într-o minunată casetă de argint.

— Eu am comandat-o, spuse Laure, deloc stânjenită de privirile îngrozite ale tatălui ei. Din păcate, nimic din ea nu arată cât de cât bine, pe mine. Până și rujul prea. prea îmi dă un aspect de paiață. Astăzi, de exemplu, a trebuit să-mi dau doar foarte puțin pe deget, și apoi să mi-l trec ușor pe buze.

— Foarte bine ai făcut. Asta se numește o rujare lejeră, o lămuri Niema, trăgând lângă fetiță un scaun și luând în poală caseta. Ea începu să scoată din trusă delicatele tuburi și ustensile pentru machiat. Machiajul este o îndeletnicire ca oricare alta: trebuie multă practică pentru a învăța bine cum se face. Sunt produse care nu îți vor sta niciodată bine, pentru că nu se potrivesc cu nuanța tenului tău. O să înveți cu timpul, din experiență. Vrei să-ți arăt eu puțin?

— Ooo, chiar te rog, spuse cu entuziasm Laure, aplecându-se înainte.

— Îți interzic să faci asta! se opuse Ronsard. Este încă prea mică

pentru a...

— Louis, îl opri Niema, pleacă te rog de-aici, asta este o treabă femeiască.

Ronsard nici nu se gândi să plece, ci se așeză, cu o expresie fermecător de stângace, urmărind cum Niema îi explica lui Laure modul în care trebuia utilizat fiecare produs.

Nuanța de roz a fardului de obraz era prea închisă, pentru fața albă a fetei. Niema luă un șervețel de hârtie și i-l șterse aproape în totalitate, lăsând doar o tentă extrem de palidă.

— Să ții minte că nimic nu este definitiv în domeniul machiajului. Dacă o nuanță ți se pare prea aprinsă, o estompezi prin ștergere. Atunci când mă machiez, folosesc mereu șervețele de hârtie și tamponane demachiante pentru a face machiajul mai discret. Observi eye-liner-ul meu? Niema se aplecă mai aproape de Laure, care dădu din cap. Folosesc un creion dermatograf negru, la fel ca acesta - foarte moale, ca să nu îmi zgârie pielea. Apoi îl șterg cu un tampon demachiant, în întregime, ca de-abia să se mai vadă. Eu am tenul închis la culoare, în timp ce al tău este foarte deschis, așa încât negrul ar fi o culoare prea contrastantă pentru tine. Când vei crește și vei începe să-ți conturezi ochii cu creionul dermatograf, să folosești o nuanță foarte deschisă de gri ori de bej...

Și lecția de machiaj continuă în același stil, Laure sorbindu-i Niemei fiecare cuvânt. Sub atenta supraveghere a Niemei, fețișoara fetei primi o abia perceptibilă tentă de culoare. Laure se privi cu luare-aminte într-o oglindă, după care zâmbi.

— Acum s-a mai atenuat aspectul acela bolnăvicios, spuse cu satisfacție Laure. Îți mulțumesc foarte mult, doamnă Jamieson. Tu ai văzut, tăticule?

— Da, am văzut. Pare foarte drăguț, dar.

— Când o să mor, aș vrea ca cineva să mă machieze în genul ăsta. Nu vreau să arăt bolnavă, atunci când o să ajung în rai.

Ronsard păli. Niema îl compătimi din tot sufletul, ca și pe acea fetiță care nu știuse niciodată ce înseamnă să zburzi și să te joci, la fel ca toți ceilalți copii.

— Îți promit că n-o să încep de-acum să mă machiez, continuă ea. N-o să mai folosesc nici măcar rujul, cu toate că îmi place foarte mult. Dar

dacă... Te rog să-mi făgăduiești.

— Îți făgăduiesc. Glasul lui Ronsard era gutural și încordat.

Laure întinse mâna și îl bătu ușor pe genunchi, pentru a-l liniști.

— Dacă vrei, poți să ții la tine caseta mea, să mi-o păstrezi tu. În felul acesta vei ști întotdeauna unde se află.

Ronsard o ridică pe fetiță din cărucior și o așeză în poala lui, având grijă să nu deranjeze furtunelele pentru oxigen. O vreme, Ronsard fix incapabil să scoată o vorbă. Își ținea capul aplecat, astfel încât obrazul se sprijinea de creștetul fiicei sale.

— Va mai trece încă multă, multă vreme, până când va veni momentul să fie utilizată, rosti el într-un târziu.

— Știu, zise fetița, dar în ochii ei se citea altceva.

Laure părea că obosise. Ronsard o mângâie pe obraz.

— Nu vrei să te odihnești puțin?

— Pe șezlong, spuse ea. Am un film pe care vreau să-l văd.

Bernadette se apropie și împinse scaunul fetiței, cu tot cu rezervorul de oxigen, în timp ce Ronsard o duse în brațe până la șezlongul plușat, unde o așeză cu grijă. Sub finul strat trandafiriu de ruj, buzele fetiței aveau o nuanță vineție. Ronsard înveli cu o pătură moale piciorușele fiicei sale, iar Bernadette îi aranjă pernele la căpătâi, astfel încât Laure să stea într-o poziție cât mai comodă.

— Așa e bine, spuse fetița, rezemându-se de perne. Stau acum în poziția cea mai bună pentru vizionarea filmelor. Ea se uită la tatăl ei cu o privire șireată, adăugând: Este vorba despre o poveste de dragoste.

Ronsard își recăpătă dezinvoltura obișnuită.

— Tu o să-mi scoți, până la urmă, peri albi, decretă el, prefăcându-se că se încruntă. Auzi la ea! Poveste de dragoste!

— Cu sex, adăugă Laure pentru a-l întărâta.

— Nu vreau să aud nimic mai mult, spuse Ronsard, ridicându-și brațele ca și cum ar fi intenționat să respingă ceea ce fiica lui mai putea să debiteze. Nu vreau să aflu nimic în plus. Un tată nu poate suporta mai mult de atât. Ia-ți rămas- bun de la doamna Jamieson. Te vom lăsa să te uiți la filmul ăla de dragoste.

Laure întinse mâna.

— La revedere, doamnă. A fost distractiv! Veți mai veni să mă vedeți?

— Bineînțeles, promise Niema, zâmbind în ciuda durerii. Mi-a făcut

mare plăcere să te cunosc, domnișoară. Tatăl tău este norocos să te aibă ca fiică.

Laure privi în sus, către tatăl ei, și din nou expresia care i se citea în ochi dovedea o maturitate cu mult superioară vârstei pe care o avea.

— Eu mă consider cea norocoasă, murmură ea.

Ronsard o sărută, îi mângâie ușor obrăjorul și se îndepărtă zâmbind, însă mâna lui, care se încleștase de cea a Niemei, aproape că îi frângea acesteia falangele.

După ce ieșiseră amândoi în hol, el exclamă:

— Dumnezeule mare! apoi se frânse de mijloc, sprijinindu-se cu palmele de genunchi și respiră adânc.

Într-un gest reflex, Niema întinse mâna către el, pentru a-l consola. Ea ezită o clipă cu brațul suspendat în aer, apoi atinse ușor spinarea lui Ronsard. După câteva momente, acesta se îndreptă de spate și își continuă drumul pe hol, alături de Niema. Nu vorbi decât după ce se depărtară de camera lui Laure.

— Uneori e mai mult decât pot îndura, spuse el cu glas gătit. Te rog să mă ierți. Până acum nu îmi dădusem seama că ea... Am încercat în permanență să-i ascund gravitatea extremă a bolii de care suferă, însă fata este atât de inteligentă. Glasul i se stinse.

— Ce boală are? întrebă cu delicatețe Niema.

Pe o măsuță de lângă perete, ea văzu o carafă cu băutură și un set de pahare. Se îndreptă într-acolo și îi turnă lui Ronsard o porție zdravănă din ceea ce se afla în carafă. El dădu pe gât conținutul paharului, fără să clipească.

— Are prea multe boli, răspunse el, în timp ce răsucea în mâini paharul golit. Dacă ar fi numai una, încă s-ar mai fi putut rezolva ceva. Inima ei funcționează prost, are doar un rinichi și mai suferă și de fibroză chistică. Se pare că aceasta din urmă i-a afectat mai mult sistemul digestiv, decât plămânii, altfel ar fi fost deja... Bărbatul se întrerupse brusc, cu un suspin înăbușit, după care continuă: Există acum niște medicamente noi care o ajută, însă are încă mari probleme în a asimila substanțele nutritive indispensabile organismului.

Mănâncă normal, dar nu crește și nu ia nimic în greutate. În ce privește inima, pricina fibrozei chistice, nu se pune problema unui transplant. Zâmbi amar. De altfel e aproape imposibil să găsească o

inimă potrivită pentru ea. Inima ar trebui să fie a unui copil mic, din cauza dimensiunilor lui Laure, și rar se donează inimi de copii. În plus, grupa ei sanguină este A negativ, fapt ce face ca șansele de a-i găsi o inimă potrivită să se reducă la zero. Chiar dacă ar fi disponibilă o inimă, doctorii sunt de părere că nu este cazul să fie irosită pentru cineva care are atât de multe alte probleme de sănătate.

Nu era nimic de comentat la cele spuse de el. Niema nu se simțea în stare să ofere inutile cuvinte de îmbărbătare.

— De ani de zile mă străduiesc să găsesc, pe piața neagră, o inimă potrivită, continuă Ronsard privind absent paharul pe care-l ținea în mână. Bag o groază de bani în cercetări privind tratamentele pentru vindecarea fibrozei chistice, în fel de fel de noi medicamente, în orice remediu care ar putea să-i prelungească viața cât de puțin. Măcar de i-aș putea rezolva una dintre problemele de sănătate - măcar una, strigă el cu îndârjire. Atunci ar putea avea șanse de supraviețuire.

În clipa aceea Niema înțelese și încremeni locului.

— De aceea tu ai... Femeia tăcu, nemaifiind nevoie să-și termine fraza de-abia începută. O termină în locul ei Ronsard:

— Vrei să spui că din acest motiv am început să mă ocup cu traficul ilegal de arme? Răspunsul este afirmativ. A trebuit să fac cât mai repede rost de sume imense de bani. A trebuit să aleg între droguri și arme. Am ales comerțul cu armament, în cazul în care apare ceva care i-ar mări șansele de supraviețuire, vreo inimă disponibilă, în mod miraculos, ori vreun tratament nou, trebuie să am bani gheață. Cercetarea este monstruos de scumpă. Ronsard ridică din umeri. Laure este fetița mea, rosti el cât se poate de simplu. Aș fi în stare să- mi vând sufletul diavolului, pentru ca ea să supraviețuiască.

Niema bănuise tot timpul că, în străfundul sufletului, Ronsard ascundea ceva. Dacă făcea abstracție de ocupația lui, el se comportase ca un bărbat foarte onorabil, de parcă ar fi trasat o distinctă linie de demarcație între cele două părți ale existenței sale. Ronsard se ocupa de afaceri murdare, însă făcea asta din cauza unei iubiri mistuitoare pentru copilul său. Niemei îi părea rău atât pentru el, cât și pentru Laure.

— Dar mama lui Laure?

— Ea a fost pentru mine doar o... o aventură pasageră. A vrut să avorteze, însă eu am convins-o să nască fetița. I-am plătit toate

cheltuielile și i-am dat în plus o mare sumă de bani, drept recompensă pentru „deranjul” ei. Cred că nici n-a văzut- o pe Laure. Doctorii i-au spus că fetița nu va trăi, iar ea a părăsit imediat spitalul. Eu am adus-o pe Laure acasă. Nu eram un om sărac. Provineam dintr-o familie înstărită, însă averea mea nu era suficientă, dacă voiam ca fetița să trăiască. Atunci m-am folosit de înalta mea poziție în cadrul societății pariziene, atât pentru relații, cât și pentru protecție. Nu te uita la mine cu atâta părere de rău, draga mea. Nu fac nici pe galantul și nici nu joc teatru, sunt un om dur și pragmatic. Unicul meu punct vulnerabil este fiica mea și pentru ea aș fi în stare de orice, după cum cred că ți-ai dat deja seama. Ea mă poate manipula după bunul ei plac, trăsătură pe care, în mod neîndoielnic, de la mine a moștenit-o.

— Îmi pare rău pentru ea, nu pentru tine, replică sec Niema. Tu ai putut alege.

— Aș face același lucru, dacă ar fi cazul. S-ar putea să faci și tu la fel. El o privi cu un zâmbet cinic. Nu știi niciodată de ce ești în stare, atunci când e vorba despre copilul tău.

Niema nu putea să-l contrazică, dacă voia să fie sinceră cu el. Nici ea n-ar fi acceptat, fără luptă, sentința de condamnare la moarte a copilului ei. Dacă ar fi avut un copil, ar fi mutat munții din loc dacă ar fi fost nevoie. Exact asta făcuse și Ronsard, însă ea nu era de acord cu soluția aleasă.

Ronsard puse cu zgomot paharul jos, se ridică în picioare, își trecu degetele prin păr și făcu câteva mișcări din umeri, ca să-și detensioneze mușchii spatelui.

— Mă așteaptă o sută de musafiri. Ar fi cazul să încep să-mi fac datoria de gazdă nu înainte de a-ți spune că am ținut s-o cunoști pe Laure, și implicit cea de a doua... latură a ființei mele. Îți mulțumesc că i-ai arătat cum să se machieze. Mărturisesc că habar n-aveam de trusa ei de machiaj.

— Cum de-ai reușit să rezisti? Niema simți că i se sfâșie inima la gândul că fetița dorea să aibă un aspect mai puțin bolnăvicios, atunci când va fi moartă.

— Îți interzic să plângi.

Niema își îndreptă spatele.

— Nu plâng. Însă dacă voi vrea s-o fac, tu nu mă vei putea împiedica.

Ronsard își ridică brațele, într-un gest de neputință.

— Bine, mă declar învins. Haide să mergem la petrecere.

Pe când ieșeau din apartamentul lui Ronsard, se apropie de ei un fel de Valkirie lungană și blondă.

— Îmi pare rău că trebuie să te deranjez, îi spuse aceasta lui Ronsard, cu un accent american get-beget. Au apărut câteva probleme pe care numai tu poți să le rezolvi.

Ronsard dădu din cap.

— Niema, dă-mi voie să ți-o prezint pe Cara Smith, secretara mea. Cara, doamna este Niema Jamieson. Te rog să mă scuzi, draga mea, i se adresă el Niemei, mă cheamă datoria.

— Nu e nicio problemă. Niema se uită cum coboară rapid scările, urmat de Cara. Ea memoră direcția în care o luaseră cei doi; presupunea că biroul lui se afla în aripa de vest a clădirii, la primul etaj.

Niema simțea o mare compasiune atât pentru el, cât și pentru Laure. Și totuși, această compasiune nu o va împiedica să-și îndeplinească misiunea, își spuse ea și o porni, agale, în direcția în care o apucaseră cei doi. Când ajunse în imensul hol central, Ronsard dispăruse. Cei doi intraseră printr-una dintre uși, însă ar fi fost mult prea bătător la ochi dacă s-ar fi apucat să deschidă ușile, la întâmplare.

Trebuia să se mulțumească deocamdată cu ceea ce aflase, îi veni ideea să-i ceară lui Ronsard un plan al etajului principal al vilei ca să se orienteze. Cu siguranță că atunci când i-l va da, el îi va spune unde se află biroul său.

John urma să sosească a doua zi. Dacă ar afla care este biroul lui Ronsard, în seara următoare, împreună cu John, i-ar putea planta dispozitivul de supraveghere și i-ar copia fișierele.

Niema fu străbătută de un fior de nerăbdare. John urma să sosească a doua zi.

La ora zece seara, John intră cu mașina pe domeniul lui Ronsard. Proprietatea era atât de puternic iluminată, încât se vedea de la depărtare. John se înscrise cu mașina pe o alee curbă, care îl duse până la o poartă dublă. După ce opri mașina, se apropie un paznic în uniformă,

care îi luminează fața cu o lanternă, îl întrebă cum îl cheamă și îi ceru actul de identitate. Fără să rostească o vorbă, John scoase din buzunarul interior al smochingului o legitimație. Nu își rosti cu glas tare numele, omisiune care îl făcu pe paznic să-l privească bănuitor. Apoi acesta se dădu câțiva pași înapoi și vorbi cu cineva la radiotelefonul pe care îl avea asupra lui. După câteva clipe, paznicul făcu un semn, și porțile se deschiseră. John presupuse că paznicul din exteriorul domeniului nu putea deschide singur poarta. El trebuia să facă semn cuiva dinăuntru, fapt care elimina posibilitatea de a se intra pe teritoriul proprietății prin simpla anihilare a pazei exterioare.

Paznicul îi aruncă lui John încă o privire încruntată, atunci când acesta se aplecă pentru a-și lua legitimația.

John opri mașina în fața unei intrări somptuoase.. Imediat ce coborî din mașină, de el se apropiară doi valetți în sacouri roșii; unul îi scoase bagajul, iar celălalt îi înmână un tichet, se urcă la volan și dispăru cu mașina. Probabil că o vor cerceta minuțios, își zise John. Ca și bagajul, de altfel. Puteau să cerceteze mult și bine. Nu vor obține nicio informație, nici măcar amprente sale. Avusese grijă să-și acopere buricele degetelor cu un gel pentru curățat hainele, care se întărea, și forma o peliculă transparentă, care nu putea fi simțită la atingere. Ca s-o îndepărteze, John trebuia să se spele pe mâini cu apă fierbinte. Gelul respectiv reprezenta un pas înainte comparativ cu metodele utilizate de el în trecut când își introducea buricele degetelor în ceară topită, ceară care se desprindea după o vreme. Mai exista și o altă metodă - vopsirea buricelor degetelor cu lac incolor de unghii, într-un strat gros, însă din păcate acesta avea nevoie de un timp îndelungat pentru a se usca. O metodă foarte rapidă și eficientă de a-și camufla amprente constă în înfășurarea fiecărui deget cu leucoplast, dar o persoană cu toate degetele bandajate n-ar fi putut trece neobservată.

În timp ce urca scara, se apropie de el un bărbat înalt, îmbrăcat în smoching.

— Domnule Temple, spuse acesta cu un accent britanic impecabil, domnul Ronsard vă așteaptă. Vă rog să mă urmați.

John îl urmă pe bărbat, în tăcere, nefiind dispus să facă conversație. Auzea muzică și vedea lume îmbrăcată la patru ace, în mici grupuri care râdeau și sporovăiau într-un amalgam de cele mai diverse limbi. Femeile

purtau bijuterii scumpe, la fel ca și unii bărbați. Propriul său smoching, extrem de bine croit, era făcut la comandă. Câteva femei îl priviră insistent. Când voia, John putea trece prin mulțime fără să fie remarcat, dar în seara aceea el dorea cu tot dinadinsul contrariul și pășea cu agilitatea unei pantere care își zărise prada, însă nu avea niciun motiv să se grăbească.

Bărbatul care-l însoțea îl conduse într-o mică anticameră unde se găseau o canapea, două fotolii, niște rafturi cu cărți, un mic șemineu și câteva sticle cu băutură. Deoarece încăperea nu avea mai mult de zece metri pătrați, iar ușa dispunea de un zăvor zdravăn, John presupuse că era destinată mai degrabă unei partide de sex rapid. În definitiv, o gazdă atentă trebuia să aibă grijă de musafirii săi.

— Domnule Temple. La intrarea lui John, Ronsard se ridicase în picioare și îi făcu semn celui alt bărbat să plece; acesta închise încet ușa în urma lui. Eu sunt Louis Ronsard, spuse el și îi întinse mâna.

John ezită o fracțiune de secundă, înainte de a-i strânge mâna lui Ronsard.

— Pentru ce mă aflu aici? întrebă el în cele din urmă, pe un ton calm. Nu era nevoie de... această întâlnire.

— Ba eu cred că era. Ronsard îl privi atent pe John. Nu-mi place să fac afaceri cu persoane necunoscute. Ca să nu mai vorbim de faptul că dumneata ai aflat de o substanță de care presupuneam că nu a aflat încă nimeni. Ai putea să-mi spui de unde ai auzit de ea?

John îl privi mijind ochii.

— Iar mie nu-mi place să mi se spună pe nume, în mijlocul unei mulțimi de oameni. Și prin mulțime de oameni eu înțeleg de la două persoane în sus. John n-avea de gând să fie cooperant.

— Te pot asigura că nimeni dintre cei prezenți aici nu știe cine ești dumneata.

— Iar eu te pot asigura că, la petreceri de felul acesta, există cel puțin o persoană care întocmește o listă cu numele celor prezenți, ca să o vândă ulterior cuiva interesat să o cumpere.

— Trădarea nu-mi stă în caracter, rosti cu politețe Ronsard, care își dădea seama că Temple nu putea fi impresionat, îmbrobodit sau intimidat. Te rog să ieși loc. Vrei să bei ceva?

John se așază într-un fotoliu.

— Nu beau alcool.

Ronsard rămase pentru o clipă cu mâna pe sticlă, ridicând mirat din sprâncene, după care luă o altă sticlă și își turnă puțin vin.

— Îmi cer scuze dacă venind aici consideri că ți-ai periclitat acoperirea. La rândul meu, sunt precaut, mai ales că ocupându-mă de această substanță îmi asum un risc extrem de mare. Procedez astfel doar atunci când sunt sigur că este vorba de o comandă serioasă și că se poate exclude orice eventuală înscenare. Așadar, dat fiind secretul în care este învăluită existența acestei substanțe, cred că înțelegi de ce mă interesează să știu cum ai aflat despre ea.

John își împreună degetele, și-l privi îndelung pe Ronsard, fără să clipească. El văzu că acesta observase inelul cu șerpini încolăciți, pe care îl purta la mâna stângă.

— Cursa aeriană 183, rosti el într-un târziu.

— Te referi la avionul care s-a prăbușit? Da, a fost o întâmplare nefericită. Să zicem că a reprezentat un... test. N- am știut dinainte.

— Mie nu-mi pasă dacă a fost sau nu un test. Important este faptul că produsul a funcționat.

— Dar cum de ai aflat ce fel de explozibil a fost folosit?

— Am obținut o copie după analiza chimică preliminară cerută de comisia pentru cercetarea cauzelor catastrofei aeriene. Eu am acces la un excelent laborator din Elveția. Amprenta chimică era similară cu cea a lui RDX. Comisia pentru cercetarea cauzelor catastrofei nu a găsit urma vreunui detonator, deci substanța este autodetonantă, încheie John, pe un ton plictisit.

— Dumneata chiar speri să mă convingi că ai pus, singur, toate astea cap la cap? Ronsard zâmbi. Nu, trebuie să-ți fi spus ceva. M-a mai abordat și o a doua persoană, care dorește să cumpere această substanță. Este vorba despre cineva care nu are acces la documentele comisiei pentru cercetarea cauzelor catastrofei. De unde să știe și acel cineva, dacă nu din aceeași sursă?

— Ernst Morrell, articolă John. Eu i-am spus.

Ronsard se holbă la el o clipă, după care sorbi din vin.

— Mă uimești, șopti el.

— Morrell nu reprezintă decât o... diversiune. Tot ce se va întâmpla va fi pus în cârca lui.

— Așadar, el este doar un țap ispășitor. Ronsard scutură din cap și zâmbi. Felicitări, domnule Temple. Ești cu-adevărat șiret.

John se relaxă, și de pe față îi dispăru acea expresie imperturbabilă.

— Cu puțin noroc, ticălosul o să sară singur în aer. Dacă n-o să am norocul ăsta, tot o să facă suficiente valuri în jurul lui, ca să fie prins. În ambele variante, o să înceteze să mă mai calce pe nervi.

— Deci, îl cunoști pe Morrell.

— Nu, dar este un idiot patentat. Și-a băgat nasul într-o anumită afacere.

Ronsard râse sincer.

— Domnule Temple, cred că-mi va face o deosebită plăcere să închei afaceri cu dumneata. O să stăm de vorbă pe îndelete, dar sunt plecat de prea multă vreme de lângă oaspeții mei, și trebuie să mă întorc la ei. Vino și dumneata, să te prezint.

— Să mă prezinți drept domnul Smith.

— Smith, repetă Ronsard, care părea să se amuze în continuare. Este și numele de familie al secretarei mele.

— Poate că suntem rude.

În momentul în care ieșiră din anticameră, atraseră mai multe priviri curioase. John traversă, împreună cu amfitrionul, imensul hol, și cei doi bărbații intrară într-o strălucitoare sală de baL Din tavan atârnav candelabre uriașe. Ușile de pe o parte a sălii care dădea pe terasă fuseseră deschise, pentru a permite ca răcoarea nopții să între în vasta încăpere. Oamenii se vânzoleau, de colo-colo, prin sală, pe terasă, într-o mișcare neîntreruptă care îi aminti lui John de un stup de albine.

Privirea lui John cercetă sala fără să zăbovească în mod deosebit asupra cuiva anume, dar o localizează aproape imediat pe Niema. Un industriaș se apropie de Ronsard și începu o conversație de conveniență, așteptând ca acesta să facă prezentările. John îl mai întâlnise cândva, însă atunci el folosea alt nume și arăta altfel decât acum: atunci avea părul grizonat și purta lentile de contact care făceau ca ochii lui să pară căprui. Industriașul îi strânse mâna, convins că îl vede pe John pentru prima oară.

O roșcată voluptuoasă, cu sânii aproape complet dezgoliți, într-o rochie de seară verde ca smaraldul, bine mulată pe corp, se întâmplă să fie următoarea persoană care se apropiase de ei. Femeia se atârână de

brațul lui Ronsard, așteptând ca acesta să i-l prezinte pe John. Ronsard, vizibil amuzat, se conformă. John se străduie să curme cât mai politicos avansurile pe care i le făcea femeia, o adevărată maestră în ale flirtului. Femeia nu era însă proastă. După câteva minute, ea își îndreaptă atenția spre Ronsard. Acesta îi zâmbi și îi făcu vreo două-trei complimente, păstrând o mină ușor zeflemitoare.

După ce femeia plecă, cei doi rămaseră pentru scurt timp singuri. John își aruncă din nou privirea în sala de bal și rămase încremenit.

Bineînțeles că Ronsard remarcă imediat acest lucru.

— Ai zărit pe cineva cunoscut? îl întreabă el.

— Nu. Negația fusese rostită pe un ton gutural. Însă am zărit o persoană cu care intenționez să fac cunoștință. Femeia aceea - cine este?

— Care dintre ele?

— Cea brunetă, în rochie albastră și cu un șirag de perle la gât. Cea care stă de vorbă cu blonda înaltă.

Ronsard o identifică pe Niema și se crispă.

— Femeia aceea este cu mine. Tonul lui echivala cu un avertisment.

John îi aruncă o privire gazdei sale, concentrându-și apoi întreaga atenție asupra femeii pe care pusese ochii.

— Intenționezi cumva să te căsătorești cu ea? întreabă el cu un aer absent.

Ronsard scoase un scurt și puternic hohot de râs.

— Nu, bineînțeles că nu.

— Ei bine, află că eu vreau.

Acel laconic schimb de cuvinte se prăvăli între ei precum o avalanșă de bolovani. În ochii lui Ronsard se aprinseseră scânteile mâniei.

— Doamna aceea este o prietenă de-a mea, una la care țin extraordinar de mult. De altfel nu-i de nasul nostru.

— Poate că n-o fi de nasul tău. Dacă ai vreo pretenție asupra ei, eu sunt dispus să mă retrag imediat, dar singur ai recunoscut că nu intenționezi să te însori cu ea. Momentan femeia e liberă - însă nu pentru multă vreme.

Ronsard era un desăvârșit om de afaceri și în același timp suficient de inteligent ca să-și dea seama că Temple nu putea fi intimidat. Trase adânc aer în piept, încercând să-și recapete stăpânirea de sine.

— Eu nu mă cert niciodată pentru femei, dar nici n-o să-ți permit să te

dai la ea. Te avertizez că nu este deloc receptivă la avansurile unui bărbat pe care abia l-a întâlnit. Este o văduvă încă extrem de îndrăgostită de soțul ei decedat. Și, chiar dacă n-ar fi fost în situația asta, este una dintre puținele persoane cu principii pe care le cunosc eu. Respinge bărbații de felul nostru.

— Asta înseamnă că te-a refuzat, replică John.

— Într-un mod categoric. O clipă, Ronsard zâmbi. Îmi place și n-aș vrea să i se întâmple nimic rău.

— Te pot asigura că nici eu nu doresc acest lucru.

Tăcerea care se lăsase între ei fu întreruptă de Ronsard:

— Trebuie să recunosc că mă uimești. Nu m-aș fi așteptat ca o persoană de calibrul tău să se îndrăgostească de vreo femeie, și cu-atât mai puțin la prima vedere. Mi se pare ilogic.

— Așa este, ai dreptate. John inspiră profund gândindu-se la dorința care îl copleșise în ultimii cinci ani. Exact așa, repetă el. Prezintă-mă, te rog.

— Cred că așa voi face, acceptă Ronsard. Presupun că va fi foarte amuzant.

Niema îi văzu pe cei doi bărbați înalți, cu umeri largi, croindu-și drum prin mulțime, spre ea. Ronsard era la fel de atrăgător ca de obicei, cu părul lui lung și negru revărsat pe umeri, dar cel de lângă el îi tăie răsuflarea. John arăta ca un bărbat dur, periculos, și părea oarecum schimbat. Privirea lui era ațintită asupra ei ca un laser.

Luată prin surprindere, Niema făcu un pas înapoi, și-și duse mâna la perlele de la gât. Nu-l mai văzuse pe John de mai bine de o săptămână. Și nu era pregătită pentru un asemenea șoc. Până în clipa aceea John nu-și dezvăluise. Puterea ametoitoare a personalității sale, care acum se răsfrângea în totalitate asupra ei. El o mângâie cu privirea din cap până-n picioare și ea se simți de parcă ar fi dezbrăcat-o, de parcă ar fi fost gata s-o devoreze. Încercă să nu-l mai privească și să-și recapete controlul emoțiilor, însă nu izbuti. Era surescitată la maximum. John se afla acolo și jocul începuse cu-adevărat.

— Niema. Cei doi ajunseseră în fața ei și erau atât de înalți încât îi acopereau întreg câmpul vizual, cu toate că purta tocuri înalte. Ronsard îi luă mâna și îi sărută scurt degetele. Draga mea, acesta este domnul Smith. M-a implorat să vă fac cunoștință. Domnule Smith, doamna este

Niema Jamieson.

— Niema. John îi rostise numele ca și cum i l-ar fi gustat.

— Domnule - domnule Smith. Niema de-abia reușea să lege două vorbe. Glasul îi era, în mod inexplicabil, gătit. Ea aruncă spre Ronsard o privire neajutorată, dar acesta nu părea deloc mulțumit de reacția ei. Nici ea nu putea înțelege ce i se întâmplă. Știa că situația făcea parte din planurile lui John, dar... în comportamentul ei nu era nimic prefăcut.

— Joseph, spuse John.

— Cum... cum ați spus?

Mă cheamă Joseph.

— Joseph... Joseph Smith? Niema clipi repede, încercând să-și reprime un hohot de râs. Cel puțin nu-și alesese un nume bizar. Ești american?

— Da. John reuși să-i ia mâna și să i-o strângă tare. Dansează cu mine! Era mai degrabă un ordin, decât o invitație la dans.

Niema îi aruncă lui Ronsard o altă privire uluită și neajutorată, din timp ce John o conducea spre ringul de dans. Apoi el îi cuprinse mijlocul cu brațul, lipind-o de trupul lui. John începu să se miște într-un ritm lent, iar Niemei nu-i rămase altceva de făcut decât să se lase condusă.

John își plecă fruntea spre urechea Niemei.

— M-am îndrăgostit de tine la prima vedere, îi șopti el.

— Chiar așa să fie? Niema se strădui să-și reprime un hohot de râs. Joseph Smith? Ea își cuibări capul în scobitura umărului lui John, pentru a-și camufla expresia feței. Până atunci se plictisise, discutase cu oameni cu care nu avea nimic în comun, însă acum fiecare celulă a corpului ei era din nou plină de energie.

— De fapt, Joseph Temple. I-am spus să mă prezinte drept domnul Smith.

— Temple, repetă ea. Singurul lucru pe care n-avea voie să- l facă era acela de a o lua vreodată gura pe dinainte și a-i spune John.

— Unde se află camera ta?

— În aripa de est. Se numește camera florilor și are terasa ei proprie. Niema numărăse ușile, pentru a-i putea spune exact cum putea ajunge acolo. Urci scara și o iei la dreapta, pe hol. După zece uși, o iei la stângă, camera mea este a treia pe dreapta.

— Să lași deschisă ușa de la terasă.

— De ce? O biată încuietore nu-ți poate ține piept.

El îi strânse mai tare brațul, drept represalii la gluma făcută de ea. Sub smochingul mățâsos, pieptul lui se simțea tare ca oțelul. John o ținea atât de strâns, încât aproape că îi strivise sânii. Niema simțea căldura corpului, prin straturile de îmbrăcăminte care-i separau, iar mirosul lui o învăluia, cald, bărbătesc, discret, ușor parfumat.

— Mă lipești prea tare de tine, spuse Niema cuprinsă de panică, pentru că plăcerea pe care o simțea o făcea complet vulnerabilă. Îl împinse ușor, într-un gest neobservat de nimeni, dar îndeajuns de puternic încât să se îndepărteze de el cu vreo doi centimetri.

John o strânse din nou la piept, făcând inutilă tentativa ei.

— Ai uitat că m-am îndrăgostit de tine? Iar tu ești fascinată de persoana mea.

Oare de unde știa? Întrebarea îi trecu prin minte cu o fracțiune de secundă înainte de a-și aminti de scenariul pe care ei doi îl transpuneau în viață.

Dansul îi adusesse lângă o ușă deschisă. El făcu un pas și Niema se trezi dintr-o dată afară, pe terasă. Afară aerul era mai răcoros și mai proaspăt decât înăuntru. La măsuțele de pe terasă ședeau câțiva invitați, discutând și râzând, însă zgomotul era mult mai scăzut decât în sala de bal.

John se opri din dans și o conduse jos, în grădină. În aer se simțea parfumul dulce și intens de trandafiri. Deși terenul era mult prea luminat pentru a putea găsi vreun loc în care să fie întuneric, grădina le oferea totuși o oarecare intimitate.

— Ne-am îndepărtat destul, spuse John oprindu-se în fața ei. Totuși mai poate să ne vadă. Înainte ca ea să-și dea seama de ceea ce intenționa să facă, el îi cuprinse fața în mâini și o sărută. Niema ridică în mod reflex mâinile și îl apucă de încheieturi. Inima i se opri pentru o clipă și genunchii îi cedară. Avea impresia că stătea în picioare ținută de mâinile lui care îi cuprinseseră obraji.

La început, sărutul lui a fost o atingere tandră, exploratoare. Niema rămase nemișcată și uluită de plăcerea pe care i-o oferea acea simplă atingere, căreia îi răspunse printr-o ușoară apăsare. John înclină și mai mult capul, adâncindu-și sărutul și alintând-o cu limba. Apoi, în trupul ei explodă ceva asemănător cu un șuvoi fierbinte. John o cuprinse în

brațe, strângând-o mai aproape, atât de aproape încât se simți contopită cu trupul lui, de la piept până la coapse.

Sărutul care urmă fu sălbatic și devorator. O săruta cu mai multă patimă decât ar fi fost cazul, mai voluptuos decât îndrăznise ea să-și imagineze vreodată, profund, intens, așa cum ar fi făcut un bărbat care tocmai se pregătea să o posed. Niema accepta acele sărutări, le primea cu bucurie și răspundea la ele, împreunându-și brațele pe după grumaz. Trupul ei tânjea după al lui și Niema simți apăsarea virilă pe care i-o stârnise. Descoperirea aceasta o șocă atât de tare, încât se smulse din brațele lui, clătinându-se. John o prinse de mâini pentru a o susține, după care o eliberă. Se priveau acum în ochi, în grădina înmiresmată, în acea lumină nu îndeajuns de slabă. Niema observă expresia lui concentrată și această constatare avu asupra ei efectul unei lovituri în plex; pe ea acele sărutări o răscoliseră, în vreme ce John nu făcuse decât să joace rolul de îndrăgostit, prevăzut de scenariu.

Ronsard îi urmărea, analizând probabil ceea ce vedea. Niema înghiți în sec, încercând să-și dea seama cum ar trebui să se comporte în continuare. Să-l pălmuiască pe John - adică pe Temple? Participase din tot sufletul la cele petrecute, și Niema Jamieson nu era o prefăcută. Însă acum nu mai era câtuși de puțin Niema Jamieson, ci o femeie mult prea bulversată ca să-i mai ardă să joace vreun rol. Ea reveni la noua ei identitate, la Niema Burdock, și descoperi că cele două femei erau extrem de asemănătoare. Oare John o „construise” pe Niema Jamieson atât de asemănătoare Niemei Burdock doar pentru ca aceasta să joace mai ușor rolul încredințat?

Niema Burdock fu cea care își regăsi demnitatea; se răsuci brusc și se îndepărtă fără grabă, fără să facă o scenă melodramatică. Apropiindu-se de terasă constată că Ronsard stătea în fața ușii de la sala de bal și îi urmărea în tăcere. În lumina puternică ce venea din spatele lui, ea nu reuși să-i vadă expresia feței. Își luă inima-n dinți și se apropie de el.

Ronsard o privi fără să scoată o vorbă. Când îi întâlni privirea, se aștepta să citească în ea dezolarea, dar nu descoperi decât o sinceră îngrijorare. Începură să-i tremure buzele și privirea i se împăienjeni din cauza lacrimilor.

— Vai, Doamne, șopti ea. Cum se poate așa ceva?

Ronsard îi oferă brațul, și Niema se sprijini de el.

Bărbatul o conduse înăuntru, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu părea să se grăbească, dar traversară suficient de repede încăperea supraaglomerată. Niema își înfipse degetele în brațul lui, în căutarea unui sprijin. Picioarele îi tremurau. Întreg trupul îi tremura și ea era incapabilă să se stăpânească.

Într-o încăpere alăturată fusese aranjat un somptuos bufet rece, pentru cei care doreau să mănânce acolo, și nu pe terasă. Ronsard o invită să se așeze la una dintre mesele libere, apoi se apropie de bufet și umplu două farfurii. La un semnal al lui, apărură un chelner cu două pahare cu șampanie.

— Am remarcat mai devreme că n-ai băut. Gustă puțin; șampania mea este cu mult mai bună decât poșirca oferită de primul-ministru. De altfel, cred că ai nevoie de un calmant ușor.

Niema bău șampania și gustă căpșunile de pe farfuria ei. Ronsard o convinge să mănânce și din pateu, deși abia putea înghiți de emoție.

— Constat că eu m-am comportat ca un adevărat domn, glumi Ronsard. Ar fi trebuit să te strâng în brațe și să te sărut, să te copleșesc cu farmecul meu animalic. Însă eu, draga mea, am un alt stil.

— Și eu credeam la fel în ce mă privește. Niema de-abia reușea să articuleze cuvintele.

— Nu este cunoscută alchimia atracției dintre un bărbat și o femeie. Mai mult chiar, este pe nedrept subestimată importanța ei în orice relație. Ronsard o bătu ușor pe mână. Și acum voi face un lucru pe care niciodată nu credeam că o să-l fac. Sunt atât de mirat de mine însumi, încât s-ar putea să numi mai revin niciodată.

— Ce anume?

Veselia lui Ronsard avea asupra ei un efect binefăcător. Ea îi răspunsese lui John cu o pasiune devastatoare; în planul lor acest gest fusese prevăzut, făcea parte integrantă din scenariu. John n-avea de unde să știe că în reacția ei nu fusese vorba de nimic premeditat sau mimat, ci de un răspuns sincer și spontan; pentru câteva clipe ea cedase plăcerii fizice căreia încercase să-i reziste încă din clipa în care John Medina reapăruse în viața ei.

— Domnul Smith...

— Mi-a dezvăluit numele lui real, interveni ea, frecându-se cu un deget între sprâncene, pe de-o parte pentru a-și masca expresia feței, iar

pe de altă parte pentru că începuse să o doară capul.

— Îți dai seama că nu s-ar folosi de un nume de împrumut, dacă nu ar avea un motiv bine întemeiat pentru a face acest lucru. Nu este o celebritate, draga mea; ba dimpotrivă, aş spune. Toate structurile mondiale pentru menținerea ordinii ar fi încântate să-l aibă în custodia lor.

Niema se uită fix la el, prefăcându-se că încearcă să înțeleagă ce voia bărbatul să spună.

— Este... este cumva terorist? șopti ea.

Ronsard lăsa tăcerea să răspundă în locul lui.

Niema luă o gură de șampanie, însă băutura nu reuși să-i îndepărteze nodul din gât.

— Este unicul bărbat pe care l-am sărutat, de când soțul meu...

Cinci ani. Trecuseră cinci ani de când murise Dallas, timp în care ea nu simțise nici cea mai mică atracție față de bărbații cu care se întâlneau din când în când. Nu fusese tentată să permită nici unuia dintre ei să o sărute, și asta nu pentru că i s-ar fi părut o trădare, ci pentru că nu ar fi fost cinstit față de ei să se prefacă. Granița dintre rol și realitate devenise din nou neclară. De data aceasta Niema Burdock încerca să înțeleagă ce anume i se întâmplase acolo, în brațele lui John Medina.

— Nu mai pot rămâne la petrecere, adăugă ea ridicându-se în picioare. Mă duc la mine în cameră. Louis...

— Înțeleg. Ronsard se ridică. Chipul lui frumos exprima îngrijorare. Nu îți pot spune eu ce ar trebui să faci; decizia trebuie să-ți aparțină în totalitate. Vreau însă să știi că indiferent de cele întâmplate și de părerea pe care o ai, prietenia ta va fi întotdeauna importantă pentru mine.

Dumnezeule, cum de putea să fie atât de sensibil și de binevoitor, când în realitate era ceea ce era? Bărbatul acesta continua s-o surprindă, chiar mai mult decât în prima zi în care îl cunoscuse. Cu toate acestea, începuse să-și mai piardă din interesul față de el, din clipa în care îl văzuse în compania lui John. Niema refuză să se mai gândească și îl strânse de mână pe Ronsard.

— Mulțumesc, mai zise ea și se îndepărtă grăbită.

La ora trei noaptea, Niema văzu perdeaua din dreptul balconului mișcându-se. Se lungise în pat așteptând ca John să-și facă apariția. Nu auzise niciun zgomot, doar mișcarea perdelei îi spunea că el sosise. Apoi silueta lui se profilase pe fundalul luminii slabe care pătrundea prin geamul din spatele lui.

Niema se ridică și își înfășură în jurul ei halatul pe care-l purta. Încăperea era cufundată în întuneric, astfel încât nici el n-o putea vedea mai bine decât îl vedea ea. Și, totuși, avea impresia că trebuie să apeleze la orice posibilitate pentru a se proteja. Cu o stranie prudență și o atenție încordată, John traversă odaia, apropiindu-se de patul înalt, prevăzut cu patru stâlpi. El se aplecă deasupra Niemei, își lipi buzele de urechea ei și o întreabă în șoaptă:

— Ai controlat camera?

— Am controlat-o, atunci când am sosit, îi răspunse ea, tot în șoaptă. M-am gândit că, dacă încăperea este prevăzută cu vreo instalație, aceasta ține de sistemul centralizat de securitate al vilei. Este curată.

— A mea nu era.

— Era ceva general, sau un dispozitiv de supraveghere locală?

— General. Vrea să urmărească ce face locatarul acelei încăperi. Probabil că și alte camere de oaspeți sunt supravegheate, și el le repartizează celor pe care vrea să-i spioneze. John se așeză pe marginea patului. Niema simți un fior de frică, însă reuși să și-l reprime. În definitiv, n-avea niciun rost s-o sărute acum, când nu mai avea cine să-i vadă. Cum te simți, după cele petrecute în seara trecută? o întreabă el, cu un glas plin de îngrijorare. Păraai uluită. Am crezut că ai înțeles planul nostru.

— Nu cred că îl înțelegeam suficient de bine, izbuti ea să îngaime. Dar totul este în ordine, mă descurc.

În întuneric, nu reușise să-i distingă fața însă acum, că se apropiase, femeia îi putea desluși trăsăturile și îi simțea căldura coapsei pe care John și-o lipise de a ei.

— Până la urmă, ai avut exact reacția pe care trebuia să o ai. Ți-ai jucat excelent rolul.

Numai că ea nu jucase niciun fel de rol. Reușise să-și păstreze

prezența de spirit, însă nu se prefăcuse deloc. Pasiunea cu care răspunsese sărutului lui John nu fusese câtuși de puțin simulată, ci cât se poate de reală, și asta o înspăimânta cel mai tare, însă, atâta timp cât el credea că indispoziția ei se datora doar surprizei, nu avea de ce să se teamă.

— Totul este în ordine, repetă ea, după care schimbă subiectul. Care este planul pentru mâine?

— Voi discuta cu Ronsard probleme de afaceri. Dacă am noroc, convorbirea se va desfășura în biroul lui. Dacă nu, atunci va trebui să-l descopăr.

— Pot să-ți ofer o imagine de ansamblu. Biroul lui se află în aripa de vest, la parter. Are o secretară, Cara Smith; s-ar putea ca ea să se afle în birou, chiar dacă el lipsește.

— În cazul ăsta, va trebui să-i urmărim pe amândoi. O să găsesc eu o modalitate de a-i ține ocupați pe amândoi, în același timp. Voi căuta mâine biroul lui, îi voi verifica sistemul de securitate și vom intra împreună acolo, mâine seară. Tu plantezi dispozitivul de supraveghere, eu copiez fișierele, după care plecăm fără ca cineva să bănuiască ceva.

Asta în cazul în care totul s-ar fi desfășurat conform planului lor, își zise Niema.

— Ți-am adus un mic cadou, continuă el. Se auzi un ușor foșnet de haine, după care Niema simți în mână metalul. În mod reflex ea strânse patul pistolului. Este un SIG de calibru 0,38, continuă John, adică mai mic decât cel pe care ai exersat, dar și mai ușor de ascuns.

— O să-l bag în bustieră, rosti ea. Până să țină pistolul în mână, avusese o sâcâitoare senzație de panică, însă acum se simțea ceva mai relaxată. Nu purtase niciodată o armă, nici măcar în Iran, unde așa ceva ar fi deconspirat-o. Oare cum de se obișnuise atât de rapid cu ideea de a purta o armă?

John râse încetișor.

— Bravo. Glasul lui avea un ton aprobator. Bărbatul o bătu ușor pe coapsă. Ne revedem peste câteva ore. Ce faci mâine? La ce oră te scoli?

— Am de gând să dorm cât voi putea de mult. În ce privește programul, nu am niciunul pentru mâine.

— Atunci, hai să luăm împreună masa de prânz.

— Unde?

— În curtea cu piscină, la ora unu.

— Ai vreun motiv pentru a alege locul acela? Trebuia să aibă; John nu făcea niciodată nimic fără să aibă un motiv întemeiat.

— Să mă întâlnesc cu tine, să înot puțin, să-l las pe Ronsard să-mi vadă cicatricea de pe umăr, ca să fie pe deplin încredințat că eu sunt într-adevăr persoana cu care are impresia că stă de vorbă.

— Dar tu n-ai pe umăr nicio cicatrice, o luă gura pe dinainte. Se dăduse de gol. Recunoscuse că îl privise cu prea mare interes în timpul antrenamentului în cursul căruia el își scosese tricoul.

— Nu, eu nu am, însă are Joseph Temple.

Așadar, el își „aranjase” o cicatrice pe umăr, pentru completarea deghizării. Niema își aminti că i se păruse puțin schimbat, atunci când i-l prezentase Ronsard, însă nu-și putea da seama în ce anume consta diferența.

— Și ce altceva ți-ai mai făcut? Pari puțin altfel.

— Mi-am schimbat puțin tunsoarea și forma sprâncenelor.

— De cât timp „lucrezi” la personajul Joseph Temple?

— De ani de zile. La început n-a fost decât un nume într-un fișier, dar cu timpul l-am făcut din ce în ce mai mult cunoscut, am adăugat descrierii sale câteva trăsături suplimentare și o fotografie din care nu se puteau vedea prea multe. Presupun că Ronsard a comparat deja personajul în carne și oase cu imaginea pe care am creat-o.

— De-acum înainte, el va avea o fotografie de-a ta, spuse femeia. Îl cunoști, nu va lăsa să-i scape ocazia.

— Asta n-are nicio importanță. John se ridică în picioare. După ce pleacă de-aici, Temple nu va mai exista.

Niema se întrebă cum era să construiești identități după identități, de parcă ar fi niște haine pe care le îmbraci pentru o scurtă vreme, după care le arunci la gunoi. Oare John lăsa în urmă bucăți din el? Oare nu pierdea câte puțin din propria-i personalitate, de fiecare dată când devenea altcineva?

În timp ce John se îndrepta spre terasă, Niema îl întrebă:

— Cum ai urcat până aici?

— N-am urcat. Am coborât. De pe acoperiș.

Odată acestea fiind spuse, John ieși pe ușă și se făcu nevăzut.

Niema se ridică și închise ușa de la balcon, după care se întoarse în

pat. Se simțea cumplit de obosită. Sperase să doarmă până târziu, însă nu mai era sigură că va putea adormi. Următoarele douăzeci și patru de ore erau cruciale. Trebuia să se concentreze asupra misiunii, nu asupra lui John. După ce totul se va termina și ea se va întoarce acasă, iar John va dispărea din nou din viața ei, de-abia atunci își va putea permite să se gândească la el. Oricum nu va mai avea nicio importanță, deoarece John ar fi fost definitiv pierdut.

Carei Smith îi plăcuseră dintotdeauna petrecerile date de Louis în vila lui. O încântau toaletele invitaților, o impresionau strălucirea și rafinamentul, îi plăcea să admire luxul. Pentru Cara, bărbații în smochinguri care conduceau, în vârtejul dansului, femei pline de bijuterii păreau ieșiți direct din basmele cu zâne. Din pricină că era atât de înaltă, arareori purta pantofi cu tocuri, însă acum încălța niște sandale cu tocuri de opt centimetri ajungând să fie la fel de înaltă ca Louis. Picioarele ei păreau să măsoare mai bine de un metru și jumătate, impresie pe care femeia o accentua purtând rochii despicate lateral până la șold, care dezvăluiau în timpul mersului porțiuni de coapsă apetisantă.

Însă asta se întâmplă doar seara. În timpul zilei, ea lucra ca de obicei, sortând corespondența lui Ronsard, achitând diverse note de plată. De asemenea, Cara răspundea la telefon și îl înștiința pe Louis cu privire la apariția oricărei probleme urgente, care solicita intervenția acestuia. Cu toate astea, reușea să petreacă cea mai mare parte a timpului alături de invitați. Înota, juca tenis și biliard, asculta diverse bârfe și nu înceta să se minuneze de nenumăratele amănunte intime și secrete guvernamentale despre care oamenii obișnuiau să pălăvrăgească la asemenea petreceri, mai ales atunci când se aflau în compania unor blonde frumoase, înalte și bine dotate cu picioare care păreau că nu se mai termină. Bărbații le considerau proaste și nu se autocenzurau în prezența lor. Acesta era motivul pentru care Louis îi permitea să se distreze, în loc să robotească în birou. Cara aflase o mulțime de informații interesante în timpul unor petreceri ca cea de față.

În clipa aceea Cara îl privea fascinată pe Temple. Puțini masculi se puteau compara cu Louis, în materie de eleganță și de stil, iar Temple părea a fi unul dintre ei. Rezervat, distins, stăpân pe sine - acestea erau trăsăturile care-l caracterizau. Cara presupunea că este și un amant

desăvârșit. Se închipui pentru o clipă beneficiara tuturor acestor calități și se simți cuprinsă de fiori. Din păcate, bărbatul nu manifesta interes pentru farmecele ei, era conștientă de asta. De altfel ea și alte câteva persoane, printre care și Louis, fuseseră martore la ofensiva erotică declanșată de Temple asupra Niemei Jamieson și se întreba cum va reacționa Louis, având în vedere că manifestase pentru aceeași doamnă mai mult interes decât față de oricare altă femeie. Dar Louis era Louis - și nicio reprezentantă a sexului frumos nu însemna prea mult pentru el. Ea știa cu certitudine că el nu dormise singur în noaptea precedentă, iar doamna Jamieson se speriasse și plecase devreme de la petrecere, pentru a se ascunde în camera ei. Dumnezeuule, dacă ar fi avut șansa de a se afla în postura doamnei Jamieson, ea n-ar fi fost câtuși de puțin speriată, ci l-ar fi înhățat de papion și l-ar fi târât direct în pat. Însă ea pusese ochii pe un alt individ, ca un premiu de consolare, unul bogat, care nu arăta deloc rău și avea o importantă funcție în cadrul departamentului francez de apărare sau cum s-o fi numind exact acel departament. Bărbatul ar fi avut multe lucruri interesante de dezvăluit, în momentele de intimitate. Din felul în care nevasta acestuia se atârna de el, Cara deduse că se ascundea ceva la fel de interesant și în nădragii masculului. Ea observase modul în care o privise bărbatul, și își zise că el va găsi o modalitate de a se debarasa pentru o vreme de nevestică.

Cara era extrem de dornică. Nu mai făcuse amor de - ei bine, nici nu mai știa de când. Ia mai ducă-se la naiba Hossam, cu caraghioasa lui gelozie cu tot, își zise ea. Încercase să scape de el, să încheie relația într-un mod civilizat, însă Hossam nu voia, în ruptul capului, să renunțe la ea. Nu se mai culcase cu el, dar pentru a nu stârni tămbălău, nu o mai făcuse nici cu altcineva. Procedase astfel deoarece, dacă ar fi provocat zăzanie și zarvă printre angajații lui Ronsard, acesta nu s-ar fi arătat prea încântat.

Pe la ora nouă dimineața, Cara juca o partidă de tenis. „Domnul departament al apărării își făcu și el apariția, neînsoțit. Cara începu imediat un flirt agresiv, până când remarcă un bărbat înalt, cu mustață, îmbrăcat în costum și purtând ochelari de soare, care îi urmărea cu mare atenție, de pe terasa aripii vestice a clădirii. Era Hossam. La dracu', dacă ar fi avut proasta inspirație de a se duce, împreună cu noul ei amoretz, în camera ei, adică în unicul loc sigur, Hossam și-ar fi dat seama și s-ar fi

iscat cogeamite dandanaua. Louis s-ar fi mâniat cumplit, dacă unul dintre musafirii săi ar fi fost omorât de fostul ei amant, orbit de gelozie.

Furioasă foc, ea încheie brusc partida de tenis, după care se scuza și traversă pajiștea, îndreptându-se spre terasa din partea de vest. Femeia șfichiuia, furioasă, aerul cu racheta, închipuindu-și că în calea ei aceasta ar fi întâlnit și capul lui Hossam. Deci, individul o pândea în permanență. Cara se străduise să fie drăguță cu el și să-i menajeze orgoliul rănit de atitudinea ei, însă cil drăgălășenia nu ajunsese la niciun rezultat. Sosise timpul să ia taurul de coame și să spună lucrurilor pe nume.

Hossam stătea cu brațele încrucișate la piept și o urmărea, cum vine valvârtej spre el, spumegând de furie. Era un bărbat masiv, înalt de vreo doi metri. Cara se bucurase la început de dimensiunile lui neobișnuit de mari, însă acum ar fi preferat ca el să fie mai mic, pentru a-i putea trage un șut în dos.

— Încetează odată! se răsti femeia la el, când ajunse la niciun centimetru de pieptul lui, aruncând flăcări din ochi înspre lentilele fumurii ale ochelarilor arabului. Între noi s-a terminat totul. Nu vrei să înțelegi, o dată pentru totdeauna? S-a terminat! Bagă-ți bine în cap: T-E-R-M-I-N-A-T. Basta! Kaput! Finito! Ți-aș spune-o și în limba egipteană, dar nu cunosc cuvântul. M-am simțit foarte bine, însă acum lasă-mă dracului în pace, să-mi văd liniștită de drumul meu...

— Este vorba despre limba arabă. Glasul lui sună ca un tunet.

— Ce naiba tot îndrugi tu acolo?

— Egiptenii vorbesc limba arabă. Nu există o limbă egipteană.

— Mersi pentru lecție. Cara își înfipse un deget în pieptul bărbatului. Încetează să mai stai toată vremea cu ochii pe mine, încetează să mă mai urmărești ziulica întreagă, încetează să-mi spionezi fiecare mișcare, încetează odată cu toate. Nu vreau să-ți pricinuiesc probleme, însă dacă n-o să am încotro, o voi face, înțelegi ce-ți spun?

— Dar eu nu vreau decât să fiu împreună cu tine.

Dumnezeule mare! își spuse femeia, cu disperare, în sinea ei.

— Cred că tu nu înțelegi sensul cuvintelor! Ți-am spus că eu nu vreau să mai fiu împreună cu tine! M-ai vrăjit, însă acum vraja s-a risipit și vreau să-mi găsesc un alt vrăjitor. Te rog să nu mă mai sâcâi.

Cara țâșni pe lângă el și dispăru în clădire. Reuși să le zâmbească

celor pe care îi întâlnește în timp ce se grăbea spre camera ei, aflată la etajul al treilea. Dacă Hossam avea să-i pună în primejdie cel mai bun serviciu pe care îl avusese vreodată, atunci îi va rupe gâtul cu propriile ei mâini. Bărbații ăștia! Ar fi în stare să determine o femeie să-și ia câmpii și să se ducă la mănăstire, își zise Cara, spumegând de furie. Poate că n-avea nevoie de un alt iubit, ci de un psiholog.

Dacă Hossam va mai îndrăzni măcar să insiste, era ferm hotărâtă să i se plângă lui Louis. Totul avea o limită.

John cercetă cu discreție sistemul de siguranță, în timp ce Ronsard debloca și deschidea ușa biroului său. Funcționarea încuietorii se baza pe o codificare digitală care era transpusă în diverse tonuri distincte, la fel ca în cazul telefoanelor. Prudent, Ronsard proteja cu corpul lui tastatura de comandă, astfel încât John să nu poată zări combinația de cifre. John nu făcu nici cea mai mică încercare de a le vedea, ba dimpotrivă, se răsuci pe jumătate și privi în direcția holului, localizând videocamera de supraveghere aflată în cealaltă extremitate a acestuia. Asigurându-se că gestul său rămânea ascuns acelei videocamere, el își strecură mâna în interiorul hainei și porni un audiocasetofon miniatural, pentru a înregistra succesiunea de tonuri prin intermediul căreia Ronsard comandase descurierea ușii.

— Aici nu vom fi deranjați, spuse Ronsard. Te rog să iei loc. Dorești să bei ceva? Poate o cafea?

— Nimic, îți mulțumesc. Cu riscul de a părea paranoic, el nu accepta din partea altcuiva nimic de mâncat sau de băut. De la bufet era cu totul altceva; lumea mânca și bea de-acolo. Dacă situația era de așa natură încât nu putea refuza un pahar de băutură, se prefăcea că gustă, apoi îl lăsa imediat jos, și nu se mai atingea de el. Era o regulă extrem de simplă, dar în același timp și foarte eficientă.

John privi înjur. Pe biroul mare al lui Ronsard se afla un computer care nu era legat la nicio linie telefonică. Dacă ar fi existat niște fișiere pe care Ronsard le-ar fi dorit inaccesibile, atunci ele s-ar fi aflat doar în acest calculator. Un alt calculator era așezat pe un birou stil Ludovic al XTV-lea, în cealaltă parte a încăperii; acesta era conectat la o linie telefonică, la o imprimantă, la un scanner și la rețeaua electrică.

Tot pe biroul lui Ronsard se mai afla și un mic monitor prevăzut cu un sofisticat sistem de acționare. Din poziția în care se afla, John putea

vedea ecranul acestuia suficient de bine încât să-și dea seama că era vorba despre un dispozitiv de supraveghere a zonei din fața intrării în încăpere, astfel încât Ronsard să știe dinainte cine se apropia de biroul lui. Probabil că exista, pe undeva prin clădire, un birou centralizat de supraveghere, dar John trebuia să descopere dacă toată clădirea era supusă acelei supravegheri. S-ar fi putut, la fel ca în cazul dispozitivelor de ascultare, să fie supravegheate doar anumite încăperi. În definitiv, în această parte a vilei se aflau apartamentele personale ale lui Ronsard și era de presupus că acesta nu dorea ca angajații lui să-l urmărească tot timpul.

— Cine produce substanța cu pricina? John era dator să încerce. Uneori, oamenilor le scapă, din întâmplare, chiar informația pe care o dorești.

Ronsard schiță un zâmbet.

— Am o înțelegere cu... ăăă, cu producătorii substanței respective. Voi fi singurul care o va comercializa, cu condiția să nu dezvălui nimănui cine sunt ei. Odată identitatea cunoscută, ar fi sub un continuu asediu. Unii ar încerca să obțină formula, recurgând chiar la răpiri și torturi, iar autoritățile ar putea să le suspende dreptul de a produce substanța, preluându-le, în același timp, capacitățile de producție. Doar știi că așa se comportă pretutindeni autoritățile. Ronsard se așeză la biroul lui. Am fost tentat să cred că au vorbit, fără știrea mea, despre substanța respectivă, deoarece atât dumneata, cât și Ernst Morrell m-ai contactat în legătură cu ea, dar acum m-ai liniștit.

— Mă bucur nespus.

Tonul neutru al vocii lui John aduse un surâs pe fața traficantului de armament.

— Se vede limpede lucrul ăsta. Domnule Temple, putem trece la încheierea tranzacției? Eu am niște oaspeți de întreținut, iar dumneata poate că ești nerăbdător să continui avansurile la adresa doamnei Jamieson. Spune-mi, te rog, ce-o să faci cu o soție? Asta, presupunând că doamna Jamieson va fi receptivă la propunerile dumitale.

John îi aruncă o privire tăioasă.

— O să-i asigur o viață liniștită.

— Aaa! Deci dumneata te simți în stare de așa ceva? Ronsard îi arătă computerele din încăpere, zăbovind mai mult asupra celui mai puternic

și mai rapid, aflat pe biroul secretarei sale. Calculatoarele astea au făcut lumea mai mică. Până la urmă, se va putea afla orice, despre oricine. În clipa de față, lucrul este aproape posibil. În viitor, nu vei mai putea dispărea pur și simplu, așa cum faci acum.

— E adevărat, însă orice informație va putea fi falsificată sau ștearsă. Dacă am nevoie de un număr de asigurare socială, ori de o carte de credit, le pot folosi pe ale altcuiva.

— Da, însă ce te faci cu nevasta? Ea nu poate să dispară. Are familie, prieteni, o casă, niște obiceiuri, un număr de asigurare socială, precum și niște cărți de credit, dintre acelea pe care se pare că dumneata le disprețuiești atât de mult. O cunosc pe femeia aceasta suficient de bine, ca să te pot asigura că nu va fi deloc încântată de ideea de a utiliza cărți de credit furate.

În sinea sa, John se amuza. Era clar că interlocutorul său nu renunțase la ideea. De a-l ține departe de Niema.

— Dacă ea nu va accepta ceea ce îi voi oferi, va avea oricând posibilitatea de a mă refuza. E prea riscant să răpești pe cineva. Ar atrage atenția.

— Lucru pe care ai dori, cu orice preț, să-l eviți, se declară de acord Ronsard. Dar dacă ea te-ar urma - ce-ai face?

John îl privi în tăcere, refuzând să se lase atras în această discuție al cărui subiect era inexistent, dar Ronsard nu avea de unde să știe asta. Ei bine, n-avea decât să creadă că el, Temple, este cel mai discret ticălos de pe fața pământului.

În consecință, descurajă orice încercare a lui Ronsard de a discuta despre Niema. John simți, însă, un fel de simpatie pentru el. Era absurd și în același timp înduioșător că un tip abject, ca Ronsard, putea da dovadă de o atâta grijă pentru soarta unei simple prietene. Traficantul s-a îndrăgostit de

Niema, își zise John, tot așa cum se îndrăgostiseră de ea, în Iran, Hadi, Sayyed și el însuși. Situația era aproape ilară. El ar fi trebuit să pară subjugat de farmecul Niemei, iar ea să-i răspundă cu aceeași atitudine și totul să se încheie cu înmugurirea unei adevărate idile. În realitate, Niema era complet bulversată, Ronsard devenise îngerul ei păzitor, în timp ce el se afla în postura de a face curte, în disperare, unei făpturi mult prea puțin receptivă la amor.

Bineînțeles că nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că totul făcea parte dintr-un plan. Prea era neverosimil un asemenea scenariu, demn de o telenovelă latino-americană. Poate că tocmai de aceea toate personajele implicate se mișcau cu atâta naturalețe și reacționau cu sinceritate.

După o jumătate de oră, cei doi bătuseră deja palma- stabiliseră cantitatea de explozibili, prețul de achiziție, data și modalitatea livrării. John se duse la el în cameră, pentru a se schimba în costum de baie. Remarcă faptul că încăperea îi fusese din nou percheziționată, dar nu înțelegea ce se așteptaseră să găsească în plus față de ceea ce constataseră la percheziția anterioară. Probabil faptul că nu găsiseră nimic prima oară îl descumpănise oarecum pe Ronsard. Bineînțeles că oamenii acestuia nu scotociseră acolo unde trebuia. După ce sosise la vilă, cu o seară în urmă, el intrase în posesia celor trei arme. Îi dăduse una dintre ele Niemei, o a doua o prinsese, cu bandă adezivă, sub una dintre uriașele mese din holul aflat în fața camerei sale, iar pe a treia o avea fixată la glezna. Urma acum să-i găsească un loc sigur, cât timp va fi la piscină. Zâmbind, el o introduse, laolaltă cu casetofonul miniatural, sub salteaua patului. Cameristele trecuseră deja pe- acolo ca să facă ordine, iar încăperea fusese deja de două ori percheziționată. Era puțin probabil ca ei să caute din nou, în locul cel mai expus cu putință.

John își trase pe el un tricou și îmbracă o pereche de pantaloni peste costumul de baie, după care coborî la piscină. Era o zi însorită și foarte călduroasă. Doamnele, pentru a nu-și deranja coafurile înainte de ora prânzului, se bronzau la soare fără să între în apă, astfel că piscina nu era aglomerată.

John nu-și lăsă hainele la vestiar, ci își puse tricoul și pantalonii pe un șezlong. În buzunar nu avea decât cheia de la cameră. Dacă cineva ar fi fost tentat să-i scotocească prin buzunare, cu-atât mai bine.

John plonjă în piscină și începu să înoate. Se simțea în elementul lui datorită stagiului de pregătire în cadrul forțelor speciale ale marinei americane. Înotul într-o piscină era floare la ureche pentru cineva care înotase multe mile în ocean. Ronsard era foarte drăguț că îi oferea posibilitatea de a se menține într-o excelentă condiție fizică. Probabil că, pe undeva pe-acolo, exista și o sală de forță, însă John se îndoia că va avea timp să o folosească.

Singurul dezavantaj când înoți în public este acela că, după o vreme,

oamenii încep să te remarce. Puțini sunt cei în stare să înoate fără întrerupere, în ritm susținut, o perioadă atât de lungă de timp. John înota doar de o jumătate de oră și ar fi putut continua încă multă vreme, dar nu era înțelept să atragă prea mult atenția asupra sa. Cei din jurul piscinei îl priveau și era sigur că măcar una dintre femeile de pe margine numărase câte bazine făcuse.

John ieși din apă, luă un prosop pufos din teancurile puse la dispoziție pentru oaspeți și începu să se șteargă. Deși nu era încă ora unu, el o văzu pe Niema apropiindu-se. Era îmbrăcată lejer, cu niște pantaloni largi și comozi, confecționați dintr-o pânză de în. Peste bluzița albastră, îmbrăcase o cămașă albă, semitransparentă. Părul negru și bogat și-l strânsese la ceafa cu o clamă de argint.

Niema ezită o clipă când îl văzu, de parcă ar fi fost surprinsă că-l vede acolo. John o privi, după care ridică o mână, făcându-i semn să se apropie.

Niema ezită îndelung, înainte de a se conforma chemării lui. John se întrebă dacă nu cumva intenționa să facă ceva total neașteptat, cum ar fi, de exemplu, să plece, ceea ce ar fi fost o exagerare, care l-ar fi putut determina pe Ronsard să intervină din nou între ei.

Într-un târziu ea o porni încetișor către el. John fu nevoit să-și lege prosopul în jurul taliei, pentru a-și masca virila reacție pe care i-o trezise apropierea femeii iubite.

Niema se apropie de John cu pași șovăitori, după ce își puse ochelarii de soare, pentru a-și ascunde ochii de privirea bărbatului. Dumnezeuule, individul ăsta ar fi fost cazul să se îmbrace, pentru a nu-i provoca un atac de cord, gândi ea admirând torsul viril al lui John, frumusețea mușchilor proeminenți de pe brațe și de pe umeri. Avea cele mai puternice picioare pe care le văzuse vreodată, cu mușchi zdraveni, alungiți, bine conturați, fapt care dovedea că obișnuia cu regularitate să înoate, să alerge și să facă antrenamente la sala de forță. Pe umeri, în păr și pe pieptul lui încă străluceau picături de apă. John își șterse în grabă părul, după care își trecu mâna prin el, ca să și-l mai aranjeze. Bărbatul avea un aer de sălbăticiune și Niema simți o acută nevoie de a-l atinge.

John își înfășurase prosopul în jurul mijlocului, și aștepta ca ea să se apropie. Privindu-l, Niema se întreba cum de arăta atât de suplu atunci când era îmbrăcat, când avea o musculatură atât de dezvoltată?

Când ajunsese în dreptul lui, pe buzele bărbatului înflori un zâmbet discret. De obicei el nu zâmbea și Niema își zise că făcuse acest efort pentru ea. E Temple, nu John, își spuse ea. John obișnuia să zâmbească și să râdă. Când nu interpreta niciun rol, era un bărbat foarte expresiv, asta dacă nu cumva juca teatru și atunci. Fusese atâta vreme altcineva, încât era posibil ca și „John Medina” să fi ajuns pentru el doar un simplu rol.

— O clipă am crezut că te vei întoarce și vei fugi. Nu mai fi așa de reticentă.

— Știu eu mai bine decât tine cum trebuie să fiu. Niema se așează pe scaunul pe care i-l oferise el, lăsând impresia că nu-i pasă de faptul că părea țăfnoasă. De fapt era foarte iritată. Nu dormise suficient și nervii îi erau întinși la maximum.

John rămăsese în spatele ei, fără să scoată o vorbă. Apoi își strecură mâna pe sub cămașa descheiată, mângâindu-i ușor umărul gol, cu o mișcare lentă și elaborată, de parcă n-ar mai fi putut trăi fără s-o atingă. Niema se cutremură când mâna lui caldă îi dădu cămașa la o parte, pentru a-i putea mângâia și partea de sus a brațului. Era cea mai senzuală atingere pe care o simțise vreodată și trupul ei reacționează - sfârcurile i se întăriră și stomacul i se strânse.

Apoi John îi trase la loc cămașa, îi dădu femeii ocol și veni în fața ei. Niema zări cicatricea de pe omoplatul stâng, lungă de circa zece centimetri. Știa că nu era autentică, și se întreba cum fusese realizată.

Când John se așează în fața ei, Niema rămase uluită, observând în urechea lui stângă un cerclu cu diamant. El nu avea urechea găurită; nu i-ar fi scăpat un asemenea amănunt, iar în seara precedentă nu purtase cerclu. Probabil că își lipise cerclul. Îi privi părul și constată că arăta altfel decât în realitate. Toate aceste mici caracteristici de identificare erau truate. În clipa în care le înlătura, nu mai putea fi identificat drept Joseph Temple, deși trăsăturile feței rămăneau aceleași. Atâta vreme cât nu existau nici fișe dentare și nici mostre de ADN, omul rămânea de neidentificat.

Un chelner în șort negru și tricou alb se apropie de ei.

— Doriți ceva de la bar?

— Am vrea să comandăm prânzul, răspunse John într-o franceză impecabilă.

— Bineînțeles, domnule.

John comandă șnițel de pui, supă de cartofi, fructe și brânză. Niema privi în jurul ei. Între timp pajiștea se aglomerase, pentru că și alți oaspeți se hotărâseră să ia prânzul lângă piscină. Conversațiile în șoaptă, punctate de zgomotul plonjoanelor în apă, de râsete și de clinchetul tacâmurilor, creau o ambianță plăcută.

John reglă umbrela, astfel încât să o protejeze de soare pe Niema și să blocheze, parțial, vederea din direcția casei, înainte de a se așeza, el își îmbracă tricoul. Niemei aproape că îi venea să plângă de necaz, când pectoralii bărbatului dispărură sub tricou, însă se consolă spunându-și că cel puțin se va putea concentra mai ușor.

— Am fost în biroul lui Ronsard, îi spuse John, coborând glasul astfel încât să fie auzit numai de ea. Am făcut rost de codul de acces în încăpere și m-am uitat cu atenție la sistemul de securitate. Diseară ce mai este în program?

— Are loc o petrecere la patru ace. Bufet, dans, la fel ca aseară.

— Excelent! Lumea va fi într-o continuă mișcare, așa că le va fi greu să stea cu ochii pe noi. Noi vom dansa încontinuu...

— O să-mi fie greu pe tocuri înalte.

— Atunci nu mai purta tocuri înalte.

Niema îi aruncă o privire furioasă, însă el n-o remarcă din cauza ochelarilor de soare pe care ea îi purta.

— Tu ești acela care mi-a ales garderoba. Toți pantofii mei de gală au tocuri înalte.

— Bine, în acest caz ne vom mulțumi doar cu câteva dansuri. Voi face tot posibilul să se vadă limpede că noi doi suntem împreună. Voi manifesta ceva mai multă pasiune față de tine, așa că ai grijă să nu intri în panică.

— De ce e nevoie să te porți cu și mai multă pasiune? Niemei i se uscăse gâtul. Ar fi vrut ca ospătarul să aducă mai repede apa minerală comandată de John.

— Pentru ca, în cazul în care cineva ne va vedea plecând împreună de la petrecere, să creadă că mergem să căutăm un loc mai puțin aglomerat - cum ar fi, de exemplu, camera ta.

— Dar ce ne facem cu Ronsard și cu Cara?

— De ea mă ocup eu. Cu Ronsard va fi mai greu. Vom risca, și să sperăm că va fi mult prea ocupat ca să mai aibă timp să treacă și prin biroul lui. John făcu o pauză. Ai grijă, se apropie chelnerul! El se aplecă și îi luă mâna, mângâind-o ușor în palmă, cu degetul mare. Aș vrea să facem o plimbare după prânz, îi șopti el atunci când ospătarul așeza pe masă paharele de cristal pline cu apă minerală.

Niema luă unul dintre pahare, străduindu-se să-i zâmbească ospătarului.

— De cât timp ai nevoie pentru a planta dispozitivul? o întreabă John când rămaseră din nou singuri.

— Păi, mi-ar trebui cam o jumătate de oră. Probabil că o putea face mai repede, însă își luă o marjă de timp deoarece trebuia să intervină în instalația îngropată în pereți fără a lăsa vreo urmă incriminatoare. Cât timp îți trebuie pentru fișierele din calculator?

— Depinde, răspunse el cu multă sollicitudine.

— Mulțumesc foarte mult pentru informația precisă pe care mi-ai oferit-o.

John se strădui să nu zâmbească.

— N-am de unde să știu ce sistem folosește și dacă intrarea este codificată ori protejată prin parolare; m-ar mira foarte tare dacă n-ar avea măcar o parolă. Va trebui în primul rând să o descopăr...

— Dar cum vei izbuti să faci asta?

— În general oamenii obișnuiesc să-și noteze parola undeva la îndemână sau își aleg ceva care nu se poate uita cu una, cu două, ca de exemplu numele mamei lor sau pe ale copiilor.

— Ronsard are o fiică. O cheamă Laure.

— O fiică? în fișele noastre nu scria nimic despre nicio fiică, murmură John.

— Fetița e foarte bolnavă. Ronsard o adoră și are grijă să o ascundă de ochii lumii. Din motive de siguranță, puțini știu de existența ei. Este atât de bolnavă, încât s-ar putea să nu mai aibă mult de trăit. Niemei i se puse un nod în gât când își aminti figura descărnată a lui Laure, ochisorii de un albastru închis, atât de asemănători cu ai tatălui ei și inteligența și firea mereu pusă pe șotii ale fetei.

— Asta înseamnă că pe Ronsard l-ar deranja foarte tare orice lucru

neplăcut care ar apărea în legătură cu fiica lui, rosti îngândurat John.

Niema se zbârli dintr-o dată și își scoase ochelarii de soare, pentru ca el să poată vedea cât de tare o înfuriase concluzia lui.

— Nu care cumva să îndrăznești, spuse ea, printre dinți. Dacă te vei folosi de acel copil, atunci află că eu o să... o să... Niema nu găsi o pedeapsă îndeajuns de cumplită.

— O să fac orice va fi nevoie, replică el calm. Tu știi foarte bine acest lucru. Atunci când este vorba să-mi îndeplinesc misiunea, n-am nicio limită în ceea ce privește mijloacele întrebuintate.

— Da, am auzit câte ceva în acest sens, spuse Niema pe un ton la fel de calm ca al lui. Revolta pe care o simțise brusc fierbând în ea o îndemna să lase la o parte orice prudență. Se spune că ți-ai ucis propria nevastă, așa încât nu te va deranja să faci rău unei biete fetițe.

O tăcere grea se așternu între ei. Figura lui John era impenetrabilă.

— O chema Veneția, zise el într-un târziu. De ce nu mă întrebi pe mine dacă am făcut așa ceva? Cum îți închipui tu că s-a petrecut toată trășenia? Am împușcat-o, i-am frânt gâtul sau i-am tăiat beregata? Sau, pur și simplu, i-am dat brânci în gol, de la etajul treizeci? Am auzit și eu toate aceste variante. Care crezi că este cea mai verosimilă?

Niema simți că se sufocă. Dorise să-l facă să sufere, dorise să spună ceva care să-l impresioneze și reușise mai bine decât se așteptase. Ea nu dăduse crezare acelor legende, nu crezuse nici măcar că fusese vreodată căsătorit. Acum afla din gura lui că fusese însurat, că numele soției lui era Veneția. Dacă așa stăteau lucrurile, însemna că acele povești nu erau niște fantasmagorii.

— Ba uite că te întreb: ai făcut tu așa ceva? reuși ea să îngaime. Ai ucis-o?

— Da, recunosc el și se sprijini de spătarul scaunului, în așteptarea ospătarului care se apropia cu comanda pe care o făcuse.

Niema pășea alături de John, pe peluza de un verde crud. După ce în timpul mesei el aruncase acea veritabilă bombă, ea nu mai avusese când să-și recapete cumpătul și să-i ceară explicații detaliate. Mai întâi sosise chelnerul cu farfuriile cu mâncare și îi întrebaseră dacă mai doreau ceva. În momentul în care acesta se pregătea să plece, „ca din pură întâmplare” a apărut și Ronsard care n-a putut să nu se oprească la masa lor, pentru a mai sporovăi o vreme împreună cu ei.

Niema abia reușise să lege două vorbe, pentru a-i răspunde lui Ronsard. Își simțise buzele amorțite și își căutase în permanentă refugiu apelând la paharul cu apă minerală.

După ce au terminat de mâncat, John și-a îmbrăcat pantalonii peste costumul de baie, a luat-o de mână pe Niema și au pornit la plimbare. Niema își simțea inima gata-gata să-i sară din piept. Ignoranța se manifestă asemenea unei invizibile fortărețe care te face să te simți în siguranță și să nu te gândești la lucruri mult prea urâte pentru a putea fi suportate. Din păcate, ea nu mai beneficia acum de avantajele oferite de ignoranță, de liniștea pe care i-o dăduse faptul că nu știa adevărul; acum durerea și groaza erau prețul certitudinii. Oare ce simțise el când trecuse printr-o experiență atât de traumatizantă?

— Iartă-mă, John, șopti ea. El o privi surprins. Era evident că se așteptase ca ea să fie oripilată de ceea ce aflase, poate să se simtă chiar înspăimântată. Niema își alese, cu mare grijă, cuvintele. N-am vrut să te rănesc, continuă ea. N-am crezut nicio iotă din toate zvonurile acelea, pentru că altfel n-aș fi adus vorba despre ele.

— Să mă rănești? John părea impasibil. Lentilele fumurii nu-i permiteau să-i vadă ochii, și se simți tentată să-i smulgă de pe nas ochelarii de soare. Ce e adevărat, e adevărat.

John o apucă de mână strângându-i-o atât cât să n-o doară. Niema își zise că el nu-i făcuse niciodată rău. Chiar confruntat cu neîncrederea și ostilitatea ei, în Iran, avusese grijă de ea, îi salvase viața, o ținuse în brațele lui în timp ce ea își plângea soțul pierdut.

— Uneori, ce e adevărat, e adevărat, dar există și cazuri în care lucrurile stau puțin altfel. Ce s-a întâmplat, de fapt? A fost agent dublu, așa cum se zvonește? John gemu resemnat. Exasperată, Niema îl strânse tare de mână. Povestește-mi, te rog!

John se opri din mers și se întoarse cu fața spre ea.

— Și dacă n-o să-ți povestesc?

— Nu se va întâmplă nimic, însă aș vrea, totuși, să-mi povestești.

Timp de câteva secunde, Niema crezu că el nu-i va povesti nimic. Apoi, John ridică din umeri și începu să vorbească:

— Într-adevăr, a fost agent dublu. A făcut-o pentru bani. N-au existat niciun fel de circumstanțe atenuante; n-avea rude în Uniunea Sovietică sau în Germania de Est, care să poată fi amenințate. Toată familia ei trăia

în America. Au interesat-o doar banii.

Așadar, el nu-i putuse găsi soției sale vreo scuză; și trebuise să facă față realității, și anume că era o trădătoare. Oare ce simțise el atunci, el care își pusese întreaga pricepere și energie în slujba țării sale?

— Cum ai aflat?

John reîncepu să pășească alături de Niema.

— N-a fost vorba de un moment al adevărului, ci de o serie întreagă de neînsemnate amănunte care, cumulate, mi-au trezit, la un momendat, suspiciuni. Atunci i-am întins o cursă, iar Veneția a căzut în ea.

— Nu și-a dat seama că tu bănuiai ceva?

— Ba da. Era deșteaptă. Însă pentru a o da în vileag m-am folosit de o informație la care ea nu putea rămâne insensibilă- numele a două persoane infiltrate în cadrul Kremlinului. Nici măcar Aldrich Ames nu avea acces la acea informație ultraconfidențială, într-atât de secretă era. Buzele lui John se subțiară. I-am întins cursa în ultimul moment. Totul se întâmplă în plină desfășurare a războiului rece, iar informația era atât de valoroasă și de urgentă, încât ea s-a hotărât să n-o transmită prin metoda obișnuită. Soția mea a pus pur și simplu mâna pe telefon și a sunat direct la Ambasada sovietică. A cerut să i se acorde azil politic în sediul ambasadei, deoarece era sigură că o voi urmări până-n pânzele albe. Tocmai se pregătea să le comunice numele respective. John inspiră adânc și prelung. Atunci am împușcat-o, rosti el într-un târziu, privind zidul înalt care împrejmuia domeniul lui Ronsard. Aș fi putut doar s-o rănesc, dar n-am făcut-o. Ceea ce știa ea era cu mult prea important ca să pot risca, iar cele două persoane mult prea sus infiltrate ca să mai poată fi rechemate în țară. Trebuia să rămână acolo unde fuseseră infiltrate. Ea comunicase deja că știa numele persoanelor, dar nu apucase încă să le rostească la telefon; cei cu care se afla în legătură Veneția ar fi încercat să ia legătura cu ea indiferent de închisoarea în care ar fi fost dusă și de gradul de securitate al acesteia. Iată de ce am ucis-o.

Niema nu scoase o vorbă. Pentru o vreme își continuă, în tăcere, plimbarea prin grădină, bucurându-se de peisajul superb. Niema încă îl mai ținea de mână pe John, meditănd la forța interioară a bărbatului de lângă ea. El fusese forțat de împrejurări să facă ceva greu de imaginat, dar nu încerca să se scuze sau să-și minimalizeze faptele. Trăia în suflet cu povara acelei zile, dar continua să facă ceea ce avea de făcut.

Unii l-ar fi putut considera un monstru pentru că își omorâse în mod deliberat soția. După părerea lor nicio informație, oricât de importantă ar fi fost ea, nu-i justifica fapta. Numai cei care se aflau în prima linie știau cu adevărat cum stăteau lucrurile, în asemenea situații. Dallas își dăduse viața pentru țara lui, într-o altă bătălie a aceluiași război.

Prin acțiunile sale, John salvase o mulțime de alte vieți, nu numai pe ale celor două persoane infiltrate la Kremlin, ci și pe ale altora implicați în evenimentele ulterioare. Uniunea Sovietică se dezmembrase, Zidul Berlinului fusese dărâmat și, pentru o bună bucată de vreme, întreaga lume fusese ceva mai liniștită. Apoi John tot în prima linie a luptei s-a plasat, chiar în gura lupului, poate încercând să echilibreze propria lui scară de valori morale.

— Oare de ce n-o fi încercat să te vândă rușilor? Ar fi obținut o sumă mare de bani.

— Îți mulțumesc pentru compliment, însă pe vremea aceea nu valoram chiar atât de mulți bani ca acum. Pe atunci aveam acces la informații de primă mână și îi eram folositor exact în postura în care mă aflam. De altfel și ea avea acces la foarte multe documente secrete.

— Nu-mi pot închipui ce ai simțit atunci.

În glasul Niemei se putuse desluși o ușoară tristețe. Ea îl strânse din nou de mână, încercând să-i transmită, astfel, cât de rău îi părea că deschisese un subiect atât de delicat.

John o privi, se uită apoi înjur și o trase mai aproape de un imens boschet înflorit, de parcă ar fi încercat să caute un loc în care să nu poată fi văzuți.

— Fă-ți curaj, o avertiză el și își apropie fața de cea a Niemei.

Buzele lui se depărtară ușor, luă forma buzelor ei și se contopiră cu ele. Ea se agăță de umerii lui simțind că inima îi bate nebunește. Cotropită de dorință, își înăbuși un geamăt. John îi cuprinse șoldurile, ridicând-o și lipindu-și trupul de al ei. Simțindu-i bărbăția fierbinte, pe Niema o trecu un fior de plăcere, deși clopoțelul ei de alarmă suna cu insistență. Ea se zbatu, încercând să atingă din nou pământul cu picioarele, pentru a nu rămâne atârnată de el.

John își desprinse gura de buzele ei și o privi îndelung.

Niema se uită la el, uluită, dorindu-și ca John să nu fi purtat ochelari de soare, pentru a-i putea vedea ochii. În continuare aninată de gâtul lui,

ea întreabă:

— Se uita cineva la noi?

Amuzat de întrebarea ei, John râse:

— Nu se uita nimeni la noi. Am simțit doar nevoia acută să te sărut, pentru că ești teribil de dulce.

Niema se îndepărtă brusc de el.

— Mare șmecher mai ești! rosti ea respirând greu.

Ar fi vrut să-i ardă un pumn zdravăn în plină figură, dar în loc de asta își mușcă buzele ca să n-o apuce râsul.

— Mă recunosc vinovat de acuzația pe care tocmai mi-ai adus-o. John o luă din nou de mână și își reluară plimbarea. Te-ai așteptat la altceva, continuă el. Ți-am mărturisit un lucru care îți dovedește limpede că sunt un ticălos, așa cum mă consideră toată lumea, iar rezultatul este că tu îți ceri scuze, și nu invers. Bineînțeles că a trebuit să te sărut.

— Credeam că m-ai sărutat întotdeauna doar pentru că așa prevede scenariul.

— Nu întotdeauna, îi spuse el fără să o privească. Și niciodată doar conform scenariului.

21

Tocurile înalte fac parte din ținuta obligatorie ținând de etichetă, se gândea Niema pe când scotocea prin garderoba ei, în speranța că va găsi o pereche de pantofi care să fie în același timp eleganți, dar și cu toc jos. Pantofii cu tocuri înalte făceau prea mult zgomot când mergeai și îți era imposibil să alergi cu ei. Ar fi fost extrem de potriviți niște balerini, dar printre pantofii pe care i-i trimisese John nu se afla o asemenea pereche.

Niema se uită la rochia pe care intenționa să o îmbrace în acea seară. Era din mătase neagră, cu niște dungi înguste care se lățeau în sus, formând corsajul, adânc decoltat. În punctul strategic al decolteului, acolo unde începeau sânii, se afla o rozetă formată din perle negre de cultură, de sub care atârnavă șiraguri micuțe de perle negre. Mai avea și alte rochii de seară, însă hotărâse să se îmbrace în negru pentru a fi, la nevoie, mai bine camuflată în întuneric.

În afară de pantofii negri de seară, cu tocuri înalte, mai avea și o altă pereche de sandale comode, de aceeași culoare. Niema le privi,

întrebându-se cum ar putea să le modifice, pentru a le da un aspect mai elegant. Cu siguranță că în aceste sandale s-ar fi simțit cu mult mai bine decât pe tocuri înalte, însă arătau ca simple încălțări de toată ziua. Niema Jamieson nu și-ar fi permis să fie chiar atât de neglijentă. Ea se îmbrăca într-un stil clasic și întotdeauna absolut impecabil.

— Nu puteai să fii și tu puțin mai șleampătă? îi reproșă ea personajului pe care îl interpreta.

Niema se uită din nou la rochie. Era de o simplitate extrem de elegantă, chiar și cu acele mici șiraguri de perle negre care străluceau. Niema le atinse ușor cu degetul, și începură să se clatine. Mișcarea lor permanentă ar fi atras mereu atenția asupra sânilor ei.

Niema privi lung sandalele negre și apoi din nou rochia. Examină cu atenție rozeta de perle. Micuțele șiraguri nu erau prinse de rozetă, ci de rochie, pe sub rozetă.

— O rezolvăm noi cumva, șopti ea și se duse să aducă sculele trebuincioase. Era conștientă de ce se crampona de sandalele acelea: ocupându-se de ele nu s-ar mai fi gândit la John și la mărturisirea lui potrivit căreia nu se manifestase, față de ea, numai de dragul planului lor, în felul în care se manifestase. Ce trebuia să înțeleagă din asta? Oare se referise la persoana ei, sau la cu totul altceva? Lui i se întâmplaseră atâtea, încât s-ar fi putut să se refere la ceva fără nicio legătură cu ea. Unii bărbați duceau o viață normală, o viață la vedere, neavând de tănuț decât numărul de halbe de bere pe care le dăduseră pe gât, în drumul de întoarcere de la serviciu. Trecutul lui era atât de ascuns și de complex, încât nimeni n-avea să știe vreodată toate detaliile care făceau din el ceea ce era în prezent.

Preocuparea privind sandalele nu își atinse scopul, pentru că ea nu izbutise să nu se mai gândească la el. Pierderea lui Dallas fusese îngrozitor de grea, aproape de nesuportat. Se întreba ce o fi fost în sufletul lui John, care nu numai că-și văzuse soția murind, ci o ucisese chiar el. Niema încercă să-și dea seama dacă avea vreun sentiment, vreo părere de rău pentru soția lui și ajunsese la concluzia că nu simțea nimic. Femeia aceea își vânduse țara, și probabil că muriseră mulți oameni din cauza ei. Niema își zise că femeia aceea nu se deosebise prea mult de teroriștii care asasinau oameni prin intermediul gazelor otrăvitoare și al bombelor. Dallas murise tocmai pentru a opri astfel de acțiuni abjecte.

Seara aceea s-ar fi putut să fie ultima în care îl va vedea pe John. Gândul acesta o obseda tot timpul cât meșteri la sandale. Folosind lipici din trusa ei de scule, își ornă comodele încălțări cu perle scoase de la rochie. Mai existaseră momente în care se gândise că îl vedea, probabil, pe John pentru ultima oară: atunci când el plecase, chiar înainte de a veni ea în Franța, și după ce John îi dăduse telefon, iar ea nu știa dacă avea să fie invitată la vilă. Însă de această dată lucrurile erau ceva mai clare. Odată ce ar fi pus mâna pe fișierele din calculatorul lui Ronsard, John ar fi urmat să dispară imediat. În schimb, ea trebuia să rămână până se termina petrecerea. Apoi, în cursul săptămânii următoare, urma să ajungă și ea acasă, să se întoarcă la serviciu, și întreaga aventură să rămână doar o poveste fantastică pe care n-avea voie s-o relateze nimănui.

Pentru moment, Niema simțea că trăiește pericolul cu toate fibrele ființei sale. Până și pielea și-o simțea mai sensibilă decât oricând. Își permise o baie prelungită și relaxantă, într-o apă aromatizată. Apoi trase un pui de somn, lucru pe care arareori îl făcea, însă evenimentele aflate în curs își cereau tributul. Când se trezi, își făcu manichiura și pedichiura, zicându-și că dacă într-adevăr nu îl va mai revedea niciodată pe John, era cazul ca el să-și amintească măcar cât de bine arăta ea.

Niema spera să nu fie nevoită să se întoarcă în cameră după cele necesare misiunii, însă constată că în poșetuța ei de seară nu încăpeau decât o carte de credit, un ruj, o pudrieră și o cheie. Nimic altceva. Încercă să identifice un loc sigur în care să-și poată ascunde ustensilele și pistolul, astfel încât să le aibă la îndemână, dar peste tot mișunau invitați de-ai lui Ronsard.

Nu avea altă soluție; trebuia să se întoarcă în cameră, pentru a lua cele trebuincioase. Ea înveli sculele și pistolul în eșarfa din mătase neagră, care se asorta cu rochia și le ascunse sub lenjeria aranjată în sertarele imensului dulap de haine. Apoi, inspiră profund, se îndreptă de spate și se pregăti pentru reprezentația finală.

John o aștepta lângă scară. În timp ce cobora, Niema remarcă cum o învăluia cu o privire de îndrăgostit. Cu coada ochiului, ea îl zări pe Ronsard care urmărea cu mare atenție întreaga scenă, și a cărei expresie trăda un amestec de tristețe și de îngrijorare. Când îi întâlni privirea, Niema îi transmise ceea ce spera ea să fie interpretat drept un surâs

liniștitor. Ronsard își desfăcu brațele într-un gest de neputință, ca și cum ar fi vrut să-i spună: „Eu am făcut tot posibilul”.

John urmări scena și ochii lui se îngustară, aruncând priviri amenințătoare. Doamne, ce bun actor era! Probabil că ratase o strălucită carieră la Hollywood; cu un asemenea talent, mai mult ca sigur că ar fi câștigat vreo două premii Oscar și ar fi încasat mult mai mulți bani decât primea ca slujbaș guvernamental.

Niema își spuse că ar fi fost cazul să dea și ea un mic recital de măiestrie actricească. În timp ce se îndrepta spre John, își încetini treptat mersul, de parcă ar fi ezitat să facă ultimii pași care îi despărteau. John se încruntă abia perceptibil și întinse brațul, un gest plin de aroganță, prin care o chema să vină la el mai repede. Și ea se conformă poruncii lui nerostite abandonându-și mâna în mâna lui. Apoi se lăsă condusă în sala de bal în care aceeași mulțime se îndeletnicea cu aceleași activități cu care se îndeletnicise și în seara precedentă, cu singura deosebire că fiecare persoană purta acum altă toaletă. Pe ringul de dans, Niema se cuibări în brațele lui John, iar acesta o strânse la pieptul său puternic, în timp ce picioarele lor se mișcau în ritmul muzicii lente. John își înclină capul lipindu-și obrazul de creștetul ei, oferind celor din jur imaginea bărbatului înrobit de farmecele femeii pe care dorește s-o cucerească.

— A trebuit să las treburile alea în cameră, îi șopti ea. Nu încăpeau în asta. Niema îi făcu un semn discret către micuța ei poșetă de seară.

— Ce spui? De ce nu le-ai ascuns pe toate în corsaj? John se uită la decolteul adânc al rochiei ei.

— Ai grijă ce spui, îl avertiză ea. Am un cuțit pe care o să-l folosesc la nevoie. John zâmbi, iar ea simți pe tâmplă buzele lui. Cum te-ai gândit să le distragi atenția?

— Încă nu m-am hotărât. Mi-a fost teamă să nu mă scalpezi cu acel cuțit. O să riscăm.

— Mie-mi place riscul. Imediat ce rostise aceste cuvinte, Niema se crispă. De fapt acum nu-i mai plăcea să riște. Cândva, demult, îi plăcuse, însă acum nu-i mai plăcea.

John o simți cum se încordează în brațele lui și o strânse la piept.

— Ce se întâmplă cu tine?

— Nimic, spuse ea repede.

— Sau mai bine zis nu vrei să-mi spui, o corectă el.

— Așa este.

Niema simți din nou pe tâmplă buzele bărbatului. După câteva clipe, John spuse:

— Ești mai scundă decât aseară.

Era exclus ca să nu remarce acest lucru.

— Nu port tocuri înalte. Am aranjat o pereche de sandale ca să se asorteze cu rochia mea de seară. Ea ridică un picior, pentru ca el să poată vedea perlele care împodobeau acum baretele înguste ale sandalei.

John făcu o ușoară grimasă de nemulțumire.

— Ai distrus frumusețe de bijuterie Dior doar pentru a-ți orna sandalele?

— Nu-i nimic, îl liniști ea. Mai importantă decât rochia mi s-a părut necesitatea de a purta niște încălțări comode. Și pe urmă, misiunile acestea „inexistente” se decontează de la buget fără să fii nevoit să dai socoteală pe ce s-au cheltuit banii, nu-i așa?

— Așa este, slavă Domnului.

— Când vom trece la treabă?

— N-avem un moment anume, dinainte stabilit. Stăm cu ochii pe Ronsard și intrăm în acțiune doar atunci când o să vedem că este ocupat.

— Și Cara?

— De ea am avut eu grijă.

— Îmi pare rău să ți-o spun, dar este prezentă aici.

— Nu va mai fi prea multă vreme.

Cara purta o superbă rochie, de culoare albă, iar părul lung și blond și-l pieptănase peste cap. Știa că apariția ei era șocantă, ca cea a unei vedete de cinema, cu toate că nu putea concura cu acești bogătani în materie de bijuterii și îmbrăcăminte de firmă. În schimb, adoptase un stil califonian sexy, care o prindea de minune. În jurul ei se adunaseră câțiva bărbați, însă franțuzul feroce pe care pusese ea ochii la tenis era acum ținut foarte strâns în frâu, de către mult prea precauta lui nevastă. Hotărâtă să-și încerce norocul cu orice preț, ea începu să circule prin încăpere, oprindu-se doar ca să schimbe câte o vorbă cu potențiale victime ale nurilor ei. N-avea de gând să-și mai facă probleme în legătură cu Hossam; acesta nu avea niciun drept asupra ei.

Carei nici nu-i trecea prin minte ceea ce avea să i se întâmple. Cineva

se întoarse mult prea brusc și pe frumoasa ei rochiță albă înflorită dintr-o dată niște maci de vin roșu. Ea se uită disperată la pete zicându-și că va fi nevoită să arunce la gunoi rochia.

— Vă rog să mă scuzați, spuse cu un glas plângăreț femeia care făcuse pocinogul. Nu-mi dau seama cum de s-a întâmplat. M-a împins cineva.

— Nu vă faceți probleme, o liniști Cara. Deși în sinea ei clocotea de furie, nu voia să supere pe niciunul dintre invitații lui Louis. Sunt convinsă că se poate curăța. O să dau o fugă în camera mea, ca să mă schimb. Ea refuză cu îndârjire oferta femeii neîndemânatică de a o despăgubi pentru necazul pricinuit, păstrând pe față același zâmbet amabil, până ce ieși din sala de bal.

Cara folosea foarte rar liftul, preferind scările, pentru a mai face puțină mișcare, însă de data aceasta apelă la modalitatea cea mai rapidă pentru a ajunge în camera ei.

Când ieși din lift la etajul al treilea, fața ei exprima o profundă nemulțumire. Lungile coridoare erau acum goale, iluminate doar de niște aplice și ea fu bucuroasă că nu se mai afla nimeni care să vadă nenorocirea care i se întâmplase. Scoase din poșetă cheia și o introduse în broască, după care deschise brusc ușa și aprinse lumina. În clipa în care încăperea fu inundată de lumină, o mână îi astupă gura și un braț vânjos o apucă pe după mijloc, ridicând-o ca pe o păpușă. Ușa se închise cu zgomot în urma ei.

Cara, cuprinsă de panică, își auzi propriile gemete înfundate, dar era conștientă că ele nu aveau cum să fie auzite dincolo de pereții camerei sale. Se prinse de mâna care îi acoperea gura și începu să se zbată, dând din picioare, pentru a se elibera din strânsoare.

— Liniștește-te, iubirea vieții mele. N-ai de ce să te temi.

Deci Hossam era! într-o fracțiune de secundă, panica ei se transformă în furie. Femeia lovi cu capul spre spate, încercând să-l nimerască pe bărbat în gură, însă acesta chicoti și o aruncă pe pat, acoperind-o cu trupul lui, înainte ca ea să se dezmeticească.

— Ticălosule, șuieră ea, renunțând să mai țipe.

Hossam râse și o încălecă prinzând-o de mâini. Cu dexteritate, bărbatul îi legă încheieturile cu o eșarfă, după care îi ridică brațele deasupra capului și i le legă de tăblia patului.

— Ticălosule, repetă femeia, de astă dată țipând.

— Nu te agita degeaba.

— Pentru treaba asta o să te omor.

— Nu înțelegi să nu te mai agiți inutil? îi șopti el, astupându-i gura cu o altă eșarfă. Apoi se ridică în șezut, admirându-și opera și pe fața lui întunecată înflori un zâmbet de satisfacție. Ei, iubirea mea, să vedem acum dacă magicianul mai cunoaște și vrăji mai noi.

Bărbatul scoase din buzunar un cuțit din al cărui mâner țâșni o lamă lucioasă. Cara privi speriată de la Hossam la cuțit și înapoi și începu să se zbată, însă el o prinsese zdravăn între coapsele lui.

Ea încercă să țipe, în timp ce bărbatul îi strecură lama cuțitului în decolteul rochiei și i-o despică până la brâu, dându-i la iveală sânii.

Hossam se opri o clipă pentru a admira încântătoarea priveliște. Ținând într-o mână cuțitul, el îi dezmierdă cu cealaltă sinii goi, apucându-i în palma lui uriașă și frecându-le sfârcurile cu degetul mare, fermecat de învârtosarea acestora. După aceea, se ridică și îi zise răstit:

— Să nu care cumva să te miști, pentru că s-ar putea ca, din greșeală, să te tai.

Cara se strădui să nu se clinească, în vreme ce Hossam îi despică rochia până jos. Cara nu purta pe dedesubt absolut nimic. De felul ei nu era prea pudică, însă în circumstanțele date își ținea coapsele strâns lipite, într-o zadarnică încercare de a se apăra.

Bărbatul făcu un pas înapoi și începu să se dezbrace, în timp ce Cara scutura cu sălbăticie din cap.

— Nu te speria, îi repetă el, scoțându-și chiloții și rămânând gol pușcă în fața ei. Hossam, excitat, era gata de atac. Cara începu să dea din picioare în direcția lui, încercând să-l lovească acolo unde-i este mai greu voinicului, deși era conștientă că nu putea face nimic.

Reproșându-i din priviri purtarea cu totul reprobabilă, el o apucă de glezne și îi legă picioarele. Acum Cara era ținută pe pat cu picioarele larg desfăcute, în cea mai obscenă manieră cu putință.

— Sălbăticiune mică ce ești, o alintă bărbatul, așezându-se pe pat între picioarele ei. Ești dulce, ești firoasă și ești... a mea. Să nu uiți asta niciodată. Tu îmi aparții.

Cara se aștepta să fie violată cu brutalitate și se resemnă, însă nu se întâmplă așa. Hossam se aplecă peste ea și își apăsă gura între picioarele ei, începând s-o iubească pe îndelete.

Diferența dintre ceea ce se așteptase ea să pățească și ceea ce îi făcea el în realitate era atât de mare, încât femeia nu-și putu reprimă un ușor geamăt de plăcere. Ea se cabră, iar el îi prinse sânii în mâinile lui mari. Cara privea țintă tavanul în timp ce nenumărate valuri de excitare îi străbăteau trupul. Totul era... era atât de complet neașteptat, încât nici nu-i venea să creadă. El o aduse cu mare rapiditate la un orgasm puternic care o făcu să gâfâie și să lăcrimeze de plăcere.

— Gândește-te că ăsta este doar primul, îi șopti Hossam, aplecându-se deasupra ei. Știi bine că eu n-aș putea să-ți fac, niciodată, nici cel mai mic rău. În noaptea asta, noi doi vom descoperi împreună toate modalitățile în care eu îți pot produce plăcere, așa cum n-a mai făcut niciun alt bărbat. Iar după aceea, poate că o să te las să mă legi și tu pe mine.

Cara gemu și se arcui, atunci când degetele lungi ale bărbatului o pătrunseră excitând-o. Teama îi dispăruse pentru că mâinile pricepute o mângâiau cu pricepere și blândețe. Cara trăia acum o stare de excitare din ce în ce mai profundă. De data aceasta totul părea altfel, plăcerea era mai mare ca oricând. Nu mai fusese niciodată imobilizată în timpul partidelor de sex, dimpotrivă, ea era aceea care prelua inițiativa și avea rolul dominant.

Cara constată acum că îi plăcea nespus de mult să fie în totalitate la discreția lui. El îi putea face absolut orice, căci imaginația ei o luase razna de-a binelea. Hossam era atât de mare și atât de puternic și nu se grăbea deloc atunci când făceau dragoste. Urma o noapte de dragoste lungă.

— A venit momentul, șopti John la urechea Niemei.

Pulsul Niemei se accelerează. Inspiră adânc și îi zâmbi lui John. Acesta avu o ezitare și o privi curios.

Pe cine voia să păcălească? Era clar că încă îi plăcea să riște. Trăia cu intensitate fiecare clipă de risc. Nu voia să se întoarcă acasă și să-și reia munca în birou; dorea să rămână la munca de teren, acolo unde îi era locul. Cinci ani de zile plătise tribut durerii, însă John o readusesse în cele din urmă la viața pentru care era făcută.

Niemei aproape că i se tăiase răsuflarea, în momentul în care avusese această revelație. O uriașă bucurie interioară i se răspândea cu repeziciune în tot corpul, de parcă s-ar fi reîntors în sfârșit la viață, la

felul ei adevărat de a fi.

John și Niema urcară până la etajul doi. Culoarul era gol și se grăbiră spre camera ei. Niema luă din dulapul de haine pachetul, îl lipi de trupul ei și lăsa capetele eșarfei în care acesta era învelit să îi atârne peste braț.

— Ce zici, e bine așa? îi ceru ea părerea lui John.

— E bine. Hai să mergem!

Se întoarseră grăbiți pe coridor, dar în loc să coboare scara, pătrunseră în aripa de vest.

— Am dat târcoale pe-aici și am găsit un traseu ceva mai ascuns, îi explică John.

— Și apartamentele personale ale lui Ronsard se află tot în direcția asta.

— Știu. Traseul despre care ți-am vorbit trece chiar prin apartamentele lui.

Niema dădu ochii peste cap, dar nu se mai osteni să întrebe cum reușise John să pătrundă în apartamentele lui Ronsard. O încuietore nu însemna pentru el un obstacol de netrecut.

Traseul ales nu era total lipsit de riscuri. Aici se aflau mai puțini oameni, însă cei prezenți aparțineau personalului din zona privată; aceștia și-ar fi dat imediat seama că ei nu aveau ce căuta acolo. Ronsard n-ar fi permis nimănui să-i deranjeze fiica.

John se opri în fața unei uși din lemn lăcuit. Apăsă pe clanță și se strecurară în încăpere. Era un dormitor, unul imens și foarte luxos.

— E al lui Ronsard, îi șopti John. De aici pleacă un lift privat, care coboară până în holul unde se află biroul lui.

Liftul de dimensiuni mici, surprinzător de silențios, se opri fără să facă zgomot. Din fericire, în holul în care ajunseseră nu se afla nimeni. Dacă s-ar fi întâlnit cu cineva le-ar fi fost imposibil să dea o explicație plauzibilă privind prezența lor acolo.

John se opri în fața uneia din uși, scoase din buzunar un mic casetofon audio, îl ținu în dreptul încuietorii electronice și apăsă pe un buton. Imediat se auzi o succesiune de tonuri. Pe panoul încuietorii se aprinse o lumină verde, după care se auzi un ușor declic și ușa se deschise. După ce intrară, John închise fără zgomot ușa în urma lor și își mai făcu puțin de lucru la încuietore.

- Ce mai meșterești acolo?
- Dezactivez încuietoarea. În cazul în care vom fi cumva prinși, am putea invoca scuza că încuietoarea nu funcționează și am găsit ușa descuiată. Mai greu va fi să explicăm de ce am intrat.
- Dar știi că ai plănuit absolut totul.
- Nu vreau să fim prinși. Haide, mișcă-ți fundulețul și treci la treabă.

22

Niema aruncă o privire prin cameră, în timp ce John se așează la biroul lui Ronsard și porni computerul. O altă instalație, cu mult mai sofisticată, era montată pe un pupitru, de pe cealaltă latură a încăperii, însă el nu îi acordă atenție. Niema începu să verifice conectorii aflați pe masa de lucru care se presupunea că aparține Carei Smith. În biroul lui Ronsard intrau trei cabluri telefonice, însă aparatele erau de tipul celor cu două linii. John trase concluzia logică că cea de-a treia linie era destinată în exclusivitate computerului. Niema cercetă și telefonul aflat pe biroul lui Ronsard; acesta avea doar două linii telefonice. Ea presupuse că prima trebuia să fie destinată afacerilor, în timp ce a doua era destinată numărului privat de telefon al lui Ronsard. Pe biroul acestuia se mai afla și un sistem de televiziune în circuit închis, pe monitorul căruia se vedea imaginea holului pe care veniseră. Niema urmări traseul firului care pleca de la acest aparat, pentru a descoperi locul în care era conectat. Obişnuia să-și formeze în minte o imagine de ansamblu a cablajului electric al întregii încăperi, pentru a ști exact cu ce avea de-a face și la ce se putea aștepta să găsească.

Conectorul de la masa de lucru a lui Ronsard nu se afla în spatele acesteia; probabil că omul nu dorise ca firele să-i stea în drum. Niema cercetă din nou traseul cablurilor; conectorul se afla îndărătul unei canapele din piele, așezată cu spatele la perete. Trase cu multă grijă canapeaua, ridicând unul dintre capetele acesteia, pentru a nu face niciun zgomot și a nu lăsa eventuale urme incriminatoare.

Îngenunchind pe podea, Niema desfăcu eșarfa și scoase la iveală punguța de catifea neagră în care își ținea sculele. Puse pistolul alături, pe podea, și deșurubă rapid conectorul; apoi desfăcu toți conductorii și tăie o porțiune din învelișul de plastic care îi ținea împreună, pentru a-i

putea separa.

Obişnuitele dispozitive de ascultare a convorbirilor telefonice aveau întotdeauna în apropiere un receptor radio şi un aparat de înregistrare. În cazul de faţă, un asemenea dispozitiv n-ar fi servit la nimic, deoarece nu ar fi avut cine să asculte convorbirile şi să le înregistreze. Agentul CIA infiltrat printre angajaţii de la vila lui Ronsard nu avea acces în zona biroului acestuia. John însă îi strecurase agentului un minireceptor radio digital, codificat; omul urma să declanşeze emiterea unui semnal de comandă a recuperării datelor audio. Odată dobândite, trebuia să le trimită, prin canalele lui obişnuite, la sediul central CIA, din Langley. Chiar dacă s-ar fi descoperit asupra lui radioreceptorul, nimeni n-ar fi bănuیت nimic, deoarece toate informaţiile erau codificate digital, iar aparatul arăta aidoma unui comun radio de buzunar şi funcţiona ca atare.

Niema montă cu rapiditate traductorul inductiv, doar la una dintre cele două terminaţii ale liniei; în felul acesta nu se forma nicio buclă completă de circuit şi, prin urmare, senzorul nu avea cum să fie detectat prin baleierea generală a circuitelor. Ea intercală la conexiune terminalele dispozitivului, lăsându-le sub şapte centimetri lungime. Faptul că acestea erau atât de scurte făcea imposibil de descoperit, prin sesizarea modificărilor electrice, puntea formată împreună cu telefonul. Apoi ea ataşă două minibaterii de câte nouă volţi, ca sursă de alimentare pentru minusculul receptor- emiţător. Când termină reintroduse totul în carcasa conectorului din perete.

— Eu sunt aproape gata, îl anunţă ea pe John. Niema estimează cam la douăzeci de minute timpul pe care i-l luase instalarea dispozitivului de interceptare a convorbirilor telefonice ale lui Ronsard. Tu ai izbutit să intri?

— Încă lucrez la asta, murmură îngândurat John. Fişierele sunt protejate prin parolă.

— Ai încercat şi parola „Laure”?

— Cu ea am început.

— În birou n-ai descoperit nimic? Niema înregistrase faptul că el deschisese şi închisese la loc diversele sertare ale biroului.

— Nimic. John examinase cu de-amănuntul tot ce se afla pe masa de lucru, în speranţa că va găsi ceva care ar fi putut conţine parola de acces.

Niema înșurubă la loc capacul conectorului, după care trase canapeaua exact pe locul în care se aflase înainte.

— Și dacă el nu și-a notat-o nicăieri?

— Ar trebui să fie un mare naiv, dacă nu și-ar schimba-o periodic. Dacă o schimbă mereu, atunci parola aflată în vigoare trebuie să fie notată, pe-aici pe undeva. Caută tu un seif de perete ori de podea.

— Să nu-mi spui că știi să deschizi și seifuri.

— Bine, dacă nu vrei, nu-ți spun.

Niema se grăbi să se uite în spatele tablourilor care atârnavă pe pereți, însă nu găsi nimic. Apoi ridică marginile covorului gros, dar nu descoperi niciun fel de seif.

Niema scoase apoi o șurubelniță și examinează toate prizele și întrerupătoarele, deoarece și acestea ar fi putut servi drept ascunzători.

— Nimic, spuse ea. Apoi își adună sculele și pistolul, învelindu-le în eșarfa de mătase.

John luă de pe birou o carte și o răfoi, după care o ținu de cotor și o scutură, pentru a vedea dacă nu cumva cade ceva din ea. Dezamăgit, privi îndelung la cartea jerpelită. Niema i se alătură, lăsând pe birou pachetul învelit în eșarfă. Povestea celor două orașe, citi ea în gând titlul cărții cu pricina.

John ajunsese la o pagină cu colțul întors.

— Aici trebuie să fie. Nimeni nu ar citi cartea asta de mai multe ori, dacă n-ar fi obligat să o facă.

— Este clasică, rosti ea amuzată.

— N-am spus că nu e bună, ci că nu este genul de carte pe care te-ai simți tentat să o recitești. John parcurse cu degetul pagina respectivă căutând un cuvânt care să-i spună ceva. „Ghilotină”, citi el cu glas tare și introduse cuvântul respectiv. Pe ecran apăru din nou mesajul ACCES INTERZIS.

John înălță din umeri și reveni la pagina cu pricina.

— Multe cuvinte mai știa și Dickens ăsta, mârâi el. Ne poate lua o întreagă zi. Bărbatul încercă apoi cuvântul „monarh”. Rezultatul: ACCES INTERZIS.

În continuare au fost respinse, pe rând, cuvintele: „monstru” și „vrăjitor”.

Accesul la lista fișierelor lui Ronsard fu însă permis imediat ce

introduse cuvântul „cotigi”.

— Ei, ce spui de asta? rosti el încet. Uite că am nimerit-o!

— Ai avut noroc. De fapt, își zise Niema, nu fusese doar norocul. John era atât de bine instruit, încât instinctul și experiența îl plasau cu mult peste nivelul altor agenți, permițându-i să sesizeze posibila semnificație a prezenței acelei cărți pe biroul lui Ronsard.

John introduse în calculator o dischetă și începu să apeleze pe rând fișierele, pe măsură ce le copia. Nu pierdu timpul cu cititul, ci le copie pur și simplu în timp ce cu un ochi supraveghea în permanență monitorul sistemului de televiziune cu circuit închis.

Niema înconjură biroul și se opri lângă John.

— Mă uit eu la monitor, tu copiază mai repede fișierele.

John dădu din cap, Tar inscriptorul de dischete începu să bâzâie aproape încontinuu.

După câteva clipe, Niema observă pe ecranul monitorului că se deschide ușa de la capătul holului.

— Vine cineva, șopti ea.

John se uită și el la monitor, fără să-și încetinească ritmul în care lucra.

— Este unul dintre membrii personalului de pază, îi spuse el.

— Obişnuiesc să controleze ușile?

— Posibil. Glasul bărbatului trăda încordare. Dezactivase încuietoarea de la ușă, și aceasta s-ar fi deschis în fața oricărei persoane care ar fi încercat să între.

Niema își strecură mâna între faldurile eșarfei și pipăi metalul rece al pistolului. Paznicul începu să înainteze pe hol, apropiindu-se de biroul lui Ronsard. Inima Niemei începu să bată mai repede, gura i se uscă.

Culoarul era destul de lung; pe ecranul mic al monitorului, părea că se întinde la nesfârșit, în timp ce paznicul devenea din ce în ce mai mare, pe măsură ce se apropia. Niema se surprinse numărându-i în gând pașii. Nouăsprezece, douăzeci, douăzeci și unu...

— Nu te pierde cu firea! o sfătuî în șoaptă John, fără a-și lua ochii de la lista fișierelor lui Ronsard. Aproape că am terminat.

Paznicul trecu de biroul lui Ronsard, fără a se opri în fața ușii. Urmărindu-l pe ecran și auzindu-i pașii dincolo de ușă, Niema constată cu uimire că sunetul venea dintr-o cu totul altă direcție decât te-ai fi

așteptat, privind imaginea.

— Asta-i tot. John scoase discheta și o introduse într-un etui de protecție, pe care și-l strecură în buzunarul interior al sacoului. Apoi el opri computerul, aranjă totul la loc pe birou în poziția inițială și atinse ușor cotul Niemei. Ești gata de plecare?

— Cred că da.

Ea făcuse un pas spre ușă, când John o prinse de braț și o reținu.

— Vine cineva, șopti el.

Niema privi la ecranul monitorului. Ușa din capătul coridorului era deschisă și un bărbat stătea în cadrul ei, întors pe jumătate cu spatele, ca și cum ar fi vorbit cu cineva care rămăsese în partea cealaltă. Silueta de pe ecran avea un păr lung și negru.

— Este Ronsard, șopti ea, speriată. Ronsard n-avea ce să caute pe holul acesta lung, decât dacă avea intenția de a intra în propriul său birou.

John se puse brusc în mișcare, luând-o pe Niema pe sus.

Din două salturi, el o așeză pe canapea, și își scoase haina smochingului, aruncând-o neglijent pe podea.

— Dă-ți jos chiloțeei și întinde-te pe canapea, spuse el pe un ton hotărât.

Cei doi nu aveau decât câteva secunde la dispoziție, înainte ca Ronsard să între pe ușă. Mâinile Niemei tremurau, în timp ce își ridica poalele rochiei, băjbâind apoi după bentița elastică de la chiloți. A îndruga niște scuze, prefăcându-te că ai fost surprins făcând sex, era un clișeu atât de folosit în filme, încât nimeni nu ar fi crezut într-o asemenea bazonerie, și cu atât mai puțin un tip atât de inteligent precum era Ronsard. John miza pe faptul că un astfel de tertip avea cele mai multe șanse de a fi crezut, deoarece Ronsard nu putea crede că Temple ar fi recurs la ceva atât de pueril.

Bineînțeles că John, meticolos cum era, nu voia să se rezume la o simplă îmbrățișare, care să lase doar impresia dorită. Nu, el voia chiloței dezbrăcați de-a binelea, haine aruncate, de parcă s-ar fi pregătit cu adevărat să facă amor.

Inima Niemei bătea atât de tare, încât își simțea venele pulsând pe sub piele. Ea își scoase chiloții, îi lăsă să cadă pe podea și se lungi pe canapea.

Aplecându-se, John îi ridică rochia până la brâu, îi depărtă picioarele, puse între ele un genunchi și în același timp își desfăcu fermoarul de la pantaloni. Niema rămăsese uluită. Doar aerul rece pe care îl simțea pe pielea dezgolită îi spunea că ceea ce se petrecea era cât se poate de real. John exagera, în mimarea autenticității, exagera mult prea mult. Nu se putea ca ea să stea întinsă acolo, pe jumătate goală, cu John între picioarele ei, în timp ce dintr-o clipă-ntr-alta puteau intra martori.

John se aplecă și începu să o sărute între picioare, desfăcându-i și mai mult coapsele. Corpul Niemei zvâcni în sus, însă John, cu mâinile sale vânjoase, o lipi din nou de canapea și continuă să o sărute între picioare. Niema își înăbuși un țipăt. Vai, Doamne, acum avea să dea peste ei Ronsard. Apoi înțelese. Pe asta mizase John, să fie surprins într-o postură atât de intimă, încât lui Ronsard să nu-i treacă măcar prin cap că era vorba de o simplă simulare. Dar cum sar fi putut numi așa ceva o simulare, atâta vreme cât John nu simula nimic?

Niema începu să scâncească încetișor și mâinile îi alunecară prin părul bărbatului. Ar fi vrut să-l împingă, dar nu era în stare. Pur și simplu mâinile nu voiau să-i dea ascultare. Fiori de plăcere îi cuprinseseră trupul care fremăta sub mângâierile lui John. Cât timp va mai putea îndura toate astea? Cât timp? Cinci secunde? Zece?

Timpul devenise dintr-odată elastic, dilatându-se într-un mod inimaginabil. Niema scutură din cap într-un protest mut, sfâșiată fără putință de scăpare între dubla excitare produsă de plăcere, dar și de frică. Nu putea să facă asta, nu putea suporta așa ceva, se gândea ea, în timp ce buzele lui îi alintau trupul făcând-o să tresară spasmodic.

Niema găsi totuși puterea de a-l împinge puțin. John însă o stăpâni repede și se propti bine cu genunchii între picioarele ei.

— Ușurel, îi șopti el și se împinse cu blândețe în ea.

Nu, nu era posibil ca el să-i facă una ca asta. Nu acum, nu acolo, nu într-o astfel de situație. Totul se întâmplă prea repede; trupul ei nu avusese timp să se pregătească. Dar cum putea să fie pregătită, atâta vreme cât ei nu-i venea să creadă că tot ce se petrecea era real.

John o penetra cât putu de încet, însă ea nu era pregătită.

— Țipă, îi șopti el de-abia auzit.

Să țipe? Cu siguranță că asta i-ar fi atras atenția lui Ronsard, ceea ce John urmărea. Minte ei tulburată continuă totuși să raționeze. Nimeni

n-ar face atâta zgomot doar dacă ar vrea să atragă atenția. De fapt nimeni n-ar face tot ce făceau ei acum și aici.

John nu avea limite în alegerea mijloacelor întrebuintate pentru a-și duce la bun sfârșit misiunea.

El se retrase puțin, apoi se împinse din nou, mai puternic, intrând tot mai adânc în ea.

— Țipă, repetă John, de data asta pe un ton poruncitor.

Niema nu putea s-o facă. Nu avea destul aer, plămânii îi erau ca paralizați, și întregul trup cuprins de senzația aceea atât de excitantă, aproape brutală. Fiecare terminație nervoasă capta senzațiile, în timp ce ea încerca să se împotrivească valurilor neîncetate de plăcere care o inundau. Opunea rezistență nu cu pumnii, ci prin crisparea mușchilor din pânțele ei, care încercau să-l oprească, să-l împiedice să intre mai adânc și s-o facă să-și piardă cu desăvârșire controlul.

Niema nu se dovedi îndeajuns de puternică și el izbuti să treacă dincolo de rezistența ei, apucând-o de umeri cu ambele mâini și aplecându-se peste ea. Printre buzele lui desfăcute ieșeau scurte icnituri; ochii i se îngustaseră și albastrul lor devenise mai intens ca oricând. Cu o mișcare rapidă el îi dădu jos breteaua stângă, dezgolindu-i sânul cu sfârcul înmugurit și intens colorat.

— Țipă, insistă el, împingându-se în ea și mai tare. Țipă odată!

Capul Niemei se legăna în neștire pe pernă. Ea își înăbuși un strigăt și-l lovi pe John, încercând să scape din strânsoarea lui. Nu voia, vai Dumnezeu, nu voia să se lase pradă orgasmului tocmai în clipa în care ar fi intrat Ronsard pe ușă. John o prinse de încheieturi și o ținui de canapea, penetrând-o și mai adânc, din ce în ce mai adânc, mișcându-se în ea fără încetare.

Niema simți că nu-și mai poate stăpâni trupul. Câteva convulsii, valuri de plăcere i-l străbătură și ea se scufundă într- un orgasm puternic, cu capul dat pe spate, cu ochii închiși și cu respirația blocată. Totul în jurul ei dispăru, ca și cum unicul scop al existenței sale devenise acea plăcere sfâșietoare. Și atunci țipă, încet, dincolo de disperare, așteptând cu resemnare să se deschidă ușa.

Dar ușa nu se deschise. Pe hol domnea o liniște mormântală.

Paroxismul simțurilor începu să dispară, încordarea să se estompeze din carnea ei tremurătoare, și ea rămase lipsită de vlagă sub povara

bărbatului. Nu mai putea gândi, nu se mai putea mișca. Se simțea seacă, golită, de parcă John îi supsesse toată energia.

Apoi umilința începu să clocotească în ea, precum lava. Niema întoarse capul într-o parte, nefiind în stare să-l privească. Se condamna pentru plăcerea pe care o simțise în acea situație penibilă. Ce fel de femeie era? Iar el ce fel de bărbat, dacă putuse să-i facă așa ceva? Ochii i se umplură de lacrimi, însă nu putea să și le șteargă, pentru că el continua să o țină strâns de încheieturi.

Timpul parcă se oprise în loc.

Ronsard nu intenționase să între în biroul lui. Ea nu știa unde se dusesse, însă în birou nu intrase. Niema așteptă ca John să se retragă, dar el întârzia s-o facă. Incapabilă să mai suporte încordarea îi căută privirea, hotărâtă să-l înfrunte.

Expresia lui John era aproape sălbatică, iar ochii lui parcă o ardeau. John părea că așteptase ca ea să se uite la el.

— Iartă-mă, spuse el, reîncepând să se miște în interiorul ei, dar nu pentru a se îndepărta, ci, într-un ritm alert, străpungând-o până în adâncul ființei. Brusc se crispă, în timp ce zvâcnea în neștire și gemea cu capul dat pe spate, scrâșnind din dinți ca să-și rețină sunetele guturale care îi ieșeau din gâtlee. Apoi John se prăvăli peste ea, gâfâind.

Niema nu scoase o vorbă. Nici nu știa ce-ar mai putea spune. Avea mintea golită, era năucită de uimire. Niciun capitol din nicio carte despre bunele maniere nu se referea la o asemenea situație. Gândul acela atât de bizar aproape că o făcu să râdă, dar râsetul se transformă într-un hohot de plâns, pe care și-l reprimă cu hotărâre.

John se ridică cu mare grijă, o ridică în șezând și-o întrebă grijuliu:

— Te simți bine?

Ea se mulțumi să dea din cap, își lăsă picioarele pe podea și își trase poalele rochiei în jos, ca să-și acopere coapsele. John își aranjă ținuta cu mișcări rapide.

Chiloțeei ei rămăseseră aruncați pe podea, în fața biroului. John îi ridică și îi întinse Niemei. Ea îi luă fără să spună nimic. Își simțea picioarele mult prea moi ca să poată avea încredere în ele, așa că rămase așezată pe canapea, în timp ce se îmbrăca.

John dădu ocol mesei de lucru a lui Ronsard, pentru a se uita la ecranul monitorului de supraveghere a coridorului.

— Drumul e liber, spuse el calm de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu am idee de ceea ce a intenționat să facă Ronsard.

Niema se ridică cu greu în picioare și își luă eșarfa. John își îmbracă sacoul, își strânse nodul cravatei și își trecu degetele prin păr. Părea că se poate detașa și de stăpân pe sine.

— Ești gata de plecare? o întreabă el. Niema dădu din cap, și John verifică din nou monitorul. Hai să mergem, zise el luând-o de braț și conducând-o spre ușă.

Niema izbuti să-și controleze vocea și să-și găsească cuvintele. Reuși chiar să pară la fel de degajată ca și el.

— Ce faci cu încuietoarea dezactivată? O repui în funcțiune?

— N-are rost. Ronsard o să creadă că a funcționat defectuos. Din când în când, se mai întâmplă la tipul acesta de încuietoare.

John deschise ușa și scoase capul afară, după care îi făcu semn Niemei să iasă în holul pustiu. Era încă cu mâna pe clanță, când se deschise brusc ușa din capătul coridorului și apără un paznic. Văzându-i, acesta se opri, strigă ceva și își duse în mod reflex mâna la armă.

John se pusese în mișcare înainte de a-i vedea paznicul. El o împinse pe Niema lângă perete și se lăsă pe un genunchi, ca să-și scoată arma din tocul fixat la gleznă. Luat prin surprindere, paznicul trase imprecis și glonțul lovi pardoseala, la trei metri în fața lui John. Calm, acesta trase două focuri de armă, unul în piept, iar al doilea în capul paznicului care căzu pe spate asemenea unei marionete căreia i s-au rupt sforile.

John o prinse de mână pe Niema care se ghemuise, ridicând-o în picioare. În spatele ușii deschise a coridorului începură să se audă țipete și zgomot de pași care se apropiau.

— Vino! îi spuse el Niemei și o împinse către ieșirea din partea stângă a coridorului, în timp ce oamenii începuseră să dea năvală prin ușa din spatele lor.

La etaj, zgomotul celor trei împușcături îl țintui locului pe Hossam. Acesta sări din pat, își luă pantalonii de pe podea și îi îmbracă în timp ce alerga către ușă înșfăcând tocul de umăr, din care își scoase arma.

— Hossam! Nu mă lăsa așa! Vocea Carei sună ascuțit, dar bărbatul nu-i dădu nicio atenție și țâșni pe culoar. El avu totuși prezența de spirit să trântască ușa în urma lui.

În picioarele goale, Hossam alergă până la scara din capătul

coridorului dar, în loc să coboare pe trepte, se sprijini de balustradă și sări peste ea, la fiecare palier, până ajunse la parter. Împușcăturile păreau să fi venit de jos și din partea dreaptă, unde se afla biroul lui Ronsard.

Coridorul era plin de oameni, unii dintre ei oaspeți de-ai lui Ronsard, care țipau îngroziți. Cei din personalul de pază încercau să-i evacueze. Văzându-l pe zdrahonul înarmat și pe jumătate gol, oaspeții se îmbulziră singuri spre ușă.

— Pe unde? strigă Hossam.

— Prin ușa aceea, îi răspunse imul dintre paznici, arătându-i ușa cu pricina. Era Temple împreună cu o femeie.

Hossam ieși în goana mare, în întunericul nopții, întrebându-se încotro o fi luat-o Temple. Se opri o clipă, pentru a se orienta. Probabil că Temple va încerca să facă rost de un mijloc de transport, nu să fugă pe jos. Automobilele oaspeților erau parcate într-o zonă îngrădită și păzită, în schimb, cele care aparțineau casei nu erau păzite. Hossam traversă în picioarele goale peluza umedă, îndreptându-se către garaj.

Proiectoare puternice iluminau întreaga zonă.

Nenumărați bărbați înarmați viermuiau pe peluză. Hossam urlă în direcția acestora:

— Automobilele oaspeților. Verificați acolo!

Hossam continua să fugă spre garaj cu arma pregătită. La dracu', tocmai acum își găsisese și Temple asta momentul! Exact când o adusese pe Cara în preajma celui de-al zecelea orgasm, se auziseră împușcăturile și el fusese nevoit s-o lase așa, nerezolvată și legată încă de pat.

În garajul lung și întunecat domnea o tăcere deplină. Hossam înainta tiptil printre șirurile de mașini.

— Ești aici? rosti el.

— Aici sunt.

Hossam se întoarse spre Temple, care ieșea din umbră, cu o femeie după el.

— Pleacă omule! îl îndemnă Hossam, scoțând din buzunar un set de chei și aruncându-i-le lui Temple, care le prinse cu mâna stângă. Mercedes-ul verde, cel pe care îl vezi acolo!

— Mulțumesc. Acum întoarce-te!

Oftând resemnat, Eric Gouvert se întoarse cu spatele la Temple dornic

să ajungă cât mai repede la Cara. El nu-l auzi pe Temple mișcându-se și nici nu sesiză lovitura care îl lăsă lat pe pardoseala rece, de beton.

23

John se aplecă, luă arma uriașului și i-o aruncă Niemei.

— Uite, ține asta. Niema puse pistolul lângă celelalte lucruri pe care le ținea învelite în eșarfă. Ar fi dat de bănuir dacă John nu i-ar fi luat lui Govert arma. John descuie mașina. Lasă-te jos pe podea, îi spuse el Niemei după ce se urcară.

Niema se ghemui pe podea, în timp ce el porni mașina și acționă telecomanda pentru deschiderea ușii garajului. Când aceasta începu să se ridice, se aprinse automat lumina. John se uită la Niema, îi zâmbi și acționă schimbătorul de viteze. Mașina puternică țâșni înainte, dar fără să se audă scrâșnetul.

Primul glonț făcu praf geamul de deasupra capului Niemei, împrăștiind bucăți de sticlă în interiorul mașinii. Femeia își reținu un strigăt de spaimă și își acoperi capul cu brațele, în timp ce un al doilea glonț intra prin portiera din dreapta și trecu prin spătarul scaunului, la mai puțin de zece centimetri de brațul lui John.

John apăsă pedala de accelerație, schimbând rapid vitezele.

— Rămâi jos, îi spuse el, aplecându-și capul doar cu o fracțiune de secundă înainte ca geamul de pe partea lui să fie făcut țandări.

John conducea mașina spre poarta masivă, cu bare din oțel. Niema apucă să se sprijine bine în mâini, înainte de impact. Se auziră scrâșnete metalice, zgomot de sticlă spartă și alte câteva împușcături. Femeia se trezi aruncată într-o parte, și se lovi cu capul de schimbătorul de viteze. Jumătate din poartă fii smulsă din balamale și ateriză pe mașină.

— Ai pățit ceva? o întrebă John băgând mașina în marșarier. Jumătatea de poartă de pe mașină se roti și căzu la pământ. John băgă din nou schimbătorul în viteza întâi și mașina țâșni înainte, trecând peste poartă.

— Nu, strigă Niema care nu era sigură că el o auzise, deoarece se trăgea în draci. John se concentrase asupra condusului și Niema bâjbâi după cele două arme din eșarfă; prima pe care puse mâna se dovedi a fi pistolul uriaș care aparținuse agentului infiltrat. Se înălță în genunchi și

ridică piedica pistolului.

— Ce dracului faci? Rămâi jos! zbieră John, întinzând o mână pentru a o împinge pe podea.

— Vezi-ți de condus! Niema se feri, apucă arma cu ambele mâini și începu să tragă prin lunetă. Chiar dacă nu nimerea pe nimeni, faptul că se trăgea din mașină trebuia să-i facă pe inamici să se ferească din calea gloanțelor. Dacă nu făcea și ea ceva, mașina, cu ei cu tot, putea fi făcută ciur de tirul urmăritorilor.

Arma grea se opintea în mâinile ei, bubuiturile o asurzeau, iar tuburile goale și fierbinți ale cartușelor cădeau în mașină. Unul sări direct pe brațul ei gol, producându-i o arsură usturătoare.

Mașina nu mai mergea la fel de lin ca la început, deoarece motorul îi funcționa cu întreruperi. Probabil că gloanțele îl atinseseră. Bine cel puțin că izbutiseră să iasă de pe proprietatea lui Ronsard. Mai auzeau în urma lor împușcături, dar urmăritorii lor nu-i mai puteau ajunge.

— Trebuie să scăpăm de mașină, spuse John, întorcând capul pentru a vedea care mai era situația în spatele lor, deoarece din oglinda retrovizoare nu mai rămăsese decât o ramă metalică.

— Cum?

— O vom lăsa într-un loc în care nu va putea fi văzută. Dacă avem puțin noroc, nu o vor găsi până dimineață.

Niema aruncă o privire peste ceea ce mai rămăsese din bancheta din spate a mașinii. Domeniul lui Ronsard era împânzit de luminile reflectoarelor, și părea un oraș în miniatură. În urma lor străluceau fasciculele a zeci de luminițe mobile, grupate în perechi - erau farurile automobilelor plecate în urmărirea lor.

— Vin după noi, spuse ea.

Mașina intră într-o curbă și proprietatea fu ascunsă vederii de un șir lung de arbori. John scoase mașina de pe șosea, încetini pentru a nu rămâne împotmoliți în pământul moale și pătrunse printre copaci. Mașina trecea peste ramuri rupte și peste pietre. John nu se atinse de pedala frânei, pentru a evita aprinderea lămpilor roșii din spate, în eventualitatea că ar mai fi funcționat vreuna dintre ele.

Când se îndepărtaseră îndeajuns de mult de șosea, astfel încât farurile urmăritorilor să nu bată până la ei, iar lumina lor să nu se reflecte de suprafețele metalice ale mașinii, John reduse viteza și opri motorul.

Pentru o vreme cei doi păstrară tăcerea, ciulind urechile la zgomotul mașinilor care îi urmăreau și care treceau în viteză pe șosea.

Se aflau cam la un kilometru distanță de proprietatea lui Ronsard.

— Și acum ce facem? întrebă Niema. În mașină mirosea puternic a metal încins și a praf de pușcă.

— Nu te simți tentată de o mică partidă de jogging?

— Este exact ce-mi doresc acum, în toiul nopții, încălțată cu sandale, cu o rochie de două mii de dolari pe mine și cu o ceată de hăitași întărâțați pe urmele noastre.

— Zi mersi că sandalele au tocuri joase.

John sparse cu patul pistolului lămpile din habitacul pentru a nu se aprinde la deschiderea portierelor.

Niema se urni, ridicându-se încet de pe podeaua automobilului. Pe scaune, pe umerii și în părul ei era o mulțime de cioburi minuscule de sticlă. Sub copaci întunericul era de nepătruns. Portiera de pe partea ei nu voia să se deschidă; probabil că un glonț atinsese mecanismul broaștei. Niema se strecură peste schimbătorul de viteze.

John ieși din mașină, întinse mâinile și o înșfacă pe Niema, scoțând-o din automobil și punând-o, în picioare, pe pământ.

— Scutură-te bine, o sfătui el.

Se aplecară, își scuturară amândoi părul, mâinile și îmbrăcămintea, pentru a scăpa de cioburile de sticlă. Pe Niema o cam usturau brațele și umerii, dar după ce se pipăi constată că buricele degetelor îi rămăseseră uscate, ceea ce însemna că nu sângera. Scăpaseră ca prin urechile acului, și fără nicio rană, ceea ce reprezenta un adevărat miracol.

Niema se îndreptă de spate. Ochii ei se mai acomodaseră cu întunericul și ea observă că o parte a feței lui John părea mai întunecată decât cealaltă.

— Ești rănit, zise ea, străduindu-se să-și păstreze calmul. Ea refuza însă să creadă că John fusese atins de vreun glonț.

— Doar de la cioburi, zise John furios și își tamponă fruntea însângerată cu batista. Mai ai amândouă pistoalele?

— Sunt în mașină, zise Niema și le aduse. Ce să fac cu sculele mele? Să le las aici?

— Dă-mi-le. Ea îi dădu săculețul de catifea. John scoase pe rând uneltele și le aruncă cât putu mai departe, printre copaci și tufișuri. În

cazul în care ar fi fost găsite, Ronsard s-ar fi întrebat la ce ar fi putut fi folosite. Cum ei fuseseră observați în momentul în care ieșeau din biroul lui, cu siguranță că el ar fi ordonat verificarea cablajului electric, ceea ce s-ar fi soldat cu descoperirea dispozitivul plantat de Niema.

— Eșarfa ți-ai luat-o? o mai întreabă el.

— La ce mi-ar folosi?

— E neagră și, pe întuneric, îți va masca, parțial, pielea. Niema pipăi prin mașină și își scoase eșarfa și poșetuța. De aceasta din urmă nu mai avea nevoie, nu conținea nimic care să-i poată folosi; nici măcar bani. Banii, pașaportul și toate celelalte lucruri ale ei rămăseseră în cameră. Niema nu-și făcea griji în legătură cu pașaportul deoarece numele era fals, iar John va face în așa fel încât să între amândoi în țară fără pașaport. Banii însă ar fi putut să se dovedească utili.

John luă poșetuța din mâna femeii, dar în loc să o arunce cât colo, și-o îndesă în buzunar.

— Hai să mergem, o îndemnă el.

Ar fi fost mult prea periculos să înceapă imediat să alerge prin pădure; riscau să-și scrântească vreo gleznă sau, și mai rău, să-și rupă și vreun picior. În consecință, porniră cu grijă printre copaci și arbuști, oprindu-se destul de des, pentru a asculta dacă nu-i urmărea cineva. Zgomotul traficului intens de pe șosea se auzea tot mai slab, pe măsură ce se îndepărtau. Cu toate acestea, nu-și făceau iluzii că oamenii lui Ronsard nu-și vor da seama că au fost păcăliți.

După o vreme ajunseră la un drum lăturalnic.

— O s-o luăm pentru o vreme pe-aici, spuse John. Este mai ușor de mers și cât timp mai este întuneric noi vom fi în avantaj.

— Mergem undeva anume, sau doar fugim pentru a scăpa de ei?

— Mergem la Nisa.

— De ce tocmai la Nisa? De ce nu la Lyon? Este mai aproape.

— Ronsard va supraveghea aeroportul din Lyon, și toate centrele de închiriat autovehicule. Se așteaptă să ne îndreptăm într-acolo.

— Atunci de ce nu mergem la Marsilia?

— Pentru că iahtul nostru se află ancorat la Nisa, nu la Marsilia.

— Nu mai spune! Nu știam că avem și un iaht.

— CIA are un iaht, iar pe acesta se află un computer cu o linie de telecomunicații prin satelit. De acolo voi putea transmite la Langley

datele de pe dischetă, pentru ca ei să înceapă imediat studierea și prelucrarea lor.

— Atunci, mergem la Nisa.

John scoase din buzunar un briceag, îngenunche la picioarele Niemei, apucă marginea rochiei, băgă lama în pânză cam la nivelul genunchiului și tăie cam jumătate din jupă.

— Ai în buzunarele smochingului mai multe drăcovenii decât are Snoopy în cotețul lui, glumi Niema. Mă întreb cum de nu se vede nimic.

— Am un croitor foarte bun.

Acum că ieșiseră dintre copaci, Niema observă că rana lui John continua să sângereze. El tăie o fâșie îngustă din bucata decupată din rochia ei de seară și își bandajă fruntea cu ea. Bucata rămasă și-o înfășură în jurul gâtului. Smochingul lui era murdar și rupt, dar nici rochia ei nu arăta mai bine.

Începură să alerge ușor, deoarece impactul tălpilor subțiri ale pantofilor lor de seară cu asfaltul tare le provoca dureri.

— Ai de gând să alergăm până la Nisa? îl întreabă ea după ce parcurseseră vreun kilometru.

— Nu, am de gând să fur o mașină.

— Când?

— Imediat ce se ivește ocazia.

Niema încercă să găsească un ritm de alergare mai potrivit și să se concentreze asupra clipei prezente. Cât timp se trăsese asupra lor, nu-i fusese greu să se concentreze, însă acum nu mai existau decât tropăitul ritmic al pantofilor pe șosea, sunetul molcom al respirațiilor și banalele zgomote ale nopții. În lipsa unei amenințări iminente, îi reveniră în minte cele întâmplare în biroul lui Ronsard.

Nu voia să se gândească la asta, dar nu se putea împiedica să o facă. Poate că fusese inevitabil să se întâmple așa, dată fiind atracția pe care John o exercita asupra ei, atracție pe care o simțise încă din clipa în care îl reîntâlnise, pe neașteptate, în biroul lui Frank Vinay. John o făcea să se simtă atât de plină de viață, încât uneori simțea că nu-și mai poate încăpea în piele. Sărutările acelea fuseseră minunate, ea nu mimase nimic. Fiecare atingere, fiecare dans, fiecare sărut nu făcuseră decât să-i sporească dorința într-o asemenea măsură, încât fusese o adevărată minune că nu avusese un orgasm chiar din primul moment în care el

atinsese părțile intime ale corpului ei.

Niema și-ar fi dorit ca totul să nu se fi întâmplat în felul în care se întâmplase. Și-ar fi dorit ca el să facă dragoste cu ea, nu să recurgă la sex pentru acoperire. Ceea ce se petrecuse reprezenta pentru ea ceva deosebit, în vreme ce pentru el nu fusese decât o simplă sarcină de serviciu.

Poate că asta o durea cel mai mult. Și-ar fi dorit să însemne pentru el mai mult decât o simplă sarcină de serviciu, mai mult decât un mijloc prin intermediul căruia să-și atingă scopul. Adevărul era că... Dumnezeu, îl iubea.

Trebuie să fii cea mai mare proastă ca să te îndrăgostești de John Medina.

Să iubești un bărbat care călătorește ar fi fost normal; mii de femei făceau asta. Să iubești un bărbat care este în permanență în pericol tot un lucru normal ar fi fost. Polițiștii, pompierii, oțelarii, sondorii - cu toții aveau meserii periculoase și lipseau mult de-acasă. Dar cel puțin aceștia trăiau pe față, sub propria lor identitate, în vreme ce John era mereu în câte o misiune, juca mereu în alte scenarii, vâna mereu pe cineva. Și de fiecare dată era un alt personaj. Ea n-ar fi avut de unde să știe dacă mai trăia ori dacă murise, și nici măcar dacă, viu fiind, sar întoarce la ea.

Nu, ea n-ar fi putut trăi în felul acesta.

— Vine o mașină, spuse el, întrerupându-i gândurile. O apucă de braț și o trase în afara șoselei ordonându-i să se culce la pământ. Prin întuneric, luminile farurilor se apropiau rapid, demonstrând că autovehiculul se deplasa cu mare viteză.

Niema se aruncase pe burtă, în bălăriile de pe marginea drumului. John se interpusese între ea și șosea. Mașina trecu fulgerător prin dreptul lor și se îndepărtă cu mare zgomot.

Cei doi se ridicară încet, în șezând. Până să se oprească din alergare, Niema nu-și dăduse seama cât de tare o dureau picioarele. Ea își masa ușor gambele.

— Decât cu așa încălțări, poate că ar fi mai bine să alerg în picioarele goale.

— Poate pe pământ moale, dar nu pe asfalt.

Baretele subțiri ale sandalei o jenau. Niema le schimbă poziția.

— Cred că o să am probleme.

John se apropie de ea.

— Ai deja bășici?

— Nu încă, dar nici mult nu lipsește!

— În cazul acesta, nu mai alergăm. Va trebui să găsim un mijloc de transport chiar în noaptea asta, pentru că le va fi mult mai ușor să ne depisteze dacă vom merge pe jos în timpul zilei. Am vrut să ne îndepărtăm cât mai mult înainte de a face rost de o mașină, însă acum n-avem încotro.

— Ce importanță mai are?

— Crezi că dacă dispare o mașină din curtea lui Ronsard, acesta nu-și dă seama de lipsa ei și nu-și închipuie cine a furat-o? Știind marca și numărul mașinii cu care ne deplasăm, ne poate da în urmărire.

— Atunci, mergem pe jos, oftă Niema.

John îi luă cu delicatețe piciorul în mână.

— Nu cred că e o soluție. Curând, vom da peste vreo fermă sau peste vreun sat și voi lua orice mașină voi găsi, chiar și camion cu remorcă.

— Dar până atunci mergem pe jos, spuse ea, ridicându-se în picioare.

24

Ronsard spumega de furie, însă era furios mai mult pe sine decât pe altcineva. Trădarea nu era ceva inimaginabil, mai ales într-un domeniu de activitate ca acela în care lucra el, însă ceea ce nu putea să-și ierte era faptul că se lăsase totalmente îmbrobodit. Nu-și închipuise că oamenii de pază angajați pe proprietatea lui se vor dovedi incapabili să împiedice un automobil să iasă pe poartă. Crezuse că personalul său de securitate era compus din adevărați profesioniști, însă aceștia se comportaseră cu mult sub așteptări.

Unul dintre paznici fusese omorât, iar altul, Hossam, suferise o comoție de toată frumusețea. Omul fusese găsit zăcând fără cunoștință pe pardoseala garajului, pe jumătate dezbrăcat. El presupusese că Temple va încerca să fure una dintre mașinile domeniului, dar fusese atacat, în mod evident, pe la spate. Ronsard se întreba de ce Hossam avea pe el doar pantalonii, într-un moment în care ar fi trebuit să se afle la datorie. Ronsard dezlegase enigma când sesizase lipsa Cărei și trimisese pe cineva în cercetare. Femeia fusese descoperită în patul ei,

legată și înfuriată la culme. Ronsard se întreba dacă să-l ucidă sau nu pe Hossam pentru modul în care o tratase pe Cara, însă îngrijorarea manifestată de ea la aflarea veștii că bărbatul fusese rănit îl convinse că indiferent de ce se petrecuse în dormitorul Cărei, avusese consimțământul ei.

Musafirii lui Ronsard erau șocați și neliniștiți. Evenimentele violente din cursul nopții îi convinseseră pe mulți dintre ei de lumea în care trăia gazda lor. Multora le făcuse plăcere să cocheteze cu pericolul și să se poată fuduli în fața prietenilor lor că fuseseră oaspeți pe luxoasa proprietate a faimosului Louis Ronsard. Ei nu pregetaseră să-i ofere acestuia anumite informații care-i puteau face să se simtă la fel de periculoși și de faimoși ca gazda lor, însă realitatea era mult mai dură decât și-ar fi putut imagina.

Ronsard presupunea că niciunul dintre invitații săi nu mai văzuse un om împușcat în cap. Apoi se dezlănțuise un adevărat infern, o rafală de arme automate, de parcă pe pajiștea din fața vilei s-ar fi declanșat un mic război. Apoi mașina zdrobise porțile de la intrarea pe proprietate, iar paznicii domeniului porniți în urmărirea ei fuseseră întâmpinați cu focuri de revolver. Se aflase sub semnul întrebării nu numai securitatea lui Ronsard, ci și aceea a invitaților lui. Oamenii nu se mai simțeau în siguranță. Cei mai mulți hotărâseră să plece, imediat ce se lumina de ziuă.

Pentru Ronsard, în calitate de gazdă, noaptea aceasta se dovedise un fiasco, iar ca om de afaceri, situația lui se contura în culori și mai sumbre.

Temple și Niema fuseseră în biroul său. Ce căuta Niema acolo, nu-și putea imagina. Poate că era partenera lui Temple, sau poate că nu. Martori ai scenei împușcăturilor din coridor afirmaseră că bărbatul o forța să-l urmeze, împingând-o pe hol și târând-o afară. Pe de altă parte, Temple condusese mașina și atunci cine altcineva, dacă nu femeia, ar fi putut trage în urmăritori? Mai era și varianta ca Temple să le fi făcut simultan; ar fi fost dificil, dar nu și imposibil, pentru că Temple era un criminal versat.

Oare ce făcuseră ei, în biroul lui ?

Încuietoarea ușii nu funcționa. Și totuși ea funcționase, atunci când părăsise el biroul. Era sigur de acest lucru, deoarece avea obiceiul de a

încerca clanța ușii de fiecare dată când pleca.

Ronsard stătea în mijlocul biroului și privea în jur încercând să-și închipuie ce anume căutase Temple acolo. Ce l-ar fi putut interesa? Cele două calculatoare, fără îndoială, în calculatorul Cărei nu se afla nimic care să-l fi putut tenta, iar informațiile din calculatorul lui erau protejate de parolă.

Parola. Ronsard se duse la masa lui de lucru și examinează obiectele care se aflau pe ea. Toate se aflau la locul lor, inclusiv exemplarul din Povestea celor două orașe.

Și totuși, instinctul îi spunea că Temple izbutise să spargă sistemul de securitate al computerului său, așa cum izbutise să treacă și de sistemul de securitate al proprietății. Ronsard nu-și putea permite să riște. Nu-și putea permite nici să-și subestimeze adversarul, care apărea și dispărea după propria sa voință și avea acces la documente guvernamentale, mai înainte ca acestea să fie făcute publice. Un astfel de individ ori era sprijinit, ori era periculos de capabil.

Cei doi trebuia găsiți de urgență. Cu un singur telefon dat autorităților din Lyon, el reuși să obțină stricta supraveghere a aeroportului din localitate. Între timp, unul dintre cei mai vigilenți oameni ai săi descoperise Mercedes-ul abandonat și Ronsard extinse aria supravegheată la toate agențiile de închiriere de autovehicule.

Probabil că cei doi se deplasau acum pe jos, dacă nu cumva Temple furase deja o mașină. Ronsard făcu toate demersurile pentru a fi anunțat imediat ce ar fi fost reclamat un furt auto. El se instalează apoi la biroul său, și căzu pe gânduri. Logic, destinația fugarilor trebuia să fie Lyon, dar poate că tocmai din această cauză Temple nu se va duce în direcția respectivă. El va face mișcările cele mai neașteptate. Își va ține adversarul în șah, obligându-l să-i ghicească intențiile.

Totul aducea cu o partidă de șah, cu ofensive și contraofensive. Câștiga gel care vedea mai multe mutări în perspectivă și anticipa toate mișcările adversarului.

Marsilia se afla la sud - era un oraș mai mare decât Lyon-ul și un imens port maritim foarte aglomerat. Se afla la distanță mai mare, dar odată ajunși acolo, șansele de scăpare ar fi crescut vertiginos.

Portul. Asta era: Temple intenționa să o șteargă de-acolo pe calea apei.

Satul nu avea decât vreo cincisprezece case, risipite de o parte și de alta a șoselei. John ochi un model destul de vechi de Renault, parcat în fața unei căsuțe. Modelele mai vechi erau mai ușor de pornit, dacă n-aveai cheia de contact. Niema se uită la el cum deschide portiera mașinii și pipăie pe sub bord căutând firele electrice. În interior se aprinsese lumina și John riscă să fie văzuți umblând la mașină, pentru că trebuia să vadă, cât de cât, ce făcea. Cu un briceag, el desizolă firele necesare.

La trei case distanță, un câine care se trezise scoase un lătrat stingher, după care se așternu din nou tăcerea. Ferestrele căsuței rămăseseră întunecate.

— Urcă în mașină, îi șopti John Niemei, dându-se la o parte pentru ca ea să se poată strecura peste scaunul șoferului, pentru a nu mai pierde timp cu forțarea ușii din dreapta. Niema nu mai avea dimensiunile unui copil de patru anișori, iar Renault-ul era destul de mic; ea se lovi la genunchi de maneta schimbătorului de viteze, și cu cotul de volan. Blestemând pe înfundate, reuși în cele din urmă să se așeze pe scaunul din dreapta.

John se abținu și râse doar pe sub mustață. Micuța lampă din habitacul îi oferi Niemei posibilitatea de a-i vedea mai bine fața și ea simți o strângere de inimă. În partea dreaptă, John avea pe față dăre de sânge închegat. Cămașa, cândva de un alb imaculat, era acum murdară și plină de sânge, părul îi era năclăit, iar bărbia țepoasă. Cu fașa neagră de mătase legată în jurul capului, semăna cu un pirat îmbrăcat într-un costum Armâni. Dacă i-ar fi văzut cineva în ce hal arătau acum, ar fi încurcat-o, cu siguranță.

John legă două fire și motorul mașinii începu să dea semne de viață. După două-trei icnituri, o porni de-a binelea. John se așeză la volan și motorul porni cu un bâzâit ascuțit. Fără să închidă portiera, el apăsă pedala de ambreiaj și introduse schimbătorul în viteza întâi; mașina o luă din loc, în timp ce John elibera treptat pedala de ambreiaj. După câteva zeci de metri, închise portiera.

— Cât să fie ceasul? întrebă Niema. Picioarele o dureau cumplit. Își scoase sandalele, conștientă că nu le va mai putea încălța deoarece i se umflaseră picioarele. Gemu de plăcere, așezându-se mai bine în scaun.

John se uită la ceas.

— E abia trecut de ora trei. Cu puțin noroc, timp de două sau trei ore

nimeni nu va remarca lipsa mașinii. Încearcă să așipești puțin.

— Nu mi-e somn. Se simțea extenuată, dar nu-i era somn. În schimb, îi era foame și sete, și simțea nevoia de a sta cu picioarele într-un lighean cu apă rece.

— O să ti se facă. Când o să-ti scadă nivelul adrenalinei din sânge, te vei prăbuși epuizată.

— Dar tu? Ție n-o să-ți scadă adrenalina? Era arțăgoasă și nu-și explica de ce.

— Eu sunt obișnuit. Am învățat să trec peste punctul critic.

— Nu-ți face griji în privința mea. Mă simt bine.

În realitate, nu se simțea chiar așa de bine. Îl privi pe John. Acesta ținea volanul în mâinile lui puternice, și părea relaxat, de parcă ar fi ieșit la o plimbare de duminică. Poate că și ea părea la fel de calmă, însă pe dinăuntru se simțea dărâmată.

— Vrei să discutăm?

— Nu, zise Niema, îngrozită de o asemenea perspectivă. Nu simțea nevoia să-l întrebe despre ce anume intenționase să discute cu ea. N-avea chef de explicațiile raționale ale lui John, care intenționa să o facă să înțeleagă că tot ce se întâmplase în biroul lui Ronsard fusese parte integrantă din misiunea lor. Tot ce voia ea acum era să depășească situația și ei doi să se despartă păstrând în suflet o urmă de demnitate.

— Va trebui, la un moment dat.

— Ba nu va trebui. Vreau să uit episodul acela.

John tăcu o vreme, cu maxilarele încleștate, după care zise:

— Ești furioasă pentru că ai avut tu orgasm, sau pentru că am avut și eu?

Niema simți că îi vine să urle. Dumnezeuule, de ce se încăpățâna să-i răsucească cuțitul în rană?

— Nu sunt furioasă pentru niciunul din motivele amintite, dar în același timp sunt furioasă din ambele motive.

— M-ai lămurit buștean.

— Dacă ai nevoie să te lămurești, pune mâna pe un dicționar.

Tăcerea se așternu din nou, ca și cum John ar fi vrut să-i testeze puterea de stăpânire.

— Bine, rosti el într-un târziu. Pentru moment nu mai insist pe tema asta, dar de discutat tot va trebui să discutăm, până la urmă.

Niema tăcu. Oare el chiar nu înțelegea? A discuta despre cele întâmplate era ca și cum și-ar pune sare pe o rană deschisă. Dar cum ar fi putut el înțelege, atâta vreme cât nu era animat de aceleași sentimente?

— Câți kilometri mai sunt până la Nisa?

— Vreo două sute, pe autostradă, și ceva mai puțini dacă trecem peste munți. Cred că drumul drept nu este și cel mai rapid, mai ales cu o asemenea mașină. Este insuficient de puternică și s-ar târî ca un melc pe drumul care traversează munții.

— Pe autostradă, n-am putea ajunge mai repede de șase și jumătate sau șapte.

— Cam așa ceva. Trebuie să mai oprim o dată, ca să furăm o altă mașină.

— Altă mașină?

— Suntem prea aproape de proprietatea lui Ronsard. El va afla despre această mașină imediat ce proprietarul va reclama furtul. Trebuie să renunțăm la ea, după o vreme.

— Unde anume?

— Cred că la Valence. O să caut acolo alta.

Erau pe cale să devină hoți de mașini. Nu-și dorise ea să aibă parte de aventură? John Medina i-o oferea acum, cu vârf și îndesat. În compania lui, nu avea timp să se plictisească.

Niema își dorea acum să fie acasă, ca să poată găsi, în liniște, un antidot la sentimentele ei pentru John. Cât de proastă fusese să se îndrăgostească de el.

— Dacă mi-aș putea cumpăra un bilet de avion, mâine cam pe la ora asta aș putea fi acasă, începu ea, după care își aminti de pașaport. Nu, nu se poate. Am rămas fără pașaport. Cum o să mă mai întorc în țară?

— Probabil că ne vom întoarce cu un avion militar.

Ne vom întoarce? El intenționa să călătorească împreună cu ea? Asta era o noutate.

— Te întorci și tu la Washington?

— Pentru moment.

John nu-i dădu alte lămuriri, iar ea nu-i mai puse întrebări, ci își rezemă ceafa de tetieră și închise ochii. Nu putea dormi, dar cel puțin se putea odihni.

— Un brutar a reclamat furtul mașinii sale, în zorii zilei de azi... în

acest loc. Și Ronsard puse degetul pe un punct de pe hartă. Sătucul se găsea la treisprezece kilometri depărtare de vilă, pe o șosea secundară, scurtă și îngustă, care ducea în direcția sud-vest și se intersecta, la un moment dat, cu autostrada. Câțiva dintre oamenii de pază erau adunați în jurul mesei sale de lucru. Ronsard vorbea la telefon cu un amic care făcea parte din cadrul autorităților locale.

În cazul în care Temple o luase spre sud, trebuia să se fi aflat în zona satului cu pricina.

— Ce marcă și ce culoare are mașina? Știi cumva și numărul de înmatriculare? Ronsard ascultă cu atenție și își notă ceva într-un carnetel. Bine. Mulțumesc. Ține-mă la curent. Bărbatul închise telefonul și rupse pagina din carnetel. Găsiți această mașină, spuse el, dând hârtiuța unuia dintre oameni. Se află pe autostrada care duce la Marsilia.

Aduceți-mi-l viu, dacă va fi posibil. Dacă nu. Ronsard tăcu, ridicând din umeri.

— Și cu femeia ce facem?

Ronsard avu o ezitare. Nu știa în ce măsură era implicată Niema. Îi percheziționase camera, dar nu găsisese nimic suspect. Oare să o fi răpit Temple? Cert era doar că acesta era obsedat de ea. Interesul cu care o urmărise nu putea fi simulat. Nu excludea posibilitatea simulării în situația în care cei doi ar fi fost parteneri, dar în cazul în care nu erau, Temple nu s-ar fi dat înapoi de la o răpire, dacă ea ar fi refuzat să-l însoțească.

Niema pe care o știa el era simpatică, puțin cam rea de gură, dar bună la suflet. Ronsard își amintea că îi arătase lui Laure cum să aplice machiajul, își amintea de delicatețea ei, de faptul că nu o tratase pe fiica lui ca pe o bolnavă.

De dragul lui Laure, Ronsard spuse:

— Aduceți-o la mine, dar încercați, pe cât posibil, să nu o răniți.

25

Ajunseră în localitatea Valence, înainte de ivirea zorilor. John înainta încet pe străzi, căutând o mașină potrivită. Orașul avea peste șaiszeci de mii de locuitori, așa că trebuia să găsească o mașină ca lumea.

John o privi pe Niema care ședea cu spatele drept, ca un soldat, și pe

buzele lui apăru un zâmbet. În noaptea aceea o pusese în situația de a fi omorâtă. Fusesse atât de sigur că treaba va fi simplă ca bună-ziuă, și în realitate abia scăpaseră cu viață. De altfel continua să-i pună viața în primejdie. Știa foarte bine acest lucru, și totuși nu se putea decide să dea acel telefon, în urma căruia ar fi fost preluați imediat; nu putea să-l dea mai ales din cauza situației jenante în care se aflau după scena din biroul lui Ronsard. Ceea ce se întâmplase acolo stătea acum între ei precum un șarpe încolăcit, gata oricând să atace, dacă ar fi încercat să pună mâna pe el.

Un simplu telefon. Doar atât și într-o oră ar fi fost preluați și transportați la Nisa, de unde el putea transmite prin satelit fișierele, încheind astfel cu succes misiunea lor. Însă așa cum se prezenta situația, Niema ar fi făcut orice pentru a se întoarce cât mai repede acasă, pentru a fugi de el. Nu putea lăsa să se întâmple asta. Trebuia să lămurească lucrurile.

John se străduise ca ea să nu-și dea seama cât de mult o dorea, iar acum acest lucru se întorcea împotriva lui. Ea credea că o considera doar un mijloc pentru a-și atinge scopul. Oare cum ar fi reacționat dacă i-ar fi mărturisit adevărul, și anume că partida amoroasă din biroul lui Ronsard care începuse ca o simulare* îi dăduse nesperatul prilej de a o posedea? Cu atât mai grav era faptul că el nu s-ar putea abține să nu repete oricând ceea ce făcuse. O dorea din tot sufletul și ar iubi-o în toate felurile posibile.

Tot ce spusese la vila lui Ronsard, tot ce făcuse, era cât se poate de adevărat. De aceea Ronsard fusese păcălit de acoperirea lor. Niema nu părea să-și fi dat seama de sentimentele lui, dar îl dorea la fel de mult. Era atât de puternic atrasă fizic de el, încât atinsese orgasmul cu o rapiditate uimitoare. Poate că era cu mult prea bun în meseria lui, și reușea să interpreteze convingător orice rol, însă se cam săturase. Atunci când o sărutase, John ar fi vrut ca ea să știe că o face pentru că așa simte și nu pentru a da curs unui scenariu.

O mașină a poliției venea spre ei, pe cealaltă bandă de circulație. John era atât de cufundat în gânduri încât nu remarcă faptul că aceasta reducea viteza, pe măsură ce se apropia. Apoi instinctul său dădu alarma.

— Am fost reperați, spuse el, frânând și virând, pe două roți, pe

primul drum din dreapta. Nu mai era timp pentru subtilități. Nu conta dacă polițiștii își dădeau seama că el îi zărise, important era să scoată cât mai repede mașina de pe șosea, înainte de a fi opriți. John apăsă pedala de accelerație până la podea, încercând să treacă de prima curbă înainte ca mașina de poliție să apuce să întoarcă și să pornească în urmărirea lor.

Niema se trezise din picoteală.

— Chiar atât de repede ne-au găsit? întrebă ea, parcă nevenindu-i să creadă.

— Ronsard are foarte mulți bani. El poate transforma un banal furt al unei mașini într-o chestiune de primă importanță.

John forță la maximum motorul micuțului automobil. Următoarea curbă era la stânga și el o luă, ca și la cea dinainte, tot pe două roți, după care stinse farurile și, la următoarea intersecție, viră din nou la stânga, pe o alee care îi scotea în strada de pe care ieșiseră cu puțin timp în urmă.

Niema încerca să se țină de bord, de ușă, de orice ar fi ajutat-o să nu mai fie azvârlită dintr-o parte în alta.

John execută un viraj la dreapta. Cu puțin noroc puteau reuși să scape de mașina poliției. Strada îngustă pe care înaintau acum era șerpuită și întunecoasă. Dacă nu apăsa pedala de frână, polițiștii nu mai aveau nicio șansă de a-l repera.

John știa să conducă fără să folosească frânele. De câte ori era nevoit să încetinească pentru a lua o curbă, el băga schimbătorul într-o treaptă inferioară de viteză și lăsa motorul să frâneze.

— Și acum, ce facem? întrebă Niema care renunțase la încercările de a se mai agăța de ceva și se lăsase în genunchi pe podea. În ciuda tuturor celor prin care trecuseră, glasul Niemei își recăpătase vioiciunea. John își aminti de felul în care înșfăcase ea pistolul greu și trăsesese asupra paznicilor, când zdrobiseră porțile domeniului; departe de a se panica, acționase prompt.

— Rămânem la planul inițial. Abandonăm mașina asta și facem rost de alta.

— Dar între timp, n-am putea să mâncăm ceva?

— Nu înainte de a găsi un pârau, în care să ne spălăm puțin. În halul în care arătăm, am trezi suspiciuni.

Privind în jos, Niema își examinează picioarele goale și rochia zdrențuită; apoi se uită și la smochingul însângerat al lui John și ridică din umeri.

— Hainele noastre arată ca dracu' și mă îndoiesc că spălându-ne pe față și pe mâini am realiza ceva.

În privința asta avea toată dreptatea. Era obligatoriu să-și schimbe hainele înainte de a apărea în public, altfel ar atrage prea tare atenția asupra lor. John își aminti de fâșia neagră cu care se legase la cap. Oricum n-o putea scoate până nu găseau niște apă, deoarece sângele închegat lipise pânza de rană și dacă ar fi tras de bandaj, ar fi sângerat din nou.

Ideal ar fi fost ca următoarea mașină pe care o va fura să aibă rezervorul plin, iar el să poată face rost de ceva mâncare și apă. În felul acesta n-ar mai fi fost nevoie să oprească motorul înainte de a ajunge la Nisa. Ajunși pe iaht, aveau tot timpul să se spele și să-și schimbe îmbrăcămintea.

— În afară de asta, și din cu totul alte motive, a ajuns prioritară nevoia de a găsi o zonă izolată și pustie, adăugă Niema.

— Am înțeles și mă supun.

John lăasă Renault-ul parcat în spatele unui magazin, după ce îi scosese plăcuțele cu numărul de înmatriculare. Le scoase și pe cele ale următoarei mașini furate, înlocuindu-le cu cele ale Renault-ului. Apoi se întoarse la Renault și montă plăcuțele celeilalte mașini. Spera ca atunci când poliția locală va descoperi Renault-ul și îi va compara numărul cu acela al automobilului furat, să creadă că era vorba despre o altă mașină. Până la urmă, polițiștii își vor da seama de stratagemă, însă povestea asta i-ar fi întârziat puțin.

— Unde mergem acum? întrebă Niema. Era obosită, dar cel puțin John îi descoperise un tufiș stingher, în spatele căruia femeia izbutise să se ușureze și acum n-o mai supărau decât picioarele.

— O să mergem pe jos, până vom găsi o altă mașină.

— Îmi era mie teamă că asta vei spune. De ce n-am luat automobilul căruia i-ai montat plăcuțele Renault-ului?

— Fiindcă cele două mașini se aflau prea aproape una de cealaltă. Am fi fost imediat suspectați și reperați. Trebuie să luăm o mașină din cealaltă parte a orașului.

Niema suspină. Ultimul lucru pe care și-l dorea în acea clipă era să

meargă pe jos. Nu - ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era acela de a fi capturați. Ea își mușcă limba, pentru ca nu cumva să-i scape vreun cuvânt de protest.

După trei sferturi de oră de mers pe jos, John găsi mașina ideală - un Fiat, parcat în vârful unei mici pante, cu portiera descuiată.

— Urcă, îi spuse el Niemei, și aceasta se strecură în mașină, recunoscătoare. În loc să mai bâjbâie pe la fire, John aduse maneta schimbătorului de viteze la punctul mort și începu să împingă automobilul. Apoi sări în mașina care rula fără zgomot, în josul pantei, tot mai departe de casa prezumtivului proprietar. John o lăsă să ruleze silențios, până se opri singură. Abia după aceea începu să umble la fire. Motorul porni torcând mai domol decât celălalt, lucru care îl mulțumi pe John.

*

Ronsard umbla în tăcere de colo-colo, mimând un calm desăvârșit. Nu-i plăcea să lase totul în seama oamenilor lui. El știa cum gândește Temple, și nu-l subestima.

Telefonul sună, aducându-i o altă noutate. Renault-ul fusese găsit în orașul Valence, însă nici urmă de Temple sau de vreo doamnă Jamieson. Plăcuțele automobilului Renault fuseseră schimbate cu cele ale unui Volvo, însă acesta nu fusese furat.

— Ce alte furturi de mașini au fost raportate, în ultimele douăzeci și patru de ore?

— Un Peugeot a dispărut din spatele unei case, la un kilometru distanță de Renault. A mai fost furat și un Fiat, însă acesta era mult prea departe. Mai lipsește un Mercedes, dar proprietarul a fost plecat din localitate și nu știe cu exactitate de când i-a dispărut mașina.

Peugeot-ul era, probabil, mașina pe care o furaseră. Se afla cel mai aproape de locul în care fusese abandonat Renault-ul. Și totuși... poate că tocmai asta dorise Temple să-l facă să creadă.

— Concentrați-vă asupra Mercedes-ului și a Fiat-ului, spuse el. În două ore o să ajung și eu acolo cu un elicopter. Localizați cele două mașini.

— Am înțeles, domnule.

*

Niema și John ajunseră la Nisa în jurul prânzului. Ea se simțea atât de obosită, încât abia de-i mai funcționa creierul, însă trupul continua să răspundă la comenzi. La debarcader au fost întâmpinați de un bărbat cu o mică ambarcațiune, care urma să-i ducă până la iahtul ancorat în port. Niema presupuse că acesta era un agent CIA. Bărbatul nu le puse nicio întrebare, și se rezumă la a dirija cu abilitate micuța ambarcațiune prin labirintul portului, până o aduse lângă un imaculat iaht alb, de circa douăzeci de metri lungime.

În ciuda oboselii, Niema rămase uluită de ceea ce vedea

— Iahtul era prevăzut cu o mulțime de antene. Când John pomenise de „iaht”, ea își imaginase o ambarcațiune de maximum zece metri lungime, cu o cabină de comandă și cu niște paturi de campanie înghesuite sub punte. Ambarcațiunea pe care o avea în față făcea parte dintr-o cu totul altă categorie.

John schimbă în șoaptă câteva cuvinte cu însoțitorul lor, dându-i instrucțiuni cu privire la Fiat-ul furat: automobil trebuia să dispară imediat. Apoi i se adresă cu voce tare:

— Să stai cu ochii pe noi. Dacă vezi că se apropie cineva de iaht, avertizează-ne.

— Am înțeles.

John privi către Niema.

— Te simți în stare să urci pe scărița aceea?

— Dacă mă voi dovedi în stare, voi putea face după aceea un duș ca apoi să mă culc?

— Bineînțeles.

— Atunci cred că mă simt în stare să urc pe scărița aceea. Niema procedă în consecință, făcând apel la ultimele picături de energie pentru a se urca pe puntea iahtului. John o urmă cățărându-se cu ușurință, de parcă de-abia se trezise dintr-un somn odihnitor.

John deschise o ușă și o conduse pe Niema înăuntru. Interiorul era surprinzător de spațios, și dispunea de toate facilitățile. Mobilierul era modern și extrem de elegant. Salonul mare avea mobila din lemn auriu, tapițată cu stofă bleumarin. Din salon se intra în bucătărie. Cei doi trecură de bucătărie și intrară într-un hol îngust.

— Aici se află grupul sanitar, îi spuse el deschizând o ușă. Găsești tot ce ai nevoie. După ce termini, alege-ți una dintre cele două cabine. El îi arată alte două uși de pe coridor, aflate dincolo de grupul sanitar.

— Tu unde o să fii?

— În birou, pentru a stabili conexiunea prin satelit, în vederea unei transmisiuni de date. Pe iaht se mai află încă alte două grupuri sanitare, așa încât nu trebuie să te grăbești.

Să mă grăbesc? îi ardea de glume?

Grupul sanitar era la fel de luxos ca restul iahtului. Dulapurile fuseseră îngropate în pereți, pentru a nu ocupa din spațiu. Cabina de duș, spațioasă, era prevăzută cu accesorii. Lângă ușă, atârnat de un cârlig, se afla un halat flaușat alb, gros și pufos. Pe gresia de pe podea, se afla un covoraș de baie atât de gros, încât tălpile Niemei se îngropară în el. Ea cercetă conținutul dulăpiorului de toaletă și găsi tot ce i-ar fi fost necesar: săpun, șampon, balsam de păr, pastă de dinți, o periuță de dinți nouă-nouță, cremă hidratantă. Într-un sertar, descoperi un uscător de păr și mai mulți piepteni.

Niema era atât de obosită, încât singura ei dorință era să se arunce în pat și să doarmă tot restul zilei. În fond, se aflau acum în siguranță, și misiunea fusese îndeplinită.

Ar fi trebuit să se simtă mulțumită, sau cel puțin ușurată, însă în clipa aceea simțea doar un gol în stomac, gol care amenința să se extindă curând în tot corpul. Se sfârșise. John. Misiunea. Totul.

— Nu-l pot lăsa să plece, șopti ea, sprijinindu-și capul în mâini. Îl iubesc prea mult. Niema încercase să se împotrivească acestui sentiment. Era total lipsit de înțelepciune să iubească un asemenea bărbat. O mai făcuse o dată. Pierderea lui Dallas o distrusese. Era cumplit până și gândul referitor la ceea ce risca acum, însă nu mai exista cale de întoarcere.

Niema nici măcar nu întrezărea vreun viitor comun. Prin însăși natura muncii sale, John era silit să fie o persoană extrem de retrasă. Ei lucraseră împreună în această misiune, însă acest lucru putea să nu se mai repete. El era obligat să limiteze drastic numărul celor care îi cunoșteau adevărata identitate și să fie foarte prevăzător de fiecare dată când lua contact cu unul dintre aceștia. Încă nu înțelegea de ce fusese aleasă să facă parte din acest atât de restrâns grup de persoane. El îi

spusese că fusese luat pe neașteptate și că doar din greșală îi scăpase adevăratul său nume. Lui John Medina nu-i scăpa nimic din greșală: tot ce făcea, tot ce spunea avea un anumit scop.

Și atunci, ce anume urmărise deconspirându-se? Ea era o persoană neînsemnată, o specialistă oarecare în domeniul dispozitivelor de ascultare. Ar fi putut foarte bine să tacă și s-o lase să creadă că numele lui era Tucker sau să-și dea un altul dintre cele multe pe care le deținea. Ea n-ar fi avut cum să afle adevărul.

Niema își zise că va înnebuni dacă va continua să-și pună întrebări despre el, despre ceea ce făcea și despre motivele care îl determinau să facă ceea ce făcea. Nicio femeie zdravănă la minte nu ar fi putut să iubească o asemenea persoană. Această misiune îi demonstrase faptul că nu era zdravănă la minte. Era dependentă de adrenalină, iubea riscul și, cu toate că în ultimii cinci ani își biruise propria natură, autopedepsindu-se pentru moartea lui Dallas și încercând să-și compună o viață comună, acum simțea că nu va mai putea trăi în continuare cu acea iluzie. John nu trebuia decât să între pe ușă și să-i facă un semn din cap, ca ea să îl urmeze, oriunde și oricând.

O enerva faptul că era atât de neajutorată în fața lui. Dacă el ar fi dovedit o slăbiciune asemănătoare, ea n-ar mai fi fost atât de deznădăjduită. John o plăcea, știa acest lucru. Fizic, el îi răspunsese atunci când se sărutaseră, și se dovedise la înălțime, în biroul lui Ronsard, dar o reacție fizică din partea unui bărbat putea fi instinctuală și ea nu-și putea permite să-i dea o prea mare importanță. După cum el însuși o asigurase, bărbații erau niște creaturi simple. Ei nu aveau nevoie decât de un trup cald, ori ea îndeplinise cu brio această cerință.

Niema ar fi fost în stare să stea toată ziua să rumege în mintea ei aceleași gânduri referitoare la o situație aparent fără ieșire, ajungând de fiecare dată la una și aceeași concluzie: nu putea întrezări niciun viitor alături de John. Acesta se ocupa cu ceea ce se ocupa. El trăia doar în umbră și își risca viața în permanență, astfel încât nu putea fi vorba despre o relație. Ea îl admira, pentru că nu erau în lume mulți oameni capabili să facă ceea ce făcea el, să fie gata să se sacrifice. Nu putea decât să spere că îl va mai vedea, din când în când. Chiar și o dată la cinci ani i-ar fi fost îndeajuns, dacă ar fi avut între timp posibilitatea să știe că e teafăr.

Niema se scutură alungind acel ultim gând și, punându-se în sfârșit în mișcare, se dezbracă de zdrențele murdare și intră sub dușul cald. Se săpuni și se frecă, insistând asupra unei pete care se încăpățâna să nu iasă de pe coapsa ei, până când își dădu seama că era o vânătăie.

Senzația că e curată o făcea să se simtă mult mai bine, deși chipul reflectat de oglindă era tot palid și încordat, iar ochii purtau pecetea epuizării. Ea profită din plin de toate cosmeticele pe care le avea la îndemână, se spală pe dinți, își unse pielea cu cremă hidratantă și își uscă părul. Exista acolo chiar și un tub de unguent antiinflamator, cu care ea își unse pielea sensibilizată a picioarelor. Acest adevărat ritual de curățare avu un efect calmant, îndepărtându-i încordarea nervoasă. Își zise că acum va putea să doarmă și speră că somnul ei va dura cel puțin zece ore.

Îmbracă halatul de baie pufos, dornică să ajungă cât mai repede în pat, dar când deschise ușa camerei de baie înlemni. John stătea în fața ușii, înfășurat cu un prosop în jurul mijlocului. Picături de apă îi străluceau încă în păr și pe piept. Niema simțea cum inima începe să-i bată mai puternic.

— Ai terminat ce aveai de făcut? întrebă ea surprinsă.

— Mi-a luat doar câteva minute ca să introduc discheta în calculator, să stabilesc legătura prin satelit și să inițiez transmiterea datelor. Transmisia s-a efectuat deja.

— Perfect. Probabil că și tu te simți la fel de obosit ca și mine.

Bărbatul îi blocă ieșirea din baie, fixând-o cu ochii lui de un albastru intens.

— Niema...

— Da? rosti ea pe un ton întrebător, când văzu că el nu mai spunea nimic.

John întinse către ea o mână cu palma orientată în sus.

— Vrei să faci dragoste cu mine?

Niema tresări și îl privi, întrebându-se ce se petrecea oare îndărătul acelei indescifrabile priviri albastre. Apoi își dădu seama că nu mai avea nicio importanță. De acum înainte, nimic nu mai conta în afară de dorința ei de a fi împreună cu el. Ea își puse mâna în mâna lui, șoptind:

— Da.

El o cuprinse și o ridică în brațe. Gura lui flămândă, sălbatică,

fierbinte puse stăpânire pe buzele ei. Niema îi încolăci gâtul cu brațele și se lăsă în voia lui, copleșită de plăcerea sărutului.

Prosopul de la brâul lui John căzu pe pardoseală. Halatul Niemei rămase undeva pe scurtul traseu până la cea mai apropiată cabină. Ea nici nu-și dăduse seama când o dezbrăcase. Înlănțuiți, se prăvăliră pe pat. Înainte ca Niema să-și fi putut recăpăta răsuflarea, John se rostogolise deasupra, făcându-si loc între coapsele ei. El o penetra brusc și puternic. Un țipăt ieși dintre buzele Niemei, care-și arcui spatele și își înfipse unghiile în umerii bărbatului care pătrundea în trupul ei nepregătit încă să-l primească. Trupul lui John era fierbinte, mușchii lui vibrau în timp ce o străpungea tot mai adânc.

Gura lui îi acoperea gura, înăbușindu-i gemetele de satisfacție, pe măsură ce excitarea ei devenea mai intensă. Ceea ce se întâmplă nu mai făcea parte din niciun fel de scenariu, nu mai era o sarcină de serviciu, John o dorea cu adevărat. El își îngropă capul în umărul Niemei, abandonându- se simțurilor dezlănțuite.

Acest bărbat care o dorea cu disperare nu era acel John Medina pe care îl știa ea, bărbatul care reușea să se controleze în permanență.

— Aș vrea să-ți aduc la cunoștință faptul că mai există și ceea ce se numește „preludiu”, îi șopti ea la ureche.

John o privi zâmbind vinovat. Proptindu-se în coate, el îi prinse fața în mâini și o sărută apăsător pe gură.

— Sunt și eu doar un biet bărbat cuprins de deznădejde. Ori de câte ori mă vei lăsa să te ating, eu voi pătrunde în tine cât de repede voi putea, pentru a nu-ți lăsa timp să te răzgândești.

Cuvintele lui John o șocară, sugerându-i o vulnerabilitate pe care nu și-ar fi putut-o închipui.

El făcu o ușoară mișcare de avans, care răscoli toți drăcușorii din ea. Niemei i se tăie răsuflarea și ea încolăci, cu picioarele, șoldurile bărbatului.

— De ce crezi că m-aș putea răzgândi? izbuti ea să-l întrebe.

— Între noi doi au existat niște... tensiuni.

De fapt ele existau și acum - o încordare surdă și o nesiguranță, o atracție sexuală exacerbată și explozivă, ba chiar și o scânteie de ostilitate cauzată de încleștarea dintre două personalități puternice. Nu era nimic senin și liniștit în relația dintre ei, niciodată nu existase așa ceva.

Niema își trecu degetele prin părul lui umed, îl strânse în brațe, își încordă șoldurile și începu să se miște provocator sub el.

— Dacă mi-aș dori o detensionare, mi-aș face programare la masaj.

Trupul lui John se încordă, și o clipă își pierdu respirația. Niema începu să se miște din nou pentru a-l simți tot mai adânc în ea, după care se încordă, strângându-l cu întreaga forță de care era capabilă și retrăgându-se fără a-l elibera din strânsoare. John gemu.

— Atunci, ține-te bine, iubito, pentru că o s-o facem lată.

— De fapt, aș zice că este deja îndeajuns de lată, începu ea să gângurească.

— Nu la asta m-am referit, chicoti el răgușit.

— Atunci lămurește-mă ce ai vrut să spui.

Privirea lui redeveni enigmatică.

— M-am referit la o grămadă de lucruri foarte diverse, îi șopti John. Dar pentru moment, să ne concentrăm asupra unuia dintre ele.

26

În dimineața următoare, Niema se trezi în brațele lui John. Ea rămase nemișcată, pe jumătate conștientă, pe jumătate adormită. Era ghemuită pe partea stângă. Trupul lui John se mulase după al ei, iar brațul lui o cuprinsese peste șold. Îi simțea răsuflarea pe umăr.

Nu mai dormise astfel cu niciun bărbat, de la Dallas încoace, își zise ea somnoroasă. Ba nu -John fusese ultimul bărbat alături de care dormise. Amintirea o șocă. Rememoră clipele îngrozitoare petrecute în Iran, felul în care el o ținuse în brațe, ajutând-o cu delicatețe să adoarmă, își aminti cum o îmbrățișase în dimineața următoare, când se trezise și își dăduse seama că bărbatul de lângă ea nu era Dallas.

Niema nu putea vedea ceasul, dar își dădea seama că se apropiau zorile; cerul începuse să se lumineze. Oare de cât timp erau în pat? De șaisprezece, de șaptesprezece ore? făcuseră dragoste, dormiseră și din nou făcuseră dragoste. John se ridicase la un moment dat din pat și adusesse o tavă cu pâine, brânză și fructe. În asta constase cina.

Niema se simțea moleșită, dar mulțumită că se afla acolo unde se afla. Întregul ei corp era relaxat, satisfăcut, sătul.

Buzele lui John îi mângâiară ceafa, dându-i de veste că se trezise și el.

Niema se cuibări mai bine la pieptul lui, suspinând de plăcere. Adora să se trezească dis-de-diminează, în brațele bărbatului pe care îl iubea. Puține lucruri în viață puteau fi mai plăcute.

Erecția lui matinală o îmboldea. Niema vru să se răsucească cu fața la el, însă John o opri cu o șoaptă, corectându-și poziția și croindu-și drum către sexul ei. Niema își arcui spatele, oferindu-i un unghi mai favorabil de intrare. John îi puse o mână pe pânțe, fixând-o, după care o penetra cu blândețe. Niema simți un amestec de durere și de plăcere. Ea își ridică pe umărul lui capul, străduindu-se să înlăture durerea și în același timp să-i permită o penetrare cât mai adâncă. Când John se mișcă din nou, Niema gemu.

— Te doare? Glasul îi era ușor răgușit de somn și de dorință.

— Nu, șopti ea.

John îi mângâie cu mâna dreaptă sânii. Mângâierea aceea ușoară aprinse în Niema scânteia plăcerii, pregătindu-i sfârcurile pentru o atingere mai directă. Degetul mare al lui John le atinse pe rând, într-o mângâiere care o excită puternic. Cât de rapid aflate John toate zonele în care îi plăcea să fie atinsă. Atenția lui fusese concentrată întreaga noapte asupra ei, astfel încât nu îi scăpase nici cea mai mică reacție. După o singură noapte, el îi cunoștea trupul la fel de bine cum și-l cunoștea ea însăși.

John își strecură pe sub mijlocul ei brațul stâng și îi cuprinse în palmă sexul, apăsându-i ușor clitorisul, după care începu să se împingă în ea, cu mișcări prelungi și line. Niema gemea de plăcere. El îi șopti, oprindu-se pentru o clipă:

— Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut. Dumnezeu, cât de mult îl invidiam pe Dallas! M-am ținut la distanță de tine, timp de cinci ani. Ți-am oferit șansa de a te așeza la casa ta, alături de un bărbat cumsecade, însă tu n-ai profitat, iar eu m-am săturat să tot aștept. Acum ești a mea, Niema. A mea.

Niema era uluită. John nu obișnuia să rostească vorbe mari. Mărturisirea lui reda doar intensitatea reală a sentimentelor lui.

— John? bâigui Niema, care nu bănuise nimic din ceea ce se petrecuse în sufletul lui. Cum să-și fi dat seama? John era un actor mult prea bun.

John se retrase puțin și începu o mișcare alternativă domoală și constantă, care contrasta cu ritmul nebunesc în care îi bătea inima

Niemei.

— M-am străduit să te conving să vii cu mine în această misiune, fiindcă nu voiam să te mai pierd. John îi mângâie ceafa cu buzele, pentru a găsi locul dintre gât și umăr care la cea mai mică atingere o făcea să cadă în extaz, iar o mică mușcătură o făcea să se aprindă precum un pom de Crăciun. Bărbatul o sărută, îmbrățișându-i trupul fremătător. Ea încercă să-și așeze coapsa peste coapsa lui, însă el o împiedică.

Niema vibră, înnebunită de dorința de a-l simți cât mai adânc în ea. Prin atingeri și cuvinte, el o adusese într-o stare de excitație puternică, însă nu voia s-o lase să depășească acel moment.

— Ai avut dreptate. Aș fi putut găsi și pe altcineva care să planteze acolo dispozitivul de ascultare. La dracu', l-aș fi putut planta chiar eu, dar te voiam alături de mine. Îmi doream să am șansa de a te cuceri.

— Lasă-mă să-mi pun piciorul peste al tău, îl imploră ea, înnebunită. Mișcă-te mai repede, te rog, fă ceva!

— Nu încă. El o sărută din nou pe gât. În biroul lui Ronsard...

— Pentru Dumnezeu, lasă confesiunile pentru mai târziu!

— Atunci n-am intenționat să merg chiar atât de departe. Niciodată nu mi-am pierdut controlul în felul acesta. O sărută pe ureche. A trebuit să te simt, a trebuit să te sărut - și după aceea nu m-am mai putut abține, a trebuit să te și posed. Aș fi vrut ca prima noastră întâlnire intimă să aibă loc într-un pat, aș fi vrut să avem la dispoziție tot timpul necesar să te iubesc pe îndelete, dar nu m-am mai putut stăpâni, nu m-am mai putut opri. Am uitat de orice și m-am dezlănțuit. Nu mai conta decât dorința de a face dragoste cu tine.

John spunea lucruri pe care orice femeie cu mintea întreagă ar fi vrut să le audă din partea bărbatului pe care îl iubea, își zise Niema cu ciudă. Dar, la dracu', se găsise să i le spună tocmai acum, când ea nu mai avea mult și își dădea duhul. Probabil că ceea ce îi spunea el avea darul de a o excita și mai tare, pentru că fiecare cuvântul ajungea drept la țintă.

— Tu crezi că sfârșitul acestei misiuni va însemna și sfârșitul relației noastre, continuă John. Nici vorbă, iubito. Tu ești a mea, și a mea vei rămâne.

— John, rosti ea printre suspine. Te iubesc. Dar dacă nu începi chiar în clipa asta să dai din fund...

El râse și se supuse îndemnului ei. Îi ridică peste șoldul lui coapsa și

începu să se miște rapid și puternic. Niema se crispă, picioarele începură să-i tremure și fu brusc inundată de un violent orgasm. John i se alătură.

După o vreme Niema încă tremura. Plăcerea fusese mult prea intensă, mult prea prelungită, însă tot nu-i venea să creadă ceea ce auzise. Ea se întoarse cu fața către John, a cărui expresie deveni prudentă.

Niema zâmbi, însă inima îi bătea atât de tare, încât de-abia reuși să vorbească.

— Să nu crezi că poți rosti asemenea lucruri doar atunci când sunt cu spatele la tine. Niema îi luă obrazii în palme. Ai vorbit serios?

— Până la ultimul cuvânt.

John îi sărută degetele, după care i le strânse în palma lui mare. O vreme, păru că nu-și găsește cuvintele. Niema îl sărută pe bărbie.

— Nu mă aștept să-mi oferi mai mult decât poți. Nu uita că știu cine ești. Tu ai munca ta, iar eu nu îți voi cere să renunți la ea. Probabil că mă voi întoarce și eu la munca de teren...

— Nu știu de ce, dar nu sunt deloc mirat să aud asta, spuse el ușor crispat.

Niema simți nevoia să-l atingă. Toate acele ore petrecute în pat cu el nu făcuseră decât să-i sporească dorința, în loc să i-o potolească. Ea îi mângâie pieptul musculos și îl sărută pe gât— O vom scoate noi cumva la capăt. Nu trebuie să luăm o hotărâre definitivă, nici acum, nici mâine.

John înălță din sprâncene și, rostogolindu-se, o prinse sub el. Sprijinindu-se în coate, el îi spuse amuzat:

— Te porți foarte drăguț cu mine.

— Nu vreau să te alung.

— După ce te-am așteptat cinci ani? Iubita mea, nu m-ai putea alunga de lângă tine. Ai dreptate: nu trebuie să luăm nicio hotărâre, cu excepția meniului pentru micul dejun. Am putea să ne luăm câteva zile libere, doar pentru noi, înainte de a ne întoarce la Washington.

— Crezi că ar fi posibil? Perspectiva era încântătoare - să nu facă altceva decât să doarmă până târziu, să facă dragoste, să zacă toată ziua la soare. Niciun rol de interpretat, nicio dischetă de furat. Ar fi fost oare posibil?

Niema nu îndrăznea să creadă ceea ce îi spusese el: cum de nu-și dăduse seama de atracția pe care o exercitase asupra lui? Sau în subconștientul ei sesizase și de aceea fusese atât de

stingherită, când se aflau amândoi în Iran. Dar ce importanță mai avea? Acum erau împreună și nimic altceva nu mai conta.

27

John transmise un apel prin radio și, după vreo două ore, omul cu ambarcațiunea de legătură le aduse pe iaht niște haine: blugi, tricouri, lenjerie intimă, șosete și teniși.

— Ai mai auzit ceva despre Ronsard? îl întreabă John, luând pachetul cu îmbrăcăminte.

Bărbatul scutură din cap. El era îmbrăcat la fel ca și în ziua precedentă, în pantaloni se bumbac și o cămașă care se încheia cu doi nasturi la gât, purtând și niște ochelari de soare cu lentile foarte închise la culoare, pentru a nu i se vedea ochii.

— Până acum, n-am auzit nimic în plus. Oamenii lui au împânzit toată Marsilia. Se pare că s-au împotmolit acolo, însă, pentru orice eventualitate, vom supraveghea cu atenție iahtul.

Niema așteptă ca agentul să plece, după care ieși pe punte.

— Haine, exclamă ea veselă, luând din brațele lui John pachetul. Slavă Domnului. Când ești gol dar ai haine cu care să te poți îmbrăca, e una, însă când ești gol și nici nu ai cu ce să te îmbraci, e puțin cam stresant.

John întinse mâna și atinse halatul de baie pe care Niema și-l strânsese cu cordonul, după ce făcuse duș.

— Mie mi se pare că ești îmbrăcată, poate chiar prea îmbrăcată, după gustul meu.

— Vezi, asta este! Când trebuie să te zbați pentru ceva, apreciezi mai mult lucrul pe care l-ai obținut. Niema se dădu puțin înapoi pentru a scăpa de atingerea lui și coborî sub punte.

— Atunci, ar trebui să te consideri cea mai apreciată femeie din lume, mormăi el.

Poate că John nu intenționase ca ea să îl audă, însă ea îl auzise și i se muia ră picioarele. De fiecare dată când își aducea aminte de cele spuse de el în acea dimineață, inima începea săi bată nebunește. Se simțea în al nouălea cer. Parcă îi era teamă de atâta fericire.

Niema nu excludea posibilitatea de a se confrunta cu probleme în

viitor, probabil chiar în viitorul apropiat. De asemenea, nu-și dădea seama ce formă avea să îmbrace relația lor, dacă va exista vreun angajament oficial sau doar o înțelegere tacită, ca între doi îndrăgostiți. Însă asta ținea de viitor. Deocamdată, în acele câteva zile libere, înainte de a fi preluați de avionul militar și transportați în țară, nu aveau altceva de Scut decât să se iubească.

John nu-i declarase că o iubește, dar nici nu era nevoie să o facă. Niema simțea acest lucru de fiecare dată când o atingea. Era un amestec răscolitor de tandrețe și pasiune sălbatică ce făcea ca mâinile să-i tremure. John era un bărbat stăpân pe sine, și simplul fapt că o lăsase să-i citească simțămintele îi spunea mai mult decât ar fi reușit vorbele. Ea n-avea nevoie de niciun fel de promisiuni, și nici de planuri. Nu în clipa aceea. Și nici în ziua următoare. Poate că pierderea lui Dallas o determina să nu facă planuri de viitor. Știa doar că se simțea fericită avându-l pe John alături.

John coborî sub punte și, sprijinindu-se de tocul ușii, se uită la Niema care despachetase hainele și le pune pe pat, separându-le în două teancuri: ale lui și ale ei.

— Te pregătești să mergi undeva?

— Nu, dar vreau și eu să mă îmbrac. Nu pot fi sigur că Ronsard a renunțat, iar dacă se iscă vreun tămbălău, aș vrea ca acesta să nu mă prindă îmbrăcat doar cu un halat de baie.

John înaintă spre ea și îi agăță cu un deget cordonul halatului, trăgând-o mai aproape de el. Niema nu opuse rezistență, ci își încolăci brațele în jurul gâtului lui John.

— Aici, pe iaht, suntem oarecum în siguranță, spuse el. Unica modalitate prin care cineva ar putea ajunge la noi, fără să fie zărit, ar fi aceea de a veni pe sub apă. Suntem încontinuu supravegheați, iar vasul este protejat, prin intermediul unui sistem electronic, împotriva curioșilor care ar încerca să tragă cu urechea.

— Prin urmare, ar fi bine să nu părăsim iahtul, până ce vom fi preluați?

— Ca să fiu sincer, pe mine personal nu m-ar deranja prea mult să petrecem câteva zile la orizontală. Pe de altă parte, chiar taur comunal nu sunt, așa că nu mă deranjează prea tare ideea de a pune ceva pe noi.

John își scoase pantalonii de la smoching, unicul articol de

îmbrăcăminte pe care îl purta în clipa aceea, după care își trase pe el un tricou și niște blugi. În timp ce Niema își îmbrăca chiloțeei, el se uită la picioarele ei.

— Trebuie să-ți lipești peste bășici niște leucoplast, înainte de a-ți trage șosetele și de a te încălța. Ți aduc eu trusa de prim ajutor.

Niema se așează pe pat și își privi picioarele. Bășicile nu arătau prea rău și nu o deranjau. O ajutase mult unguentul antiinflamator cu care se unsesese, dar și faptul că, de când ajunsese pe iaht, mersese numai în picioarele goale. Și totuși, John avea dreptate; trebuia să și le protejeze. Cei obișnuiți să alerge știau să aibă grijă de picioarele lor.

John reveni cu o mică trusă albă și se așează lângă ea.

— Ridică picioarele, spuse el, făcându-i semn să și le pună în poala lui.

Încântată de perspectiva unui asemenea răsfăț, Niema se întoarse, se rezemă de perne și își încredință picioarele lui John. Mâinile lui puternice și îndemânaticе îi cuprinsesă cu delicatețe tălpile, ungându-i cu alifie bășicile și acoperindu-se cu fâșii adezive. El execută acea simplă operațiune cu meticulozitatea care-l caracteriza.

Ținându-i în continuare picioarele în mâini, el o privi zâmbind.

— Știi că picioarele constituie o importantă zonă erogenă a organismului uman?

Cu o umbră de îngrijorare în glas, Niema îi răspunse:

— Știu că ele reprezintă o zonă în care omul se gâdilă. Ea încercă să-și retragă picioarele din poala lui, dar nu reuși.

— Crede-mă, nu am nici cea mai mică intenție de a te gâdila, îi spuse el, pe un ton blând.

Niema tocmai încerca să se ridice în șezut, când John își apăsă buzele pe talpa piciorului ei drept. Ea se lăsă înapoi pe perne; răsuflarea i se opri și o străbătură fiori de plăcere. Inspirând profund, șopti:

— Mai fă-mi.

— Cu mare plăcere, murmură el, alintând-o în talpă cu limba și urmărind cu mare atenție sfârcurile femeii, care începuseră să se întărească.

Niema închise ochii. Senzația pe care i-o provoca era incredibil de plăcută. Atingerea era fermă, aproape ca un masaj. Limba lui găsi cu precizie punctul cel mai sensibil din talpă și insistă asupra lui, până când

Niema gemu de plăcere. Apoi își îndreptă atenția și către piciorul stâng, întorcându-se și ajungând față în față cu Niema. John acordă fiecărei tălpi tratamente identice, sărutându-le și masându-le cu limba, până când Niema își arcui trupul, și respirația îi deveni sacadată. Apoi John o dezbracă de chiloți cu îndemânare și ea se trezi pradă gurii lui lacome.

Niema era foarte excitată, și ajunse la orgasm în câteva clipe. Plăcerea fusese atât de intensă încât pierdu contactul cu realitatea, copleșită de acea senzație incredibilă pe care n-o mai trăise niciodată.

Când într-un târziu izbuti să deschidă ochii, John îi zâmbi și o întrebă:

— Ei, înțelegi acum ce am vrut să spun?

— Și-ncă cum! Ea se întinse leneșă. Mai știi și alte asemenea șmecherii?

John se ridică în picioare, râzând.

— Mai știi vreo câteva, dar nu e cazul să ne grăbim.

Niema reuși până la urmă să se îmbrace și urcă pe punte după John. Razele strălucitoare ale soarelui se reflectau pe suprafața apei. Niema privi plaja aglomerată și orașul care se întindea dincolo de ea.

— Mi-aș dori mult să putem ieși în oraș, spuse ea, punându-și ochelarii de soare.

— Poate puțin mai târziu. Mai întâi să vedem ce putem afla despre Ronsard. El luă un binoclu și îl orientă spre plajă.

— Te uiți după nudiste? îl întrebă ea ciupindu-l. Credeam că ești un tip serios.

— Un bărbat nu poate fi mereu serios, zise John și râse când ea îl ciupi din nou.

După-amiază, John primi mi raport din partea agenților de pe țărm. Se părea că Ronsard își retrăsese oamenii. Deși aeroporturile mai erau încă supravegheate, nimeni nu părea să dea târcoale iahtului.

— Cred că putem merge liniștiți să vizităm orașul, spuse el.

Niema era conștientă că el îi îndeplinea un capriciu.

— Dar tu ai mai fost la Nisa, nu-i așa?

— Eu am fost cam peste tot.

— Ce faci tu ca să te relaxezi, în asemenea ocazii?

John se gândi îndelung la ceea ce ar fi putut să-i răspundă.

— Mă ascund pe un iaht, pe Coasta de Azur, și fac dragoste cu tine.

— Vrei să spui că niciodată nu te urci în mașină ca să faci o plimbare?

Nu închiriezi niciodată vreo cabană pe undeva prin munți, nu mergi la pescuit, nu admiri și tu priveliștile? Niema se întreba cum de putea cineva să trăiască sub permanenta apăsare a pericolului.

— Ca o persoană oarecare? Nu.

Domnule Medina, lucrurile se vor schimba radical, își spuse Niema, uitându-se lung la el. Când va fi liber, ea va face tot posibilul ca el să se relaxeze undeva unde nu va fi nevoit să-și apere spatele ori să-și ia o acoperire. Probabil că asta va fi singura modalitate în care ei vor putea fi împreună, undeva, într-un loc atât de izolat, încât cu greu putea întâlni alți oameni.

John anunță prin radio că intenționau să coboare pe uscat.

— Doriți supraveghere?

— De câți oameni dispuneți?

— Putem să asigurăm supravegherea iahtului, sau putem să vă protejăm pe voi. Nu cred că ne-am descurca mulțumitor dacă ar trebui să rezolvăm concomitent ambele situații.

Era un risc asumat, Niema înțelegea foarte bine asta. Faptul că oamenii lui Ronsard nu mai fuseseră zăriți nu însemna că nu se aflau pe undeva la pândă. Însă totul în viața lui John era un risc calculat - iar în ultima vreme, la fel se întâmplă și cu ea. Acesta era genul de viață pe care alesese să o ducă în continuare, viața pe care și-o dorea.

— Pune un singur om să ne asigure spatele, rosti în cele din urmă John.

— Așa voi face.

John își puse pistolul în tocul de la spate, și îmbrăcă o geacă ușoară. Niema găsisese în cabină o traistă împletită din pai și își puse pistolul în ea.

Iahtul avea propria lai bărcuță cu motor, pe care o folosiră pentru a ajunge la țărm. Soarele era la zenit. Începea să se însereze. Niema și John se plimbară o vreme, amestecându-se cu mulțimea de turiști. Se opriră să bea o cafea, la o cafenea cu mese pe trotuar, apoi ea intră în câteva magazinașe și fu cât pe ce să-și cumpere o eșarfă albastră, dar își dădu seama că nu are la ea niciun ban.

— N-am niciun chior la mine, îi spuse ea lui John, râzând și trăgându-l afară din magazin.

— Îți cumpăr eu eșarfa aceea.

— N-am nevoie să-mi cumperi tu eșarfa, vreau să am și eu bani la mine.

— Ființă independentă ce ești! comentă el, eliberându-se din strânsoarea ei și intrând înapoi în magazin.

Niema așteptă pe trotuar, cu brațele încrucișate, bătând din picior, până când el ieși cu eșarfa împachetată într-o foiță subțire de hârtie. Puse eșarfa în sacoșă și o sărută pe Niema pe nas.

— E din partea mea. În privința banilor, o să cer mâine să ni se trimită.

— Mulțumesc. Niema se uită peste umăr și zări un bărbat care îi urmărea cu privirea. Apoi omul se întoarse brusc și intră într-un magazin. Știi cumva cum este îmbrăcat agentul care ne asigură paza? îl întreabă ea pe John.

— L-am zărit atunci când am coborât pe mal. Are pantaloni kaki și cămașă albă.

— Ne urmărește un bărbat îmbrăcat în pantaloni negri, cămașă albă și o jachetă bej. A intrat într-un magazin, când și- a dat seama că mă uit la el.

Fără a da impresia că se grăbește, John acționează imediat, luând-o pe Niema pe după mijloc și intrând împreună cu ea. În cel mai apropiat magazin. Odată ajunși înăuntru, traversară rapid magazinul, ieșiră pe ușa din spate și ajunseră pe o alee pietruită, îngustă și întunecată, care avea ieșiri la ambele capete. John o luă la dreapta, înspre magazinul în care intrase necunoscutul.

În cazul în care omul intrase după ei în magazin și urma să iasă prin spate, ar fi luat-o, instinctiv, la stângă, în direcția opusă celei din care venise. Dacă ei ar fi reușit să iasă din alee înainte ca acesta să-și dea seama că fusese păcălit, ar fi scăpat de el.

Stratagama lor fu cât pe ce să reușească. Bărbatul se năpusti pe alee în clipa în care ei doi mai aveau de trecut de două intrări pentru a ajunge la capătul aleii. Proprietara magazinului vocifera de mama focului în spatele individului, supărată nevoie-mare de faptul că oamenii îi foloseau magazinul doar ca să scurteze drumul. Omul o ignoră, dar femeia țipă când el își scoase pistolul.

John o împinse pe Niema sub o arcadă și țâșni în direcție opusă, răsucindu-se pe călcâie și scoțându-și în același timp pistolul. Primul

glonț lovi o pubelă metalică de gunoi, scoțând un zgomot ascuțit. Al doilea glonț fu tras de către John, dar adversarul se adăpostise în magazin.

— Fugi! răcni John către Niema, trăgând încă un foc de armă spre intrarea în magazin. Eu îl țin pe loc.

Niema cotrobăia în sacoșă după pistol, dar la îndemnul lui o luă la sănătoasa, conștientă că orice întârziere i-ar fi făcut lui John sarcina cu mult mai grea. În fața ei oamenii fugeau împrăștiindu-se în capătul aleii, strigând și încercând care mai de care să se adăpostească. Ajunsă în capătul aleii, Niema se refugie după colț, lipindu-se de zid și trăgând cu ochiul pe lângă el. John se retrăgea cu spatele, trăgând la intervale regulate. Când ajunse aproape de capătul aleii, el se năpusti spre Niema, o prinse de încheietura mâinii și amândoi începură să alerge pe stradă, făcându-și loc printre pietonii înspăimântați și derutați.

— Mergem la șalupă? îl întrebă ea.

— Mai întâi trebuie să scăpăm de urmăritori. Nu vreau să fie identificat iahtul.

Niema înțelese că iahtul nu era doar un loc în care ei se ascunseseră. Probabil că la bordul lui se aflau materiale secrete, și iahtul însuși era un loc conspirativ.

În timp ce alergau, femeia își trase traista de pe umăr și scotoci în ea după pistol.

— Ce tot faci acolo? o întrebă el, aruncând o privire înapoi. La dreapta!

Niema se conformă.

— Vreau să am pistolul la îndemână, zise ea, înfigându-și arma la spate, sub curea, și trăgându-și tricoul deasupra.

În urma celor doi se auzeau strigăte. Din nefericire, străzile încă mai erau pline de turiști, care-i priveau curioși.

Cei ce îi urmăreau se puteau lesne orienta după larma iscată în spatele lor.

— La stângă, zise John. Acum la dreapta! Dacă ar fi reușit să-i facă pe trecători să se uite în mai multe direcții, ar fi stârnit o confuzie de moment, suficientă pentru a câștiga teren și a scăpa de urmăritori.

Niema și John ajunseră pe o străduță laterală, plină cu flori sădite în ghivece și în jardiniere; ușile caselor erau vopsite în culori vii, iar copiii

se mai bucurau de ultimele raze de soare. John mări viteza; trebuia să iasă urgent de acolo, pentru a nu fi rănit din greșeală vreun copil. O luară la dreapta, pe o alee atât de îngustă încât trebuia să alerge unul după altul. Strada din fața lor era plină de lume. Începuseră să se aprindă luminile.

Cineva se ciocni cu John, în clipa în care acesta ieșise din aleea îngustă. John și Niema se treziră dintr-o dată la pământ. O fracțiune de secundă Niema își zise că era un accident întâmplător, dar imediat după aceea cineva o apucă pe la spate, iar ea reacționează, izbind zdravăn cu cotul în stomacul agresorului, luându-l prin surprindere. Individul icni și Niema, scăpată din strânsoare, se răsuci fulgerător și îl lovi pentru a doua oară, de data asta în tâmplă. Nu dispusese de unghiul cel mai potrivit, și totuși atacatorul se prăbuși.

John o apucă de mână și amândoi o luară din nou la fugă. Niema aruncă o privire peste umăr și-l văzu pe cel care o agresase zăcând nemișcat. Nici individul care îl atacase pe John nu se mai mișca.

— Nu te mai uita înapoi, îi spuse John. Fugi cât poți de repede!

Niemei i se pusese un nod în stomac, după ce văzuse că cel care o atacase nu mai mișca.

— N-am vrut să...

— Însă el a vrut, replică sec John. A căutat-o cu lumânarea.

Ajunseră pe o altă stradă și se treziră într-o zonă a orașului în care străzile păreau a se intersecta unele cu altele formând o adevărată rețea. În fața lor, la o răspântie, se aflau trei bărbați cu armele pregătite. Unul dintre ei îi zări și le făcu semn celorlalți. John o trase pe Niema pe cea mai apropiată stradă laterală.

— Câți naiba or fi? întrebă Niema gâfâind.

— Mulți. Glasul lui John avea o sonoritate sumbră. El o conduse în direcția în care îi zărise pe cei trei bărbați, intenționând să le cadă în spate. Alergară de-a lungul unei străzi înguste ale cărei case aveau flori la ferestre. La porți femeii în vârstă ofereau spre vânzare șaluri brodate și alte nimicuri. O bătrână țipă, zărind arma din mâna lui John. Apoi o cotiră la stângă, și ajunseră într-o fundătură. Niema se răsuci, dând să o ia la fugă înapoi, dar John o prinse de braț și o trase lângă el. Ea auzi ceea ce a auzit și el. Pe strada din spatele lor se lăsase liniștea. Bătrânele dispăruseră în grabă în casele lor. În depărtare se auzeau zgomotele

traficului, însă în jur domnea o liniște totală.

Brusc, în fața lor apăru Louis Ronsard, cu un zâmbet încremenit pe buze și cu un pistol Glock-17 în mână. Pistolul acela uriaș era îndreptat spre capul Niemei.

John făcu repede un pas lateral, îndepărtându-se de ea, dar arma din mâna lui Ronsard nu se abătu de la ținta inițială.

— Stai pe loc! ordonă Ronsard, și John se supuse. Dragii mei prieteni, începu el jovial, ați plecat fără să vă luați rămas-bun.

— Rămâi cu bine! spuse John. El nu schiță nicio mișcare deoarece pistolul acela mare era ațintit către fruntea Niemei.

— Aruncă arma, îi ordonă Ronsard. Ochii lui de un albastru închis deveniseră reci ca gheața. John se supuse și aruncă pistolul pe caldarâm. Ați abuzat de ospitalitatea mea, continuă Ronsard. Dacă paznicul acela nu v-ar fi surprins în clipa în care ieșeați din biroul meu, ați fi scăpat basma curată. N-aș fi aflat niciodată că ați pătruns în computerul meu. Cred că ați reușit, nu-i așa? Altfel n-ați fi plecat atât de repede din biroul meu.

John înălță din umeri. Nu mai avea niciun rost să nege.

— Am obținut ceea ce doream să obțin. Am copiat totul; acum știu ceea ce știi și tu.

— În ce scop, prietene? Ca să mă șantajezi? Sau ți-ai dorit să ai un acces nemijlocit la RDX-a?

De data asta Temple fu cel care răspunse. Niema văzu cum expresia lui John se modificase ușor, devenind placidă.

— Oricine deține secretul acestei substanțe poate câștiga o căruță de bani, într-un scurt interval de timp. În plus... am în vedere și vreo câteva obiective unde vreau s-o folosesc.

— Ai fi putut cumpăra orice cantitate ai fi avut nevoie.

— Dar banii i-ai fi câștigat tu.

— Așadar, numai despre asta este vorba? Doar despre bani?

— Întotdeauna este vorba numai despre bani.

— Dar cu femeia ce este? arată Ronsard în direcția Niemei. Presupun că ea este partenera ta.

— Eu nu am parteneri.

— Atunci ce amestec are în treburile noastre?

— Nu are nicio legătură cu toate astea. Las-o să plece, rosti John cu

calm.

Într-o clipă, Ronsard schimbă direcția pistolului țintindu-l pe John.

— Nu mă lua drept cel mai mare fraier, spuse el cu o voce scăzută, dar amenințătoare.

Niema își duse mâna dreaptă la spate și apucă pistolul pe care-l avea acolo. Ronsard observă cu coada ochiului mișcarea și dădu să reacționeze, însă era prea târziu: Niema ridicase arma și o ținea îndreptată spre capul lui.

— Poate că mie ar trebui să-mi pui toate întrebările astea, murmură ea, în cel mai pur stil „Medina”. Aruncă imediat pistolul!

— N-aș crede, spuse Ronsard, ținând arma îndreptată în direcția lui John. Ești dispusă să riști viața amantului tău? El nu a îndrăznit să te pună în pericol.

Niema dădu nepăsătoare din umeri, ca și cum pentru ea n-ar fi avut nicio importanță și ordonă:

— Treci imediat lângă el!

Din motive total diferite, ambii bărbați o priveau uluiți. John era alb ca varul la față. Ronsard o privea stupefiat. Niema nu îndrăznea să-și ia nicio clipă ochii de la Ronsard, înspăimântată de riscul pe care și-l asumase. John își ucisese soția pentru că îl trădase și o altă trădare din partea femeii pe care o iubea putea fi atât de șocantă încât să-și piardă autocontrolul și să fie depășit de situație. Credibilitatea reacției pe care urma să o aibă era de o importanță crucială deoarece trebuia să-l convingă pe Ronsard că și el fusese tras pe sfoară.

— Sincerele mele felicitări, domnule Temple! spuse ironic Ronsard. Mi se pare limpede ca lumina zilei că nu sunt eu singurul care a fost păcălit.

— Îmi pare nespus de rău, dragul meu. Niema îi aruncă lui John un surâs ironic. Discheta se află la mine. Azi-noapte, în timp ce dormeai dus, ți-am cam subtilizat-o, dacă mă pot exprima astfel. John știa că ea minte, deoarece nu părăsise cabina decât pentru a merge la baie, iar discheta nu mai prezenta niciun interes, odată ce informațiile fuseseră deja transmise către sediul CIA din Langley.

Niema i se adresă din nou lui Ronsard, pentru a-l face să-și concentreze atenția asupra ei:

— Ax trebui să mă prezint, însă cred că n-ar fi bine. Vreau să-ți fac o

propunere, Louis - una profitabilă atât pentru mine, cât și pentru tine.

— În ce sens profitabilă?

Niema zâmbi.

— CIA ar fi extrem de interesată să. cadă la o înțelegere cu tine. Nu vrem să te scoatem din afacere. Ai putea să ne fii de folos, iar noi te-am proteja și te-am ajuta. Ai acces la informații cât se poate de interesante și am fi dispuși să te răsplătim cum se cuvine, în schimbul lor.

— Și alte guverne ar fi la fel de interesate, replică Ronsard, calm.

În vreme ce se tocmea cu Ronsard, Niema nu-l scăpa din ochi pe John, rugându-se ca acesta să nu strice cumva eșafodajul pe care îl clădea ea acum.

— Nu chiar atât de interesate încât să-ți ofere cât îți oferim noi. Și ar mai fi un premiu suplimentar.

— Ce fel de premiu?

— O inimă.

Cuvintele rostite de ea aproape în șoaptă avură efectul unei explozii. John fu cât pe ce să intervină, însă izbuti să se abțină. Chipul lui Ronsard se schimonosise de ură.

— Îndrăznești, suieră el. Îndrăznești să faci negoț cu viața fiicei mele?

— Îți ofer serviciile Guvernului Statelor Unite pentru găsirea unei inimi care să i se potrivească. Sunt lucruri pe care nu ți le poți permite, indiferent câți bani ai. Poate că o inimă nouă nu i-ar salva viața, însă măcar i-ar prelungi-o până la descoperirea unor tratamente mai eficiente.

Ronsard rămăsese fără grai, cu chipul marcat de durere.

— Accept, spuse el într-un târziu, fără a mai pune și alte condiții, fără a-l mai interesa alte avantaje. Își iubea atât de mult fiica, încât și-ar fi vândut sufletul diavolului pentru a o salva. A lucra pentru CIA era, prin comparație, un preț mult mai mic. Ronsard lăsă arma în jos și făcu un gest din cap în direcția lui John: Și cu el ce facem?

— Cu domnul Temple? Niema ridică din umeri, și lăsă pistolul în jos, ceea ce constituia un risc, însă unul pe care era obligată să și-l asume, pentru a confirma înțelegerea încheiată cu Ronsard. El este, ca să zic așa, un fel de. bonus. Nu m-aș fi așteptat ca în misiunea asta să primesc ajutor tocmai din partea lui, dar cum tot se afla prin zonă, n-am avut nimic împotrivă să mă folosesc de priceperea lui. Era obligată să nu

dezvăluie acoperirea lui John.

John se aplecă și își culese pistolul de pe caldarâm. Niema nu-și dădea seama ce gândea. Era palid și avea o privire inexpressivă. El o porni spre Ronsard.

— Temple! strigă ea cu un glas ascuțit, căci un zgomot venind din dreapta îi atrăsese atenția.

De după colț își făcuseră apariția doi dintre oamenii lui Ronsard. Ei observară pistolul din mâna lui John și deplasarea acestuia în direcția lui Ronsard. Niema anticipă ceea ce urma să se întâmple. Ea îi văzu îndreptându-și armele în direcția lui John care, preocupat de Ronsard, nu reacționează la fel de rapid cum reacționa de obicei.

Niema nu își auzi propriul strigăt, un sunet gătit de furie și de groază. Ea reacționează în mod reflex, ridicând mâna în care ținea pistolul. În clipa aceea își dorea cu disperare ca istoria să nu se repete. Nu ar fi suportat ca și John să moară sub ochii ei. Pur și simplu, refuza să accepte. Ea mai apucă să vadă primul firicel de fum ieșit din armă. Izul de praf de pușcă îi ardea nările. Simțea în mâna ei reculul pistolului, în timp ce trăgea cartuș după cartuș. Apoi ceva o izbi și o trânti pe pavaj. Încercă să se ridice, însă picioarele nu o mai ascultau.

Mai trage și altcineva, se gândi ea. Da, trăgea și John. Deci, nu pățise nimic.

Brusc avu impresia să se stinseseră toate luminile. Auzea un zgomot nedefinit, care încetul cu încetul se concretiza în cuvinte. Ceva trăgea de ea și Niema simțea o durere atât de acută și de mistuitoare, încât de-abia mai putea să respire.

— ... la naiba, să nu care cumva să-mi faci pocinogul ăsta și să mori, urla John în timp ce îi sfâșia hainele. M-ai auzit? Să nu te pună dracu!

John nu prea înjura, își zise ea epuizată de durere; probabil că este furios. Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Era rănită. Acum își amintea foarte bine, își amintea de acea izbitură care o trântise la pământ. Fusesse lovită de ceva.

Împușcată. Fusesse împușcată. Deci aceasta era senzația. Era mai rău decât își închipuise vreodată.

— Să nu mori, striga John, în timp ce o apăsa cu putere într-o parte.

Niema își umezi buzele și izbuti să îngăime:

— Poate că n-o să mor, dacă te grăbești să chemi ajutoare. John tresări

violent și se uită fix la ea. Pupilele lui se micșoraseră de spaimă, fața îi era albă și crispată.

— Rezistă! îi spuse el îngrijorat. O să-ți opresc sângerarea. John privi pe deasupra ei, cu o expresie sălbatică pe figură. Să faci bine și să-ți folosești toată influența de care dispui, ca să aibă parte de cei mai buni medici din Europa, se răsti el la Ronsard. Dacă moare, am să fac din tine momeală pentru pești.

Washington, D.C., trei săptămâni mai târziu

Niema se ridică cu greutate și merse până la singurul fotoliu existent în salon. Acum se ținea ceva mai bine pe picioare, făcea plimbări din ce în ce mai lungi, „mai lungi” însemnând câteva minute în plus. I se făcuse lehamite de statul în pat, și își petrecea în fotoliu tot mai mult timp. Faptul că ședea în fotoliu o făcea să se simtă mai puțin invalidă.

Ultima perfuzie îi fusese scoasă în acea dimineață. A doua zi urma să fie externată, urmând să-și petreacă convalescența acasă. Frank Vinay, care trecuse pe la ea, îi spusese că îi va găsi pe cineva s-o ajute până când va reuși să se descurce de una singură.

De-abia aștepta să ajungă acasă. Acțiunea și riscul erau nemaipomenite, dar o femeie avea nevoie și de tihnă, măcar în convalescența după o rană produsă de un glonț. Își amintea vag că fusese internată în secția de terapie intensivă a unui spital din Franța. O vizitase și Ronsard. Își amintea că odată el îi ținuse mâna în mâna lui.

Apoi, fusese transportată cu avionul în Statele Unite, la Washington, și fusese internată în spitalul în care se afla acum. Nu-și amintea de călătoria cu avionul, însă asistentele îi spusese că adormise pe teritoriul Franței și se trezise abia la Washington.

De câte ori își revenise avusese dureri cumplite, dar cu o săptămână în urmă, când fusese mutată de la terapie intensivă într-un salon obișnuit încetase să mai ia analgezice. Primele două zile fuseseră ceva mai dificile, dar, încet, încet începuse să se simtă mai bine.

Ultima oară îl văzuse pe John atunci când zăcea în fundătura aceea sinistră de la periferia Nișei. Bineînțeles că el trebuise să dispară. Nu mai putea să dea târcoale, nici ca Joseph Temple și nici ca John Medina. De altfel, nu îl întrebase pe domnul Vinay despre John. O să apară el, odată și-odată, sau poate că nu.

În salon lumina era difuză. După luminile orbitoare din secția de terapie intensivă, care fuseseră aprinse zi și noapte, îi făcea bine o iluminare mai discretă. Niema deschise radioul, și, așezându-se mai confortabil în fotoliu, închise ochii lăsându-se purtată pe aripile muzicii.

Nu auzi niciun zgomot și nici nu simți vreun curent de aer când se deschisese ușa, dar deveni conștientă de prezența lui John în încăpere. Niema deschise ochii și îi zâmbi, deloc mirată că îl vede acolo.

— În sfârșit, rosti ea întinzând o mână spre el.

John se apropie pășind fără zgomot, de parcă ar fi plutit. Privirea lui exprimă durere atunci când constată cât de mult slăbise. Îi prinse fața în palme și o sărută cu duioșie. Niema îl cuprinse cu o mână pe după gât, și se învioră brusc.

— N-am mai putut să stau departe de tine, rosti el în șoaptă. Frank m-a ținut la curent, dar nu era ca și cum aș fi fost aici.

— Am înțeles situația. Niema încercă să-i netezească ridurile recent apărute în jurul gurii.

— Când vei ajunge mâine acasă, eu voi fi acolo.

— Urmează să stea cineva cu mine pentru o vreme.

— Știu. Eu voi fi acel cineva. John îi prinse mâna între mâinile lui.

— Foarte bine. O să mă ajuți să-mi revin. Fizioterapeuții de- aici nu mă lasă să fac suficientă mișcare.

— Dacă tu crezi că eu o să te las să faci altceva decât să mănânci și să dormi, atunci te înșeli amarnic.

— Chiar așa? Credeam că ești interesat să mă antrenezi, pentru a-mi reveni cât mai repede.

— Adică?

— Credeam că arzi de nerăbdare să-mi arăți și celelalte șmecherii pe care le cunoști. Niema îi zâmbi. Eu de-abia aștept. Zac aici și îmi muncesc creierii încercând să-mi imaginez ce șmecherii ar mai putea fi.

Încordarea dispăru de pe fața lui John, făcând loc unui zâmbet luminos.

— O să mai treacă destul timp până să ajungi la forma fizică necesară pentru așa ceva.

— Asta depinde și de talentul antrenorului de a-și readuce eleva cât mai repede la forma care a consacrat-o.

— O vom lua încetișor. După o ruptură de ficat, nu te poți face bine

peste noapte. Glonțul îi mai atinsese splina și două coaste. Din fericire, John era sănătos, și acesta era lucrul cel mai important. Dacă Niema nu le-ar fi abătut atacatorilor atenția, aceștia l-ar fi ucis.

— Ce intenționeai tu să faci în clipa aceea? îl întreabă ea, retrăgându-se puțin și încruntându-se. În sfârșit avea ocazia să-i pună întrebarea care o chinase de când își recăpătase cunoștința. De ce te îndreptai atât de înverșunat către Ronsard? Parcă îți ieșisei din fire.

— Ticălosul te amenința cu arma, iar eu mi-am pierdut cumpătul. Mi se întâmplă destul de des când e vorba despre tine.

— Asta nu trebuie să se mai întâmple.

— O să mă străduiesc. Tonul lui era sec.

— Trocul pe care l-am făcut cu Ronsard. Nu i-am vorbit domnului Vinay despre asta. Oare va rămâne în picioare?

— Dacă va rămâne în picioare? Toți au fost de-a dreptul entuziasmați de inițiativa ta.

— În momentul acela, mi s-a părut o idee bună. El vrea să câștige suficienți bani pentru a o putea trata pe Laure; nu-i pasă de unde îi vin. Niema tăcu o vreme, după care îl întreabă: Puteți găsi o inimă pentru transplant?

— Încercăm. N-avem prea multe speranțe. John oftă. Dacă vom găsi o inimă pentru ea, înseamnă că vom priva de o astfel de șansă un alt copil, cu mai puține probleme decât ea.

— Dar pe de altă parte, cu ajutorul informațiilor furnizate de Ronsard, vor putea fi salvate mult mai multe vieți.

Rămaseră tăcuți o vreme, preocupați de aspectul moral al situației. Ea înțelegea devotamentul lui Ronsard față de fiica sa, dar un părinte al cărui copil ar aștepta și el o inimă n-ar fi fost la fel de înțelegător ca ea.

Niema se sprijini de brațele fotoliului și se ridică, încet, în picioare. John o privi îngrijorat, cu mâinile întinse, ca să o prindă la nevoie. Niema îi zâmbi.

— Nu sunt chiar așa de fragilă.

— Pentru mine ești, spuse el, amintindu-și clipele îngrozitoare prin care trecuse. La naiba, să nu te mai prind că faci asemenea acte de bravură.

— Adică să le las pe toate în seama ta?

John inspiră adânc.

— Da. Lasă-le în seama mea.

— Nu pot. Ea îl îmbrățișă, rezemându-și capul de pieptul lui. Sunt puțini eroi. Când dai peste unul, trebuie să ai mare grijă de el.

John o mângâie ușor pe spate, având grijă să nu îi producă, din greșeală, vreo durere.

— Exact la asta mă gândeam și eu.

— La ce anume?

— Atunci când găsești o eroină, trebuie să ai mare grijă ea. Cu un deget, John îi ridică bărbia. Suntem parteneri?

Pe fața Niemei înflori un zâmbet.

— Suntem, spuse ea, și cei doi bătură palma.

Sfârșit